

အိတ်တပ်
အိတ်တပ်မှာ ကြွေတုအသံ

အိတ်တပ်

လက်ရွေးစင် စာပေအသံ

ညီငယ်မောင်
မောင်သက်စောင်
ကျော်မင်းစိုး
စိန်စွန်းဆေးလွင်
ဒေါက်တာကျော်မောင်
ကြည်ကျော်စွန်း
ဗိုလ်
မင်းသွေး
ချောင်းဆုံတိုင်းရင်း
မူလ
ကျော်စွန်း
မကျော်စွန်း
ချစ်ချစ်ချစ်ချစ်
မိမိ၊ သောတီ၊ နန်း
အိတ်တပ်

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်

ဦးစေ့ ၂၀၀၀
ဧရိယာ တိုက်မှားကြောင့် အလွန်နှင့်

အထိတ်ရင်ဖို

လက်ရွေးစဉ်

စာမူခွင့်ပြုချက် (၇၆၉/၇၆၉-က)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် (၁၈၃)

အဖုံးရိုက်-စကားဝါ
ရန်ကင်းမြို့၊ အမှတ် ၁၀၉၊ ၂၉-လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊
တိုင် ဒေါ်ခင်နု မြို့ ၀၂၅၀၊ ကိုနုမြို့၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊
မေ့မှား ၃ လမ်း၊ ဆ ရပ်ကွက်၊ အမှတ် ၈၈၊ တို့ပြင်ကောင်
စာရေးမှ မောင်နှင်းရည် (ဦးသန်းညွန့်) မြို့ ၀၁၀၉၅၊ က မန္တ
ဝေသည်။
ဒေါ်ခင်နုစာပေတိုက်၊
(၁၀၇) ၂၉-လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဒို့နယ်ဆရာကြီးအဖွဲ့တို့

ပုံနှိပ်ကုမ္ပဏီ

ဒို့နယ်ဆရာကြီးအဖွဲ့

(က-၅၅၀၂၊ ၅၅၀၃) ကော်ပိုရေးရှင်း
(၁၀၀) ကော်ပိုရေးရှင်း

၁၀၀-၁၀၀-၁၀၀
၁၀၀-၁၀၀-၁၀၀

၁၀၀-၁၀၀-၁၀၀
၁၀၀-၁၀၀-၁၀၀

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်၊

အုပ်စု ၂၀၀၀

ရန်ကင်းမြို့၊ အမှတ် ၁၀၇၊ ၂၉ လမ်း၊ တိုးတက်စနစ်ပုံနှိပ်တိုက်
တွင် ဒေါ်ခင်နု မြ ၀၂၅၀၈ က ပုံနှိပ်၍၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊
ခေမာသီ ၃ လမ်း၊ ဆ ရပ်ကွက်၊ အမှတ် ၈၈၊ တို့မြင့်အောင်
စာပေမှ မောင်နှင်းရည်(ဦးသန်းညွန့်) မြ ၀၁၀၉၂ က ထုတ်
ဝေသည်။

မောင့်ရင်ပတ်က ထွက်လာတဲ့ သွေးတွေ
အိုင်ထွန်းလို့ပါလားရှင်။

တက္ကသိုလ်စိန်တင် ရေခဲတိုက်မှာ ကြေတဲ့အသံ

ရေခဲတိုက်မှာ

ကြွတဲ့အသံ

တက္ကသိုလ်စိန်တင်

(တစ်)

ဖ ယောင်း တိုင် မီး သည်
လေအဝေ့ မှာ ဘယ် ညာ ယိုမ်း
နေလေ၏။ နှင်းဆီ၊ ငွေပန်း၊
စပယ် စသော ပန်းမျိုးစုံတို့၏
ယန့် များကား ထင်းသင်းရယ်
လှိုင်၊ လှိုင် လှိုင် ၏ သင်း လှို
နေသည်။

နေရာက ရန် ကုန် ဆေး ရုံ
ကြီး ရေခဲတိုက်ခေါ် ရင် ခွဲ ရုံ
ရှေ့က ဈာပန အခမ်းအနား
ပြင်ဆင်ရာ အခန်းငယ်ထဲလေး
မှာ။ အချိန်က နေ့တနေ၏
နေ့လယ်ခင်း။ မြင် ကွင်း က

အင်ဂျင်နီယာ ဦးခင်မောင်ချစ်
၏ ရုပ်ကလာပ်။

ဟုတ်ပါရဲ့၊ လူချစ် လူခင်
ပေါ့များလှသော ကျွန်တော့
သူငယ်ချင်း ကိုခင်မောင်ချစ်ရဲ့
ပန်းပေါင်းစုံ ဝေ ဝေ ဆာ
နေသော ရုပ်ကလာပ်။

ခင်မောင်ချစ်၏ရုပ်ကလာပ်
မှာ ကျောက် စားပွဲပေါ်တွင်
မလှုပ်မယှက် ပြိမ်သက်စွာ လဲ
လျောင်းလျက်။ ထူ ခေါင်း
ရင်း မှာ ထွန်း ထား သော
ဖ ယောင်း တိုင် မီး ထ သာ

လေတွေထိုင်းယိမ်းခါလို့ အစား
နေသည်။ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
အော့ သူ့ ချာပန်အကြံကဲ့စွာ
ရွာနုကြည့် သူ့ ကိုချစ်သော
ထူဝယ်ချင်းများ၊ အပေါင်း
အသင်းများ၊ ဆောင်းရင်းများ၊
ပြီးတော့—

ပြီးတော့— သူ့ ကိုချစ်သော
သူကလည်း မြတ်နိုးကြင်နာစွာ
ချစ်ခဲ့သော သူ့ နန်း ပိုးမိုးဝေ
ရယ်၊ သူ့ သားငယ် အောင်စွာ
ချစ်ရယ်။

မိုးပိုးဝေသည် ချစ်လင်၏
ရုပ်စာလုပ်ကို ဖက်၍ တွယ်၍
လူးကာ လှိုမိတာ ငိုနေ၏။
သူ့ သားငယ် အောင် စွာ ချစ်
ကတော့ ဖခင်၏ရုပ်စာလုပ်ကို
ကြည့်ရင်း ငိုရမည်ကို မသိနား
မလည်သည်ဟန် ဝေး ၍ နေ
ရှု၏။

ကျနော်သည် သူ့ငယ်ချင်း
ခင်မောင်ချစ်၏မျက်နှာကို ဝေး
၍ ဤည့်နေမိသည်။ သူ့ငယ်ချင်း

၏မျက်နှာမှာ မြူ ဝါ ဝါ နှင့်
သွေးမရှိတော့ပြီ။ သူ့ ပါး ပြင်
ပေါ်မှာ ရီလိုက်လျှင် ခွက်၍
ထွားသော ပါး ချိုင့် အလေး
မျှားကပင် အလုပ် မ လုပ် ကြ
တော့ပဲ ငြိမ်လျက်။ အ နန်း မှာ
သူ့ ငယ်စဉ်က ညီအကိုရင်းထက်
ပိုချစ်ခဲ့သည်ဟု ဆို နိုင် သော
ကျ နော် ရှိနေ သည် ကို ပင်
ကိုခင်မောင်ချစ် မသိနိုင်တော့
ပြီး ခြောက်— သူ့နှင့် ကျနော်
တို့မှာ တဝချင်းက ခြားခဲ့ကြ
ပြီကိုးလေ။

ကျနော်သည် ခင်မောင်
ချစ်၏ရုပ်ကလောင်ကို ကြည့်ရင်း
ရင်ထဲမှာ ဆို နှင့်လာ၏။ သို့နှင့်
ရုပ်စာလုပ်ထားရာ အဆောင်
အပြင်သို့ ထွက် လာ ခဲ့ သည်။
ရင်ခွဲရုံတေးရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ
ကျီးငှက် တထောင်စာ တအာ
အာနှင့် ပျင်းရိဖွယ် အော်မြည်
နေသည်။ ကျနော်က ညော်ခံ
မဏ္ဍပ်မှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်

ထိုင်ရင်း သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျီး
ငှက်ထံသို့ အမှတ်မထင် ဝေး
မောကြည့်နေလိုက်၏။
ခဏကြာတော့ ကျီးငှက်
အော်မြည်သံ ပျောက်သွား၏။
သို့သော် ကျနော် နား ထဲသို့
အခြား အသံတသံစာ ရုတ်တ
ရက် ထိုးဝင် လာလေသည်။
ဆည်အသံက....

“ဟေ့... မောင် စိန် တင်

x x x

(နှစ်)

၁၉၄၇ ခုနှစ်စာဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျနော် အသက်က ၁၂ နှစ်။ ခင်မောင်ချစ်
အသက် အလည်း ၁၂ နှစ်။ ကျနော်တို့ နှစ်ဦး စလုံးကပင်
မင်းဘူးမြို့အစိုးရတန်းမြင့်ကျောင်းမှာ တတိယအန်း၌ ပညာ
သင်နေကြသည်။ ခင်မောင်ချစ်မှာ မွေးစားအမေ (အဒေါ်
အရင်း) ထံတွင်နေရင်း ကျောင်းတက်ရသည်။ သူ့တွင် လှပ၍
ချစ်စရာအသွင်သော မမအိဆိုသည် အမတဦးနှင့် ညီမလေး
တဦးရှိသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်များဆိုလျှင် ကျနော်သည် ခင်မောင်ချစ်
 တို့အိမ် ရောက်နေတတ်သည်။ မမအိမ် သို့ မောင်၏ သူငယ်ချင်း
 ဖြစ်သူ ကျနော် ကို အမြဲပဲ ကော်ဖီဖျော်၍ တိုက်၏။ မမအိ
 ကော်ဖီဖျော်လျှင် ကျနော်က သောက်ရေအိုးမှ ရေတခွက်ခပ်
 သောက်၏။ အဓိပ္ပါယ်က ရေသောက်ထားပြီးဖြစ်၍ ကော်ဖီ
 မသောက်လိုပါဟု ငြင်းရန်ဖြစ်လေသည်။ ခင်မောင်ချစ်တို့အိမ်
 ရောက်တိုင်း ကော်ဖီ သောက်ရလွန်း၍ အားနာသောကြောင့်
 ကြမ်းကြပ် ကြံခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်မရပါချေ။ ကျနော် ရေ
 ခပ်သောက်လျှင် ခင်မောင်ချစ်က ရေခွက်ကိုဆွဲလှပြီး ပြော၏။
 “ဟေ့... မောင်စိန်တင် ကော်ဖီ သောက်မယ်လေ...။ ရေ
 မသောက်နဲ့အုံးကွာ” တဲ့။

သူက သူငယ်ချင်းတွေကို မောင်တပ်၍ ခေါ်၏။ ဘယ်
 တော့မှ စိန်တင် ဟုမခေါ်။ အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူဖြစ်၏။
 ခင်မောင်ချစ်က စာတော်၏။ သင်္ချာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ တော်
 ၏။ ထိုစဉ်က တတိယတန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာသင်ဆေးသည်။ မသိ
 သောစာတွေရှိလျှင် ကျောင်းမှူးဆိုပါက ခင်မောင်ချစ်ကိုမေး
 ရသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် အဖေ ထံ သင်္ချာသင်၍ အဖေ ထံမှာ
 အင်္ဂလိပ်စာသင်ရခြင်းဖြစ်၏။ သည်တော့ ကျောင်းမှာ ဆိုလျှင်
 ခင်မောင်ချစ်သည် ကျနော် ဆရာဆိုလည်း ဟုတ်၏။ သူငယ်ချင်း
 ဆိုလည်း ဟုတ်ပါ၏။

စတုတ္ထတန်းအောင်သောအခါ ခင်မောင်ချစ်ထို့ မိသားစု
 ရန်ကုန်သို့ပြောင်းသွားသည်။ သည်တော့ ခင်မောင်ချစ်လည်း
 ပြောင်းသွား၏။ အသက် ၁၄ နှစ်ရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော

ကျနော်တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ခွဲကြရမည် ဆိုသောအခါ
 နှစ်ယောက်သာ ဖက်၍ ငိုမိကြသည်။ သူလည်း မျက်ရည်လည်၍
 နှင်။ ကျနော်လည်း မျက်ရည်ကိုသုတ်၍မနိုင်။ ငိုပြီးရင်း ငိုချင်
 ရင်း ငို၍ပင်ခဲ့သည်ကို သတိရနေလေသည်။

သည်တုံးက သူတို့ ရန်ကုန်မပြောင်းခင်တနေ့ ကျနော်သည်
 ခင်မောင်ချစ်တို့အိမ် ရောက်သွား၏။ မမအိမ် ထုံးစံအတိုင်း
 ကော်ဖီဖျော်တိုက်သည်။ ကျနော် ရေထမသောက်ခဲ့ပါ။ သူငယ်
 ချင်းချစ် တိုက်မည့် ကော်ဖီဘခွက်ကို နောက်ဆုံးသောက်ရမည်မို့
 မက်မောမြတ်နိုးစွာပဲ သောက်ခဲ့၏။ သို့နှင့် ခင်မောင်ချစ် ပြော
 မည့် “မောင်စိန်တင် ရေမသောက်နဲ့လေ...” ဆိုသည် အသံကို
 မကြားခဲ့ချေ။

x x x

၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ကျနော် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်ခဲ့
 သည်။ ထိုအချိန်တွင် ခင်မောင်ချစ်သည် အင်ဂျင်နီယာ ကော
 လိပ်သို့ တက်ရောက်နေပါပြီ။ ကျနော်က ၁၀ တန်းမှာ တနှစ်
 ကျန် ပြီးမှ ဒုတိယနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်ခဲ့၏။
 ခင်မောင်ချစ်က ၈ တန်းစာမေးပွဲနှင့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာ
 မေးပွဲကို တနှစ်ထည်းဝင်ဖြေရာ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်
 သွားသည်။

သို့နှင့် သူနှင့် ကျနော်တို့အကြား ၂တန်းကွာသွားခဲ့သည်။
 ခုတော့ သူက အင်ဂျင်နီယာလောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ။ အင်ဂျင်
 နီယာကောလိပ်သို့ တက်ရောက် ပညာသင်နေပြီ။ သည်တုံးက

ခင်မောင်ချစ်သည် သူ့အိမ်ရှိသော ကြည့်မြင်တိုင်မှာ မနေပဲ တက္ကသိုလ် အမရဆောင်သို့ အဆောင်နေ ကျောင်းသားအဖြစ် လာထောက်နေထိုင်လေသည်။

ရန်ကုန်ထောက် အညာသားကျနော်ကို ခင်မောင်ချစ်က သင်တန်းပေးသည်။ ရန်ကုန်မှာ သွားနည်း၊ လာနည်း၊ နေထိုင်နည်းမျိုး စုံကို ခင်မောင်ချစ်က သင်ကြားပေးသည်။ သူ့သင်ပေးခဲ့သည်တို့မှ “သတိရနေသော စကားလုံးများကို ခုထိမမေ့။”

“သူငယ်ချင်း ဖိုးစိန်တင် ရန်ကုန်မှာ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းကာနီးရင် မှတ်တိုင်မနီးမဝေးထောက်မှရှေ့မှတ်တိုင်ပါဘယ်ပြောနော်၊ အဝေးကြီးကပြောရင် ဒရိုင်ဘာက မေ့သွားဘတ်စ်တယ်” တဲ့။

၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ခင်မောင်ချစ်သည် ဘီအက်စီ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရသွား၏။ သည်တုံးက ကျနော့်မှာ သတင်းစာလောကသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်က ကျနော် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ စာမေးပွဲဖြေရင်း၊ သတင်းစာတိုက် ပေါင်းစုံမှာ သတင်းထောက်ဆောင်းပါးရှင်၊ အယ်ဒီတာအဖြစ် ကျင်လည်ကျက်စား နေခဲ့သည်။ ခင်မောင်ချစ်နှင့် လူချင်းကဲ့သွား၏။ သူနှင့် တခါတလေ တွေ့တော့လည်း ပရိယေသန ဝမ်းစာရှာရသည့် တဝကြောင့် ထင်ရဲ့။ ငယ်ငယ်တုံးကလို အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောဖြစ်ပါ။ သူကတော့ ဆောက်လုပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းတွင် အင်ဂျင်နီယာဖြစ်နေပြီ။ ကျနော်က ဖိနပ်တိုအောင် ရုန်းကန်နေရသော ဆတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာပေါက်စ။

အဲသည်ကတဲက ခင်မောင်ချစ်နှင့် ကျနော် ကွဲကွာသွားခဲ့သည်။ ခင်မောင်ချစ်သတင်းကိုတော့ အပြန်အလှန် နေပါ၏။ သူ၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာကြော်ငြာကို သတင်းစာထဲမှာ တွေ့တုံးက ပို့ ကပ်လှလှကလေးပို့ ပြီး သူ့အတွက် ဆုပွန်ကောင်း တောင်းပေးလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းတို့ဖနီးမောင်နဲ့ ရာသက်ပန် ပေါင်းပေါ်ကြပါစကွာ” - ဟု။

x x x x x

ခုတော့-

ကျနော်ဆုတောင်းမပြည့်ပါ။ ကျနော်ချစ်သော သူငယ်ချင်း လူချော လူလှကြီး ခင်မောင်ချစ်သည် ရေခဲတိုက် ကျောက်စားပွဲပေါ်တွင် မလှုပ်မရွက်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အနားယူနေပါပြီ။ မင်းတို့ မောင်နဲ့ ရာသက်ပန် ပေါင်းကြရပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့သော ကျနော်အနွမပြည့်ခဲ့ပါလား သူငယ်ချင်းရယ်။

ဘာဖြစ်လို့ များ လူ့လောကကြီးထဲက ဒီလေးက အစောကြီး ထွက်ခွားသွားချင်ရတာလဲ လို့-

မေးလိုက်ချင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ မေးလိုက်ချင်ပါတယ်ကွာ-

x x x

(သုံး)

ကျမနာမည် မိုးမိုးဝေပါ။ မောင်ထောင့် မိုးမိုးလို့ ခေါ်တယ်လေ။

ဟုတ်ကဲ့ ကွယ်လွန်သူ အင်ဂျင်နီယာ ဦးခင်မောင်ချစ်ရဲ့ ဇနီး မိုးမိုးဝေပါ။

သေးရုံကြီးရေခဲတိုက်ကို မိုးမိုး ဒီဒေသနာ အာရုံစိုက်မတက်ခင်က ရောက်နေပါတယ်။ ဒီနေ့ဟာ မောင်နဲ့ ကျမတို့ရဲ့ နောက်ဆုံး တွေ့ရမယ် နေ့ မဟုတ်လား။ မွန်းလွဲတနင်္ဂနာ့ရီဆိုရင် သူတို့မောင်ကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ကြတော့မယ်။ မောင်နဲ့ တွေ့ရမယ်။ အချိန်က နာရီတိုက်ကလေးဘဲရှိတယ်။ မောင်ရုပ်ကလပ် မြေကြီးထဲမဆုတ်ခင်မှာ မောင်မျက်နှာကို မိုးမိုးတဝကြီး ကြည့်ချင်တယ်။ တကယ်တော့ မိုးမိုး မောင်မျက်နှာကို နောက်ဆုံး အချိန်မှာ နာရီများစွာကြည့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ သူသိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လေ ..

ဒါပေမဲ့-

မိုးမိုးရဲ့ ကွဲကြေနေတဲ့ အသဲထဲက ဝေဒနာကို နည်းနည်းကလေးမျှား သက်သာပါစေတော့လို့ ဒီလိုရေခဲတိုက်ကို အစောကြီးလာခဲ့တယ်။ မောင်မျက်နှာကို မတုံ့မလှုပ် ထိုင်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ရုပ်ကလပ်ကို ရေခဲတိုက်အပြင်ဘက်ဆီ အစောကြီး ထုတ်ထားပေမဲ့ မိုးမိုးကြိုးစားလိုက်ရတာ ခုခံတာ သူတို့ မိုးမိုးကို ထနားတယ်ထင်ပါရဲ့။ နံနက် ၇ နာရီလောက်မှာ မောင်ရုပ်ကလပ်ကို အပြင်ထုတ်ပေးကြတယ်။ မောင်ရယ်လေ

ချွတ်နှာမကောင်းဘူး။ မိုးမိုးကို သိပ်စိတ်နှာနေတုံး ကွယ်လွန်သွားလို့ ထင်ပါရဲ့။ အထက်မရှိတဲ့မောင်မျက်နှာဟာ မိုးမိုးကို ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ပုံ၊ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသေးတဲ့ပုံ။

မောင်ရယ် တမလွန်ဘဝရောက်တာတောင် မောင်မျက်နှာကြီးက မိုးမိုးအပေါ် ခွင့်မလွတ်နိုင်သေးတဲ့ပုံဘဲ။ မဟုတ်ရပါဘူးမောင်ရယ် မိုးမိုးလေ မောင်ကလဲလို့ ဘယ်ယောက်ျားတဦးတယောက်နဲ့မှ၊ ဖေါက်လွဲဖေါက်ပြန် မဖြစ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ အချစ်ရယ် ယုံပါ-ယုံပါ-ယုံပါ။ မောင်ရယ်။

မိုးမိုးနဲ့ မောင်တို့ ၁၉၆၇ ခုနှစ်က လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက မိုးမိုးက အထက်တန်းပြဆရာမ မောင်ကအင်ဂျင်နီယာပေါ့။ လက်ထပ်စဉ်ကဆို မောင်က ၃၂ နှစ်ရှိပြီ။ လူပျိုကြီးဆိုပါစို့။ မိုးမိုးက အထက် ၂၄ နှစ် လှတုံးပတုံးဆိုကြပါစို့။ အလှဂုဏ်မောက်တုံး။

သည်တုံးက မောင်ကို မိတ်ဆွေတဦးရဲ့ မွေးနေ့ပါတီမှာ တွေ့ခဲ့တာပေါ့။ လူကလူချော၊ ရီလိုက်ရင် ပါးကလေးခွက်သွားတဲ့ပောင်မျက်နှာက ပါးချိုင့်ကလေးဟာ သိပ်ချစ်စရာဆောင်းတာဘဲ။ ဒီလို လူချောလူလှ အင်ဂျင်နီယာ အရာရှိကြီးက ဘာဖြစ်လို့ များမိန်းမ မယူဘဲ လူပျိုကြီးလုပ်နေပါလိမ့်ဆိုပြီး မိုးမိုးအိပ်မပျော်တဲ့ညတွေမှာ အစဉ်းစားလွန်ခဲ့တယ်လေ...။

နောက်ပိုင်း မောင်နဲ့ ရင်းနှီး ခင်မင်သွားတော့ မိုးမိုးက မောင်ကို မေးမိတယ်။ တနင်္ဂနွေတနေ့ မိုးမိုးတို့အိမ်လာလယ်တုံးစာပေါ့-

“ကိုခင်မောင်ချစ် ဘာဖြစ်လို့ လူပျိုကြီး လုပ်နေတာလဲ
ဟင်... မိုးမိုးတို့သိနိုင်ပါသလားလို့”

သည်တော့ မောင်ကပြောတယ်။

“တကယ်ချစ်တဲ့လူ မတွေ့သေးလို့ပေါ့ဗျာ”တဲ့။

ဒီတော့ မိုးမိုးက

“ဟုတ်ရဲ့လားလူပျိုကြီးရယ်၊ အရွေးလွန်ပြီ၊ ဂျီးများနေ
လို့ထင်ပါရဲ့”

မောင်က

“ဒါလဲဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့”

မိုးမိုးက

“ပြောပါလေ - ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ”

မောင်က

“ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ချစ်တဲ့သူကိုတွေ့ပြီ၊ အဲဒီချစ်သူက...
ချစ်သူက... မိုးမိုးပါဘဲဗျာ”

အလို... ဘုရားရေး... ဘယ်နှယ်ရှင်၊ ဒီလူပျိုကြီးကလဲ ရည်း
စားစကားပြောတာ ရဲတင်းလွန်းလှပါကလား၊ ကြောက်စရာ
ဘဲကောင်းသေးတော့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ... သူ့ခမြာ ဒီလိုမူ
မစွန့်ရင် တယ်စွန့်တော့မှာလဲ၊ ပြောပါစေ။

“မိုးမိုးက ကျနော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားသလား...”

မောင်ကမေးတော့မှ မိုးမိုးက မျက်နှာပုပ်ပြပြီး စိတ်ဆိုးချင်
ယောင်ဆောင်ရတယ်၊ အမှန်တော့ မိုးမိုးလေ... မောင်ကို စိတ်
မဆိုးပါဘူး၊ မိန်းကလေးဘဲရှင်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ ထာ
ပြောတာများ စိတ်ဆိုးစရာလားလို့ ပြောလိုက်ချင် ပါရဲ့။

မိန်းကလေးတွေဟာ သူတို့ ပြန်မချစ်ရင်သာရှိမယ်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်
တယ်လို့ လာပြောရင် စိတ်ဆိုးတဲ့သူမရှိပါဘူးရှင်ရယ်လို့။

ဒီလိုနဲ့ မိုးမိုးနဲ့မောင် ချစ်သူဘဝထောက်ခဲ့တယ်၊ ချစ်သူဘဝ
မှာ ၂ နှစ်လောက်နေပြီတော့ မိုးမိုးတို့သက်ထပ်ကြတယ်၊ လက်
ထပ်ပြီး ပျော်ပျော်နေရအောင်လို့ သားသမီးမယူဘဲ ထိန်း
ထိန်းသိမ်းသိမ်းနေခဲ့ကြတယ်ရှင်။

၁၉၇၁ ခုနှစ်ကျမှ သားကလေးတယောက် ရခဲ့တယ်။
မောင်ဖြင့်လေ သူ့သားကလေးကို သိပ်ချစ်ဟာ၊ သားကဖြူဖြူ
ထန်ထန် ချောချောလှလှကလေး၊ သူ့အဖေလိုဘဲ သားရဲ့ပါးချိုင့်
အလေးကို ရိုပြုံးပြတိုင်း တွေ့ရတယ်၊ မိုးမိုးတို့အိမ်မှာတော့
သားကလေး “အောင်စွာချစ်” ထောက်လာလို့ ပိုပြီးပျော်ရတယ်။
သားကလေးရလာလို့ မောင်ကို မိုးမိုး အချစ်မလျော့ခဲ့
ပါဘူးရှင်ရယ်၊ ပိုလိုတောင်ချစ်ခဲ့ရပါတယ်။

၁၉၇၆ခု နှစ်ထ မောင် နိုင်ငံခြားကို ပညာသင် သွားရ
တယ်၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ၁၄ လကြာ ပီသုဘာပညာရပ်တွေကို
လေ့လာသင်ကြားမယ်တဲ့လေ။

မောင်လန်ဒန်ကိုပညာသင်သွားတော့ဖြင့် မိုးမိုးလေမောင်ကို
လွမ်းလိုက်တာ။ မောင်က သူ့ဆီကို ရက်သတ္တတပတ် စာတ
စောင်ရေးရမယ်တဲ့၊ မိုးမိုးက မောင်စကား နားမထောင်ပါဘူး၊
တနေ့တစောင် ရေးလိုက်တယ်လေ။ မိုးမိုးကတော့ ညတိုင်ကျရင်
မောင်ဆီ စာတစောင်ရေးပြီးမှ အိပ်ထင်တယ်။ မောင်က
တော့ စာသိပ်မရေးနိုင်ဘူးရှင်။ ကျက်စရာ စာတွေ များလို့
ပါတဲ့။

မောင်ကားသားထိ လွမ်းတယ်ဆိုလို့ တကတကြိမ် သား
ဘယ်လိုပေးသေး ပဲခဲအမျိုးမျိုးနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ မိုးမိုးရဲ့
ဘေးတိုက်ထဲ တကတကြိမ်ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ မောင်ဆီ
စာပေးပြီးမှာကတော့ပဲပါ။ မောင်ရေ... ဟော်တယ်တွေမှာ
ထွားပြီးဝိုက်ဆဲဖြန့်နဲ့နော်။ အင်္ဂလန်သူကလေးတွေရဲ့ အယူ
အယူကို စုံသွားမှ စိုးလို့ပါ။

မောင်လန်ခန့်ရောက်ပြီး ရှစ်လအကြာမှာ မောင်ဆီက
အကောင်းကောင်းရောက်လာတယ်။

“မိန်းမရေ၊ မောင်ကားတစ်စီးဝယ်ထားပြီ။ မိန်းမကြိုက်တဲ့
အပြာရောင်ရောင် ဒတ်ဆန်းဝမ်းတုမ်တီးဝိုင်း ၁၉၇၇ ပုံစံသစ်ပဲ”

မောင်ဆီက စာရတော့ မိုးမိုးဖြင့်ပျော်လိုက်တာ၊ မောင်
ပြန်လာရင် ကားသစ် ကားဆန်းကလေး စီးရတော့မယ်လေ။
ကားသစ်ကလေးကို မိုးမိုးကိုယ်တိုင်မေခင်းမယ်ရှင်၊ စတိုင်နဲ့
မောင်းပြမယ်။ ဒါပေမယ့်...

ဒါပေမယ့် ကျမက ကားမောင်းမတ်သေးဖူးလေ၊ အင်း...
ကိုစွမူရဲ့ဘူး၊ ကားမောင်းသင်ထားမယ်၊ မောင် ပြန် လာ လို့
ကားကို သဘောပေါ်က ချတဲ့နေ့မှာ ပေခင် ကားသစ်ကြီးကို
မိုးမိုးတက်မောင်းပြလိုက်မယ်၊ အဲဒီတော့မှတော့ မောင်ကိုမိုးမိုး
ကားမောင်းတတ်တဲ့အကြောင်း အသိပေးတော့မယ်၊ သူ့အံ့သြ
သွားအောင်လို့ပါ။

မိုးမိုးလေ... အိမ်နားက အငြိမ်းစား ညွှန် ကြား ရေး မှူး
ဦးဘသွင်ဆီမှာ ကား မောင်း သင် ပေး ပို့ ပြော ကြည့် တယ်၊
ဦးဘသွင်ကသဘောကောင်းပါတယ်၊ တဖက်သားကိုလဲ ကူညီ

တတ်တယ်၊ သူ့ ဖယ်မလီယာ ကားကလေးနဲ့ ည နေ့ တိုင်း
မိုးမိုးကို ကားမောင်းသင်ပေးပါတယ်၊ မိုးမိုးနဲ့ ဦးဘသွင်သမီး
အဝပ် ဆုံးမာလာနဲ့က ကျောင်းတိုးအသုငယ်ချင်းပါ။

မိုးမိုးကဘဲ ဥာဏ်ကောင်းလို့လား၊ ဦးဘသွင်ကဘဲ ကား
မောင်းသင်တော်လို့လား မသိပါသူးရှင်၊ ၁၅-ရက်လောက်ဘဲ
ကားမောင်းသင်ရတယ်၊ မိုးမိုးကားမောင်းတတ်ပါပြီ၊ သူ့ဖယ်
မလီယာကားကလေးကို မိုးမိုးတို့နေတဲ့ ကြည့်မြင်တိုင် သံတံတား
သမ်း ဝန်းကျင်တဝိုက်ကို ပတ်မောင်းတယ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်
သမ်းဖက်ကိုမောင်းတယ်၊ တခါတလေတော့ လေဟာပြင်ည
ဈေးဖက်သွားပြီး အအေးသောက်ကြတယ်ရှင်။

ဒါပေမဲ့ ဦးဘသွင် လူရိုးကြီးဟာလေ...တနေ့တော့ တမျိုး
ခြစ် ဘာတယ်၊ လေဟာပြင်ဈေးကအပြန် ည ၈ နာရီလောက်မှာ
ဦးဘရ ကျောက်တိုင်နားရောက်တော့ သူကပြောတယ် “မိုးမိုး
ရေ...ကားကေရပ်ပါအုံး” တဲ့။

မိုးမိုးက ရိုးရိုးသားသား အောက်မေ့လို့ ကားကိုရပ်ပေး
လိုက်တယ်၊ ဒီမှာဘဲ ဦးဘသွင်က မိုးမိုးကို...မိုးမိုးကို...ချစ်
တယ်-ချစ်တယ်ပြောပြီး အတင်းဖက်နမ်းပါလေရောရှင်။

“လွတ်...လွတ်... ဦးဘသွင်-မိုးမိုးကို ဒီလိုအကြမ်းမဖက်နဲ့
လွတ်ပါ...လွတ်ပါ”

မိုးမိုးလဲ ရှက်ရှက်နဲ့ အတင်းရုန်းကန်တော့မှ သူ့လွတ်လိုက်
တယ်၊ နောက်တော့ မိုးမိုး ကားပေါ်ကအတင်းဆင်းပြေးတယ်
သုံးဘီးကားတစ်စီးကို လက်ပြတားပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်လေ...
နောက်နေ့ကစပြီးမိုးမိုးကားမောင်းမသင်တော့ဘူး၊ တော်ပါပြီ

စားမောင်းသင်ကြား မွေးမွေးပေးရတာ မိုးမိုး သည်းမ
နိုင်ပါဘူးရှင်ရယ်၊ တကယ်ပါ။

× + ×

မိုးမိုးဟာ ယောက်ျားကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြားလွယ်တဲ့မိန်း
ပျက်မဟုတ်ပါဘူး။

• မောင်သာ ဒီကိစ္စကိုသိရင်တော့-
မောင်သိသွားတယ်လေ။

မောင် လန်ဒန်ကပြန်လာတော့ မိုးမိုးတို့ သွားကြိုကြတယ်။
လေယာဉ်ပျံကွင်းကိုသွားတော့ မိုးမိုးပျော်လိုက်တာ။ သားသား
အောင်စွာချစ်ကို မောင်အင်္ဂလန်ပြည်စာ ပို့ပေးတဲ့ ဝတ်စုံ
အသစ်ကလေး ဝတ်ပေးထားတယ်။ သားကလေး မိုးချစ်ကလဲ
သူ့အဖေကိုကြိုရမယ်ဆိုတော့ ပျော်လို့-ပျော်လို့။

ဒါပေမယ့်ရှင်...

မောင် လေယာဉ်ပျံပေါ်ကဆင်းလာပြီး လေဆိပ် ခန်းမ
ဆောင်မှာ မိုးမိုးကိုတွေ့တော့-

မိုးမိုးကပြေးပြီး မောင်ကိုဖက်လိုက်တယ်။ မောင်က ပြန်
ဖက်ဖူး မိုးမိုးလက်ကိုဖယ်ချတယ်။ မျက်နှာထား တည်တည်
ကြီးနဲ့ မရိမပြုံးလုပ်ထားတဲ့ မောင်အမူအယာတ ကြောက်
စရာကောင်းပါတိရှင်ရယ်။

ရုတ်တရက်တော့ မိုးမိုးလန့်သွားတယ်။ မောင်ရှူးမျှားသွား
ပြီလား။ ဘာဖြစ်လို့ဒီလို ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်။ အံ့ဩစရာ
စကောင်းလိုက်တာ။

ဒါပေမယ့် ဒါက တဒက်ကလေးပါ။ မကြာမီပဲ မောင်အမူ
အယာဟာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ လာကြိုသူတွေ့ ရိရိပြုံးပြုံး
စကားပြောတယ်။

မိုးမိုးကလဲ ရီရီခမောမော စကားပြောတယ်။ သားကို ပွေ့
ချီပြီးနမ်းနေလိုက်တာအကြာကြီး။ ပြီးတော့ လာကြိုသူတွေ့ကို
နှုတ်ဆက်နေပုံစာ အရင်အတိုင်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်ရှင်ရယ်...

အဲဒီနေ့ညက အိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်တော့ မောင်နဲ့ မိုးမိုးတို့
စာရင်းရှင်းကြရတော့တာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ သားအိပ်သွား
ပြီး မောင်က အိပ်ခန်းထဲခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီး မင်းတုန်း ချလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားကပါလာတဲ့ လက်ဆွဲ အိတ်ထဲထဲ
ထွက်လာတဲ့ ဓာတ်ပုံကို မိုးမိုးဆီမောင်က ပစ်ပေးလိုက်တယ်။
မိုးမိုးကြည့်လိုက်စော့...

အို-မိုးမိုးနဲ့ ဦးဘသွင်တို့ ပုံပါလား။ ဦးဘသွင်ရဲ့ ဖယ်မလီ
ယာ ကစားတဲ့မှာ မိုးမိုးက ကားမောင်းလို့ ဦးဘသွင်ကရီမောပြီး
မိုးမိုးနားကို ကပ်ပြီး စကားပြောနေတဲ့ပုံ။ ဓာတ်ပုံ တပုံရယ်။
ဟုတ်ပါပြီ။ မိုးမိုးစားမောင်းသင်တုံးက တစုံတယောက်က
ခိုးရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံပါ။ ဒီဓာတ်ပုံကို မောင်ဆီ ပို့ ပေးလိုက်
တာဖြစ်မှာပေါ့။

“ဦး...ကောင်မ နှင် ဘာငြင်းချင်သေးသလဲဟင်...”

မောင်က မိုးခြိမ်းတဲ့အသံကြီးနဲ့ အော်လိုက်တယ်။ မိုးမိုး
မောင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မောင်လက်ထဲမှာ သူ့အမြုတ်ထဲ
ဆယ်ချက်ထွက် ပစ္စတိုသေနတ်ကိုင်ပြီး မိုးမိုးကို ချိန်ထားတယ်။

“အို...မောင်...မှားမယ်...မှားမယ်...မိုးမိုးရှင်းပြမယ်”

မိုးမိုးက အော်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ မောင်မျက်နှာကြီးက သူ့ရဲ့ သဘာဝကြီးလိုပဲ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာရှင်။ ဒေါသထွက်နေတဲ့ မောင်မျက်နှာကို မိုးမိုးတသက်မှာ တခါမှ မံတွေ့ဖူးပါဖူး။

“ခွေးကောင်မ နှင် ဘာရှင်းပြနေအုံးမှာလဲ၊ သက်သေ ခိုင်ခိုင်မာမာ တွေ့နေတာဟောင် ငြင်းချက် ထုထီးချင်သေးလို့ လား...၊ နင့်ကို သတ်မယ်၊ နင့်ကို ငါ အသေသတ်မယ်...၊ သတ် မယ်...”

မိုးမိုးက သူ့နားသွားတော့ မောင်ဇာ တခွန်းပဲ ပြန်ပြော တယ်။

“ခွေးကောင်မ၊ သစ္စာ ဖောက်မ၊ ငါ့အနားကို မထပ်နဲ့၊ ငါ့အသားကို မထိနဲ့၊ နင့်အသံကို ငါ့မကြားချင်ဖူး၊ သွား-သွား မသွားရင် ငါနင့်ကို အသေသတ်မယ်”

မောင်က အော်ပြီးတော့ ပစ္စုပ္ပန်အနာဂတ်ကိုမောင်းတင်လိုက် တယ်၊ ပြီးတော့ မိုးမိုးရဲ့ခေါင်းကို သေနတ်ပြောင်းဝနဲ့ တေ တားတယ်။

“ပစ်ပါမောင်ရယ်...ပစ်လိုက်ပါ၊ လတ်လိုက်ပါ၊ မိုးမိုးဟာ သန့်ရှင်းပါတယ်၊ မောင်ကလဲ့ရင် ဘယ်သူ့နဲ့မှ မခောက်ပြားခဲ့ ပါဖူး၊ မောင်မယုံရင် အဲဒီသေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်ပါ”

အဲဒီအချိန်မှာ သားလေးအောင်စွာချစ် အိပ်ရာက နိုးလာ သတယ်လေ...။

“ဖေဖေ... ဖေဖေ... မေမေ့ကို မသတ်ပါနဲ့၊ မေမေ့ကို မသတ်ပါနဲ့၊ ဖေဖေ...မေမေ့ကို မသတ်ပါနဲ့...”

သားလေးဟာ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ မောင်လက်ကို က တင်းဆွဲပြီး ငိုနေတယ်။ ပါးစပ်ကလဲ အော်ဟစ် နေတယ်။ မေမေ့ကို မသတ်ပါနဲ့၊ မသတ်ပါနဲ့တဲ့။

ဒီအချိန်မှာ မောင်ဟာ သေနတ်ကြီးကိုင်ပြီး သားကိုလှည့် ကြည့်တယ်။ မောင်မျက်နှာမှာ မျက်ရည်အပြည့်နဲ့ မောင်ဟာ သားကိုတလွဲ မိုးမိုးကိုတလွဲကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတချက်ကို ချလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ကိုလှဲချလိုက်တယ်။

အဲဒီညက မောင်ကို မိုးမိုး အကုန် ရှင်းပြပါတယ်။ ကား မောင်းသင်ချင်လို့ ဦးဘသွင်ကို အပူကပ်ခဲ့ပုံ၊ ဦးဘသွင်က တားမောင်းသင်ပေးပုံ၊ နောက်ဆုံးဦးဘသွင်က မိုးမိုးကို မရိုး မသား ဆက်ဆံတဲ့နေ့ကစပြီး ဇာနည်မောင်းသင်တာဖြစ်လိုက်ပုံ၊ မောင်ကို ရှင်းပြပါတယ်။ မောင်ကတော့ သားလေး အောင် စွာချစ်ကို ပေ့သိပ်နေပြီး မိုးမိုးကို စကားတခွန်းမှ ပြန်မပြော တော့ဖူး။

ခဏကြာလို့ သားလေးအိပ်သွားတော့ မောင်ဟာ ရေခဲ ဆေးထွာထဲက အရက်ပုလင်းသွားထုတ်ပြီး အရက်သောက်နေ တယ်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲက ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ သွားထိုင်နေတယ်။

မိုးမိုးက မောင်ခြေထောက်ကိုဖက်ပြီးပြောနေတယ်။ မောင် က သူ့ခြေထောက်ကို အဖက်မခံဖူး။ နေရာကတသွားတယ်။ မိုးမိုးလိုက်မဆွဲနိုင်ခင်မှာ မောင်လေ့လှေခါးပေါ်ထနေအောင်

ကို ပြော ဆင်းသွားတယ်။ အရက်မှားနေတဲ့ မောင်ပုံစံက ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ဟန်မတူပါဖူး။ လှေခါးထိပ်ကနေပြီး အောက်ကို အဆင်းမှာ တထစ် နှစ်ထစ်ဘဲ ဆင်းရသေးတယ်။ မောင်လေ လှေခါးထိပ်ကနေပြီး ဒလိမ့်ခေါက်ခွေးကျသွားတယ်။ တစ်နားတစ်နား တခိုးတခိုးနဲ့ မောင်လိမ့်ကျသွားပြီ။

“ခွင်း...”

ကျယ်အောင်တဲ့သေနတ်သံဟာ တိုက်အိမ်ထဲမှာ ဟိန်းပြီး တွက်လာတယ်။ အို...ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ မောင်ဆီကသေနတ် သံပါလားရှင်။

မိုးမိုးပြေးဆင်းလွှားတယ်။ အောက်ထပ်မှာအိပ်တဲ့ အိမ်စေ ကောင်မလေး နော်ထူးလဲ သေနတ်သံကြားလို့ သူ့အိပ်ရာက ပြေးထွက်လာတယ်။ မိုးမိုး-မောင်အနားကိုရောက်တော့ မောင်လေ...သွေးအိုင်ထဲမှာ လူးနေပြီ ဟင်...မောင်ကို သေနတ်ထိ သွားပြီ။

လှေကားပေါ်ကလိမ့်အကျ မောင်ခါးထဲမှာ ထိုးထိုးတဲ့ ပစ္စတိုသေနတ်က မောင်းတင်ပြီးသားဆိုတော့ ကျည်ဆံ ထွက် သွားတယ်။ ကျည်ဆံက မောင်ရင်အုံကိုထိသွားပြီထင်ရဲ့ သွေး တွေ...သွေးတွေ...။

မောင်ရင်ပတ်စာထွက်လာတဲ့ သွေးတွေက အောက်ထပ်လှေ ခါးရင်းမှာ အိုင်ထွန်းလို့ ပါလားရှင်ရယ်။

x x x

ခုဒတု မိုးမိုး-မောင်ကို လက်လှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ။ မိုးမိုး မာသက်တမျှချစ်တဲ့မောင်ဟာ မိုးမိုးကိုခွဲခွာသွားပါပြီ။ မောင်

ထိုအမြန်ဆုံးဆေးရုံပို ခဲပါရဲ့ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံမှာတရုတ်ဘဲနေ ရတယ်။ မောင်ဟာ မိုးမိုးနဲ့သားလေး အောင်စွာချစ်တို့ကို စွန့် ခွာပြီး ဝေးရပ်တနေရာကို ကြွကဲ့စွာနဲ့ ခရီးထွက်ခွာသွားပါပြီ ခွင်ရယ်။

+ x +

(၄)

ကျုပ်နာမည်သား...

ခင်မောင်ချစ်တဲ့၊ ဟုတီကဲ့-အင်ဂျင်နီယာ ခင်မောင်ချစ်ကို ကျုပ်တို့ကော်ပိုရေးရှင်းမှာ လူတိုင်းသိပါတယ်။ ကျုပ်ဇာတ် လမ်းကလဲ ထူးလျက်မဆန်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ပါဗျာ၊ ခုဆို ကျုပ်ဟာ သေနတ်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ရောက် နေတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့ ရတဲ့သေနတ်ဒဏ်ရာလဲသိလား၊ ဟဲ... ဟဲ...မိန်းမတယောက်ကြောင့်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် မိန်းမ-လျှာနှစ်ခု နဲ့သစ္စာဖောက်မကြောင့် ရတဲ့သေနတ်ဒဏ်ရာကြီးပါ။

သူလေ ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်ရက်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ထမင်းတနပ်ထဲစားပြီး ငွေကိုခြိုးခြံလို သူစီး ချင်တဲ့ဂျပန်ကားသစ်တစင်းဝယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကျုပ်လန် ဒန်ကမပြန်မီ ညီဝမ်းကွဲထွန်းဝေဆီက စာတစောင်ရောက်လာ တယ်။ စာကတော့ ကျုပ်မိန်းမ မိုးမိုးလူတယောက်နဲ့ ညနေ တိုင်း ကားစီးပြီး အပြာဇာတ်လမ်းဖွင့်တဲ့ သတင်း၊ စာနဲ့အတူ ပါတဲ့ဓာတ်ပုံထဲမှာ အောင်မရယ်၊ အသွင်ဆိုးတဲ့ သက်ကြားအို မြက်နုကြိုက်ကြီးရယ်၊ ပြုံးရိနေတာတွေရတယ်၊ ရှက်တယ်ဗျာ။

ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ၊ ကြေကွဲတယ်ဗျာ၊ စိတ် နာ တယ် ဗျာ၊
တောက်-မိန်းမပျား တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား၊ ရွံစရာ
ကောင်းပါလား၊ မုန်းစရာကောင်းပါလား -။

နိုင်ငံခြားကပြန်ရောက်တဲ့ညာက ကျုပ်လေ... မိုးမိုးကိုအသေ
ဆတ်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုမောင်းတင်ပြီး သူ့နား
ထင်မှားစေ ပြီးပြီဗျာ၊ ကျုပ်သားလေးပေါ့၊ သားလေးအိပ်
ရာကနိုးလာလို့ သေနတ်မောင်းကို မဆွဲဖြစ်ဘူးလေ။

သားလေးအိပ်သွားတော့ ကျုပ်အရက်သောက်တယ်။ သေ
နတ်ကိုခါးမော့ထိုးပြီး ညှော်ခန်းကို ထွက် လာ တယ်။ မိုးမိုးက
ကျုပ်နောက်ကို အတင်းလိုက်လာ ပြီး တောင်း ဖန် တယ် ဗျာ။
ကျုပ်လေ ဒီကောင်မမျက်နှာကိုမကြည့်ချင်ဘူး။ သူ့ကို အသေ
သတ်ချင်တဲ့စိတ်သာဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကိုသတ်ရင် ကိုယ်လဲ သေ
ရမယ်ဆိုတာသိပါတယ်။ ကျုပ်သေသွားရင် သားကလေး
ဖိုးချစ်ကို ဘယ်သူစောင့်ရှောက်မလဲ။ ဒါကိုတွေးမိပြီး သူ့ကို
မသတ်တော့ဘူးဆိုးဖြစ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့်သူ့မျက်နှာ ဖြစ်
နေရရင်အသေသတ်ချင်တဲ့စိတ်သာပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျုပ်လေ အောက်ထပ်ကို ပြေးမင်းခဲ့တယ်။

အရက်ကမူးနေတော့ လှေကားထစ်တွေကိုတထစ်စီ မှန်မှန်
မနင်းနိုင်ဘူးဗျာ။ လှေခါးထစ်ကို ချော်နင်းမိတော့ ကျုပ် ဒလိမ့်
ခေါက်စွေးကျသွားပါစေဗျာ အဲဒီအချိန်မှာ-

ကျုပ်ခါးက သေနတ်ထွက်ကျပြီး လှေခါးတောင်နဲ့ သေနတ်
ဆောင်လို့ သေနတ်ကျည်ဆန် ထွက်သွားတယ်။ သေနတ်သံနဲ့

အတူ ကျုပ်လဲလှေခါးရင်းမှာခွေလဲကျသွားတယ်။ ကျုပ် ကို
သေနတ်ထိသွားပြီ။

ခုလား... ကျုပ် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ရောက်နေတယ်
လေ။ သေနတ်ဒဏ်ရာကို ဆေးကုနေရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်
ကိုယ်ကျုပ်သိပါတယ်။ မြော်လင်ချက်မရှိပါဘူး။ ကျည် ဆန်
ထလက်ဝဲဖက် ဆီးစပ်က ဝင်ပြီးကျောဖက် ပွင့်ထွက်သွားတယ်။
ဆရာဝန်ကြီးတွေကကျုပ်ကို ခွဲစိပ်ကုသဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသေးဗျာ။
ကျုပ်ကို အားရှိအောင်ဆို့ပြီး သွေးသွင်းပေးထားတယ်။ နက်ပြန်
ကျရင် ကျုပ်ကို တော်ပေ ဆိုတဲ့ဆရာဝန်ကြီးတွေက ခွဲစိပ်ကုသ
ပေးကြမယ်။ ဆီးစပ်ကျည်ဆန်ဝင်သွားတဲ့နေရာက အတွင်းပိုင်း
ကို ဖွင့်ထုတ်ကုသပေးကြမှာပါတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဗျာ- မရနိုင်ပါ
ဘူး။ ကျုပ်ဘသက်ရှင်ဖို့ သူ့တို့ ကြိုးစားအားထုတ်လို့ မရပါ
ဘူး။ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျုပ် လေ
ကျုပ်-သေနေစေ ပါပြီ... ကျုပ်အတွက် နက်ပြန်ဆိုတာမရှိတော့
ဘူး။ မရှိ...တော့...ဘူး...။ ဒီကနေ့ဘဲကျုပ်.....။

x x x

(ငါး)

နေ့လည် ၁နာရီထိုးပြီ။
မကြာမီ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား၏။ ခင်မောင်ချစ်
ရှုပ်စလပ်ကို ခေါင်းသွင်းဖို့စဉ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

သည်အချိန်မှာ မိုးမိုးဝေသည် သူ့ခင်ပွန်း ခင်မောင်ချစ်၏ ရုပ်ကလပ်ကိုအတင်းဖက်၍ နမ်းနေ၏။ သူ့ခမြာအရှူးတယောက် လိုပါဘဲ။ ထိန်း၍မနိုင်၊ သိမ်း၍မရ ချုပ်တီး၍ မတတ်နိုင် တော့ဟန် စိတ်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်၏။

မိုးမိုးဝေကို သူ့ဆွေမျိုး မိန်းမကြီး ၂ ဦးက အတင်းဆွဲ၍ ခေါ်နေ၏။ မိုးမိုးဝေကမလိုက်။

မောင်ကို ကြည့်ပါရစေအုံး၊ မောင်ကို နမ်းပါရစေအုံး၊ မောင်ကို နှုတ်ဆက်ပါရစေအုံး ရှင်တို့ရယ်၊ ကျမကို မသနားကြ တော့ဘူးလား မောင်ရယ်၊ မိုးမိုးကို သားအမိတွေကို စွန့်ပစ် ထားခဲ့တော့မှာလား စွန့်ပစ်ခဲ့တော့မှာလား။

မိုးမိုးဝေသည် ငိုရင်းငိုရင်း သတိသစ်၍ လဲကျသွား၏။ သူ့ကိုခိုင်း၍ နှိပ်ပေးကြသည်။ သတိပြန်ရအောင် ယက်ခပ် ထူထပ် ရေမွှေးနံ့ ပေးသူကပေး၊ သို့သော် သူက ချက်ခြင်း သတိပြန်၍မရသေး။

သည်အချိန်မှာ ခင်မောင်ချစ်၏ ရုပ်ကလပ်ကို ခေါင်းထွင်း ပြီးသွားပြီ၊ မကြာမီ အသုဘယာဉ်ဆောက်လား၏။ အသုဘယာဉ် ပေါ်သို့ ရုပ်ကလပ်ကိုတင်လိုက်၏။ ရုပ်ကလပ်ခွားမှာ ရွှေမူ၊ နောက်မှာ အပေါ်မှာ ပန်းခွေခွေပေါင်းစုံက ဝန်းရံလို့ ချလာ၏။ ဩ...ခင်မောင်ချစ်ကို ချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်း ဧကင်းရင်း မိတ်ဆွေတို့၏ နောက်ဆုံး အလွမ်းပြေ ပို့လိုက်သော ပန်းခွေ ထလေးများရယ်...

မိုးမိုးဝေသည် မကြာမီ သတိပြန်ရလား၏။ သတိပြန်ရလာ တော့ ပထမဆုံး သူ့ချစ်လင် ခင်မောင်ချစ်၏ ရုပ်ကလပ်ကို

လိုက်ကြည့်သည်။ ရုပ်ကလပ်သည် အသုဘယာဉ်ပေါ်သို့ ဆက် သွားပြီကို သူ့တွေ့၏။ သည်အချိန်မှာ သူ့သားငယ်ကို သူ့လိုက် ရွာ၏။ သားငယ်အောင်စွာချစ်ကို မိုးမိုးဝေ၏ မိခင်က ချီပွေ ထား၏။ သည်တော့ မိုးမိုးဝေက သားငယ်ကို သွားခေါ်လာ ၏။ ပြီးတော့ အသုဘယာဉ်ခြေရင်းမှာ သူ့ပဆစ်ဗူးထုပ်၍ ချ သည်။ ချစ်လင်ခင်မောင်ချစ်၏ရုပ်ကလပ်ကို လက်အုပ်ချီ၍ရုံသေ ဇွာ သူကန်တော့နေသည်။

“မောင်ရယ်မိုးမိုးမှာ အပြစ်ရှိသမျှခွင့်လွှတ်ပါကော့၊ ခွင့်လွှတ် ပါတော့ မိုးမိုးရိုခိုးသို့ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ် ချစ်လင်ရယ်”

မိုးမိုးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မျက်ရည်သည်၍ ငိုနေရင်း ကနီ တော့ရှာသည်။ ပြီးတော့ သားငယ်အောင်စွာချစ်ဖက်သို့ လှည့် ၍ သား၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို လက်အုပ်ချီခဲပြီး ဖခင်ကို ထန်တော့ခိုင်းနေ၏။

“သား ဖေဖေကို ကန်တော့လိုက် မင်းတို့အဖေ သူတော် ကောင်းကြီးကို ကန်တော့လိုက် ကန်တော့လိုက် ကန်တော့”

ပြောရင်း ပြောရင်း မိုးမိုးဝေသည် သတိလစ်ပြီးလဲကျသွား ပြန်ပါပြီ။

x x x

မကြာမီ သူငယ်ချင်း ခင်မောင်ချစ်၏ အသုဘယာဉ်သည် ရန်ကန်ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲရုံထိပ်မှနေ၍ ခရီးစတင်ထွက်ခွာပါပြီ။ ဧည့်လိုက်သည့်ကားတွေ၊ များလှိုက်သည့်လူတွေ၊ သူ့ကို ချစ်သည့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများက သောင်းသောင်းဖျဖျာဘဲ ပို့ဆောင်၍ သူ့ကို နှုတ်ဆက်နေကြပါ၏။

သည်အချိန်၌ အသဲကြွေလှလှဝေဒနာတရပ်ကို ခံစားနေရပြီ
ဖြစ်သော မိုးမိုးဝေခပြာ သူ့ချစ်လင်၏ နောက်ဆုံးခရီးကို
ပို့ဆောင်ရန်မတတ်နိုင်တော့ သူ့ကို သတိပြန်လည်လာအောင်
ကြိုးစားနေကြသည့် တဒဂ်ဝယ်။

တက္ကသိုလ်စိန်တင်

ကျုပ်အတွက် နက်ဖြန်ဆိုတာ မရှိတော့ဖူး။

ဒီနေ့ပဲ၊ ဒီနေ့ပဲ...ကျုပ်

ခင်မောင်ချစ်

မောင်သက်နောင်

အနီ အပြာ
ကညာပစ်ကွင်း

အနီ အပြာ
ကညာပစ်ကွင်း

...တောင်ဟာ အိန်းမြို့သမားပီပီ ရှုတ်ထွေးနေသူပဲ၊
...ဗင်ကိုသတ်တာ ကျုပ်နဲ့ သူပဲ။

(မောင်သက်နောင် အနီ အပြာ ကညာပစ်ကွင်း)

အနီး အပြာ

ကညာပစ်ကွင်း

မောင်သက်နောင်

အခန်း (၁)

နှင်းသီတာ ရင်တွေက တထိတ်ထိတ်။ စိတ်ကို အတင်းအဓမ္မထိန်းချုပ်သော်လည်းမရ။ ရင်တွေ ခုန်နေ သည်သာမဟုတ်၊ အပြေးတပိုင်းကလေးလာခဲ့ရသည်မို့ ၊ ဒူးတွေပင်တဆတ်ဆတ်တုန်လို့နေသည်။

နှင်းသီတာ ရေကိုတဝကြီး သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဆိုဖာပေါ်သို့ ခြေပြစ်လက်ပြစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်လုံး ကိုပို့တတ်ခါ အနားယူပစ်လိုက်သည်။

သို့သော်...နှင်းသီတာအဖို့ ရင်ခုန်ကပျောက်မသွား ခဲ့ပါ။ အမောအပန်းက ပြေမသွားခဲ့ပါ။

နှင်းသီတာအဖို့ မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်နေမိသည်။ အခါတိုင်းကဆိုလျှင်၊ ဒီလိုနေဝင်မိုးချုပ် နှင်းသီတာ ဘယ်တော့မှ အောက်မဆင်းစဖူး၊ လမ်းမလျှောက်စဖူး၊ ကျယ်ဝန်းသည့်ခြံထဲတွင်ပင်၊ နှင်းသီတာလမ်းလျှောက်

စမြဲ။ ဒီနေ့မှတာကြောင့်အပြင်အပသို့ လမ်းလျှောက်မိ
ပါလိမ့်။

အကုသိုလ်လို့ ဆိုရလေမည်ထင်ရှဲ့။

ဒီကနေ့ဘဲ နှင်းသီတာ၊ အပြင်အပသို့ ထွက်ဖြစ်ခဲ့
သည်။ လမ်းလျှောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒီကနေ့မှတာ၊ ရင်ခွန်
မောရသည့်အဖြစ်နှင့် နှင်းသီတာ ကြုံရလေပြီ မဟုတ်
လား။

နှင်းသီတာ...နှင်းသီတာ...မထွက်စဖူး ဆတ်ဆတ်၊
ဆော့ဆော့အပြင်သို့ ထွက်ချင်သည့် နှင်းသီတာ၊ခုတော့
ပြဿနာကိုကြုံပြီမဟုတ်လား။

နှင်းသီတာ၊ မောပန်းစွာ သက်ပြင်း ရှိုက်ပစ်လိုက်
သည်။

အခန်း(၂)

စင်စစ်၊ မြိုင်သာယာ၏ ည့်ချမ်းက လှပနေစမြဲ၊ ယခုလို
လသာသည့် ညမျိုးဆိုပြောစရာပင် မလိုတော့ပါ။ အေးချမ်း
သာယာလွန်းပါတိတော့။

သို့ကြောင့်လည်း နှင်းသီတာ အပြင်အပသို့ ထွက်ချင်စိတ်
ပြင်းတန်လာကာ ထွက်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

လပြည့်ညက ရွှင်းတင်လှပနေသကဲ့သို့ အပျိုမ၏စိတ်ကဲ့သို့
မတည်မငြိမ်ရှိသည့် လေရှူးသည်၊ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ပြေး
လွှားလို့ ရယ်။ လေအပျိုမကလေး၏ အထိ အတွေ့ များသည်
စိမ့်အနံ့အေးလို့ ရယ်။

နှင်းသီတာသည် လူသူရှင်းသယောင်ဖြစ်ရသည့် လမ်းမပေါ်
တွင် အတွေးနှင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်ကလေး လျှောက်လာသည်။
နှင်းသီတာအဖို့ လမ်းလျှောက်ရင်း အတွေး ကုဋေကဋာကို
ဖြန့်လျက်လို့ ရယ်။ အို...အတွေးတွေက စုံလို့ပါတ်၊ အိမ် အ
ကြောင်း၊ မောင်အကြောင်း။

မနက်ကတဲ မောင်နဲ့တွေ့သေးသည်။ မောင်ကတော့၊ မတွေ့
လို့နှင့်၊ တွေ့လိုက်လျှင် ချစ်အကြောင်း ကုဋေကဋာမှအပ
သာမှပြောသည်မရှိ။

“ဟွန်း...မောင်ကလဲ မတွေ့လိုက်နဲ့ တွေ့လိုက်တာနဲ့ ချစ်တဲ့
အကြောင်းဘဲပြောတာဘဲ”

မောင်ကပြုံးသည်။ မောင်အပြုံးကစမ်းရေကြည်နှင့်မခြား။
“ဧ...မောင်က ချစ်သွန်းတွေအချိန်မှာ ချစ်တယ် ဆိုတဲ့
အားကလဲ့လို့ တာများပြောရဦးမလဲ”

“တခြားစကားပြော”

“ကဲ...ဒါဖြင့် နားထောင်”

“ပြော....”

“မောင်လေ...သီတာကိုလက်ထပ်ချင်ပြီ”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဧ...မောင်ဘာလုပ်လို့လဲ”

“သွား...ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

မောင် ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးကို နှင်းသီတာ၏ လက်သီးနှုန်း
လေးနှင့် မနားတမ်းထုမိသည်။ မောင်ကအပြုံးနှင့် ပြုံးတော့

ကာ နှင်းသီတာကိုတင်ကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ပြီး နှင်းသီတာလည်
တိုင်၊ နှင်းသီတာပါးကို နမ်းပါလေရော။
နှင်းသီတာအတွေးများနှင့်အတူ၊ မိမိ၏ မို့မို့ဖူးနေသည့်
ပါးကလေးကို ယော်ရမ်းကာ စမ်းကြည့်မိသည်။ ယခုထက်တိုင်
နှင်းသီတာပါး မို့မို့ကလေးကနွေးထွေးဆဲ။

မောင်
သိပ်ဆိုတဲ့မောင်

နှင်းသီတာနှင့်တွေ့လည်း ခလေးနှင့် မခြား။ ချစ်စကားမှ
လွဲလို့ တာစကားရယ်မှမပြောတတ်တော့သလိုလို၊ တကယ်ပါတ
မောင်ကနှင်းသီတာနှင့် တွေ့လည်း မိမိကိုယ်မိမိခလေးနွယ် ထင်
သွားသလားမသိ၊ မိမိရာထူးတွေ၊ ဂုဏ်ပြစ်တွေကိုပင် မေ့သွား
သလားမပြောတတ်။

မည်သို့ဆိုစေ—

မောင်ကနှင်းသီတာ အသံထဲကလူ....။

ပြုံးတော့....

နှင်းသီတာဘဝကို ပိုင်ဆိုင်သူ။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မောင်နှင့်တွေ့လျှင် နှင်းသီတာပျော်နေသည်။
မောင်အကြောင်းများ တွေးနေရလျှင် နှင်းသီတာနွလုံးသား
ငြိမ်းချမ်းရသည်။ ဒီလို ညချမ်းကလေးမှာ မောင်အကြောင်း
တွေးနေရတော့ ပို၍ ပို၍ အေးမြရသည်။

သို့ပေမယ့်လို့ နှင်းသီတာ ရင်အေးအေးကလေး၊ နွေးထန်
ဖြစ်သွားစေသည့် အဖြစ်အလေးကို နှင်းသီတာ ကြုံလိုက်ရလေ
သည်။

ဝုန်းကနဲ အသံတသံ။

နှင်းသီတာ အသံလာရာဆီသို့ စွေ့ကနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။
အားတစီးလမ်းကွေ့၍ သစ်ပင်ကို ဝင်ဆောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

နှင်းသီတာ ရုတ်တရက် ကြက်သေ သေနေသည်။ မြင်ကွင်း
မှလည်း မျက်လုံးမခွာမိသေး။ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။
သို့ကြောင့်လည်း အခြေအနေ အသွင်သဏ္ဍာန်များကို တိကျ
ပြတ်သားစွာ နှင်းသီတာမြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ကို ကားတစီး ဝင်တိုက် ပြီးနောက် ကားထဲက
ထွက်ပေးယာက်။ ကြောင်တကောင်၏ လျှင်မြန်ခြင်းဖြင့် ထွက်လာ
သည်။ အနက်ရောင် ဘောင်းဘီနှင့်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။
ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှာလဲ မဲနက်သည့်ပစ္စည်းတခု ရှိနေသည်။
သေနှုတ်တလက် ဖြစ်လိမ့်မည်လို့ နှင်းသီတာတွေးသည်။

နှင်းသီတာသည် အချင်းဖြစ်ပွားရာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်
နေရင်းမှ အကြောင်းတစုံတရာကို ဆက်စပ်တွေးကြည့်မိသည်။
အခုကားသစ်ပင်ကို ဝင်တိုက် လိုက်သည့်အရှိန်မှာ နည်းနည်း
ခါးပါးမဟုတ်။ ဒီအရှိန်နှင့်ဆိုလျှင် ကားထဲမှ လူ၏ကံကြမ္မာ
သည် အလွန်တရာစိုးရိမ်စရာဖြစ်သည်။

ခုနှင်းသီတာတွေ့ရသည့် လူ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်သည် ထိခိုက်
တစုံတရာရှိပုံမရ။ ဒီကားနှင့် ယခု နှင်းသီတာတွေ့ရသည့်
ဇာတ် အခြေအနေသည် ဆက်စပ်မှုမရှိလှ။ တသီးတခြား ဖြစ်နေ
သည်။ အကယ်၍ ဆက်စပ်မှုရှိမည်ဆိုလျှင် ဒီလူသည် ဘယ်လိုမှ
ဒီလိုသွင်သွင် စိမ်းနိုင်မည် မဟုတ်။

ခုတော့...ခုတော့ ဒီလူသည် ဘာမှမဖြစ်ထလို သစ်ပင်နှုတ်
ဝင်ဆောင်သည့် ကားတလေးကို ကျောခိုင်းကာ နှင်းသိတာ
ဘက်သို့သာ မှန်မှန်လျှောက်လာသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်...ဤသို့ဆိုလျှင်.....

နှင်းသိတာသည် တွေးရင်း တွေးရင်းကြက်သီးထလာသည်။
ဒီနေရာတွင် ဤသို့ကြာမြင့်စွာ ရပ်နေပို့ မဆင်ကြောင်း သုံးသပ်
မိသည်။ သို့အတွက်ကြောင့်လည်း နှင်းသိတာသည် ရှေ့သို့ခရီး
မဆက်တော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တော်ပါသေးသည်။

နှင်းသိတာအိမ်နှင့် ဝေးဝေးကို ထောက်မနေသေးလို့၊ နှင်း
သိတာ အိမ်ပေါ်တိုက် အောက်သို့အရောက် နောက်ကိုပြန်လှည့်
ကြည့်မိသေးသည်။

သူသည် ခြံဝတွင်တွေ့တွေ့ရပ်လျက်။

x x x

အခန်း (၃)

နှင်းသိတာသည် အတန်ငယ် ရင်အတုန်ပြေ၊ အမောပြေ
သွားတော့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ လသာဆောင်ဘက်သို့
ဝပ်မှန်မှန်လေးလျှောက်လာခဲ့သည်။

နှင်းသိတာ လသာဆောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ခြင်းမှာ
အကြောင်းတခု ရှိသည်။ အခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်။
နှင်းသိတာအပို့ လသာဆောင်မှ သူ့ကို ကြည့်ချင်ဆော့ကြောင့်

ဖြစ်သည်။ မသိစိတ်ဆိုသည်မှာလည်း တခါတခါတော့ခက်ယွန်
သည်။ အံ့ဩတွယ်ကောင်းလောက်အောင် မှန်ကန်နေတတ်သည်
ဟုတ်လား။

ဤလဲ နှင်းသိတာ၏မသိစိတ်က ခြံဝတွင်သူရှိနေလိမ့်မည်ဟု
ထင်သည်။

သို့အတွက်ကြောင့် လသာဆောင်မှ ထွက်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ခြင်းရယ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ နှင်းသိတာ လသာဆောင်သို့ ပြောင်ပြောင်တင်း
တင်းကြီး ထွက်မကြည့်ရဲပါ။ မတော် သူက အသံတိတ်ကရိယာ
ထပ်ထားသည့် သေနတ်နှင့် မပစ်ဖူးလို့ မပြောနိုင်။ ကံကြမ္မာ၏
အတက်အကျ၊ အနိမ့်အမြင့်သည် တွေးတောရ ခက်လွန်း၏။

နှင်းသိတာသည် တံခါးရိပ်ကို ကွယ်ခါ လသာဆောင်သို့
ရေတရဲထွက်ခဲ့သည်။ ပြီး...ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှင်းသိတာ လေ
သာ အကဲခမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နှင်းသိတာ၏ မသိစိတ်ညွှန်ပြမှုသည် သွေးထွက်အောင် မှန်
ဆန်နေလေပြီ။

သူ...သူ...နှင်းသိတာ ခြံအပါးမှ မခွာ သွား သေးချေ။
နှင်းသိတာအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ဓာတ်တိုင်အောက်
တွင် ရပ်ခါအိမ်ကြီးကိုအကဲခပ်နေသည်။ သူသည်စစ်ဦးထုပ်ကို
သိင်္ဂီကိုင်ခံစားထားသည်မို့ သူ့မျက်နှာ အသွင်အလျှောက်ကို
သိညွှန်စွာမမြင်ရချေ။

နှင်းသိတာသည် ဆက်လက် မကြည့်ဝန်တော့သလို နောက်

၃၂ ○ မောင်သက်နောင်

ဘိုးဆုတ်လိုက်သည်။ တံခါးဘောင် အကွယ် မှောင်ရိပ်တွင်း နှင်းသီတာအပ်လိုက်သည်။

ငါဘာလုပ်ရမလဲ...၊ တစ်ခုလုပ်ရမလဲ။
ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းသီတာအဖို့ စဉ်းစားဖို့ လိုအပ်လာချေပြီ။ သူသည် နှင်းသီတာအတွက် အန္တရာယ်မဖြစ်ပျက်၊ ရန်မရှာလှစေဖို့ မပြောနိုင်။ ဒီအခါ နှင်းသီတာအတွက် ခုခံကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်သည်မဟုတ်လား။ လက်ရှိအခြေအနေအရ ဒီအိမ်ကြီးတွင် ယောက်ျားဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဒီသမီးနှင့် ဒီမိခင်နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိသည်မို့ အဖက်ဖက်က နိမ့်ကျနေသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဒီတော့ မောင်တယောက်ရှိသည်ဆိုပေမယ်၊ အားမကီးရ၊ လေတခွန် နှယ် လွင့်ချင်တိုင်းလွင့်နေသူ၊ သူ့ကအကြမ်းဖက်လာလျှင် နှင်းသီတာတို့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ဒါကိုတော့ နှင်းသီတာစဉ်းစားရသည်။
ဧည့်သည်ထိမှအမိတဆိုတည့် စကားနှယ်ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ အခက်အခဲဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာလေတော့ နှင်းသီတာအဖို့ မောင်ကိုပို၍တမ်းတရသည်။ မောင်ပြောသလိုသာ မောင်ဆန္ဒအတိုင်း လက်ထပ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် နှင်းသီတာတို့ဘက် တအားဖြစ်သည်။

ခုတော့...ခုတော့။
‘ဆို ငါမောင်ဆီဖုန်းဆက်သင့်တယ်၊ အကျိုး အကြောင်း ပြောပြပြီး အကူညီတောင်းသင့်တယ်’
သို့ဖြင့်၊ နှင်းသီတာ မောင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာမောင်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တွေ့ရသည်။

“ဟေ့... ဒီအချိန်ကြီးကျမှ တာများအကြောင်းတူးပြန်လဲ”
“မောင်နဲ့တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲလက်ထပ်ဖို့သား”
“အို... မောင်ကလဲ၊ ဒါဘဲ”

“ဟင်း...ဟင်း... မောင်က ဒါဘဲ မြော်ပင့်နေတာကိုးကွဲကဲဘာများလဲ သိတာပြောလေ”

နှင်းသီတာသည် ရုတ်ချည်းမပြောဖြစ်ဘဲ၊ ဝိုင်းနမိသည်။
မောင်က-

“ဟေ့...ပြောလေ” ဆိုမှ

“နှင်းသီတာ တော်တော် စောစောက ခေါင်းကိုက်သလို လိုဖြစ်နေလို့ လမ်းခဏလျှောက်တယ်မောင်၊ လမ်းလျှောက်တုန်း၊ ထားတစ်ခါသစ်ပင်နဲ့ ဝင်တိုက်တာ တွေ့ရတယ်”

“မူးပြီးတိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့သိတာရယ်”

“မူတ်ဘူးမောင်ရဲ့၊ သိဘာကတော့မူးပြီးတိုက်တာမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်၊ အဲဒီသစ်ပင်နဲ့ တိုက်တဲ့ ထားထဲက အကျိုးတောင်းဘိ အနက်၊ စစ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ လူတယောက်ထွက်လာတယ်”

“အင်း၊ ဆက်ပြောသိတာ၊ သိတာ့စဏ္ဍာက စိတ်ဝင်စား နေပြန်တာပြီ”

နှင်းသီတာကတယ်လီဖုန်းခုံစွန်းတွင်တင်မလွဲတိုင်လိုက်သည်။

မြေမှ-

“သူ့လက်ထဲမှာလဲသေနတ်လိုလိုကိုင်လို့၊ နှင်းသီတာအထဲ အချာ ပြောရဲတယ်၊ သေနတ်ဘဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နှင်းသီတာ

အတော် ကြာကြာ ငြိမ်ကြည့်နေမိတယ်။ သူ့လဲ နှင်းသီတာ ကိုတွေ့သွားတယ်။ နှင်းသီတာအိမ်ပေါ်တက်ပြီး အတော်ကြာတဲ့ အထိ၊ အိမ်ရှေ့ ဓာတ်တိုင်အောက်မှာ သူ့ရှိနေတယ်။ ဖုန်းမဆက် ခင်အထိဆိုပါတော့မောင်”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို အတော်စိတ်ဝင်စားလာပြီ သီတာ... နှင်းသီတာပြောစကားအရခိုရင်၊ ကားသစ်ပင်နဲ့ ဝင်တိုက်တာ တယ်နည်းနဲ့မှ သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သီတာ သိ မောင်မေ့ခဲ့တဲ့လားခဲမယ်၊ သီတာလဲတစ်ဆီတစ်မောင်ကို ကူညီတဲ့ ဗာနေနဲ့ သူ့အခြေအနေကို အကဲခတ်နေပါလို့ မေ့ဝင်ပြောချင် တယ်”

“စိတ်ချမောင်”

“ကဲ... မင်္ဂလာပါအချစ်၊ စိတ်အေးအေးနေနော်...”

“ကောင်းပြီ... မောင်”

နှင်းသီတာ ဖုန်းချပြီး၊ လသာဆောင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက် ခဲ့သည်။ မောင်ရိပ်ခိုတာ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက် သည်။

သူ့ယခုထက်တိုင်ရှိနေဆဲ။

ဒါပေမယ့်၊ ခုတော့ သူသည် ဓာတ်မီးတိုင် အောက် မောင်ရိပ်တွင်းသို့ တဖြေးဖြေးတိုးဝင်သွားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

x x x

အခန်း (၄)

သူတိုးဝင်သွားသည့်အမှောင်ရိပ်တွင်းသို့ ငေးကြည့်နေသော် လည်း မည်သို့သော လှုပ်ရှားမှုကိုမှ မတွေ့ရလေတော့။ ဒါပေ မယ် နှင်းသီတာသည် ပိန်းပိန်းပိတ်သည့် အမှောင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ကားအင်ဂျင်စက်သံများက နားတွင်းသို့ တိုးဝင်လာ သည်။ ယင်းကားအင်ဂျင်စက်သံသည် နှင်းသီတာ ယဉ်ပါးနေ သည့် အင်ဂျင်စက်သံ ဖြစ်သည်။ လင့်ရိုတာ စက်သံတည်း။ မောင်မထက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း နှင်းသီတာသိလိုက်သည်။

သို့မတူက နှင်းသီတာအတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာရသည်။ နှုန်သည်။ မောင့်ကားပေဘဲ။

မောင်သည့်ကားကို ခြံဝတောင်ပင်ရပ်သည်။ ပြီးတော့မှ ခြံ တွင်းသို့ လမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။ သို့အတွက် နှင်းသီတာက မောင်အား အိမ်အောက်ထပ်ဆင်းကားကြိုရသည်။

“သီတာ သိပ်များကြောက်နေသလား ဟင်”
နှင်းသီတာ ပြုံးပြလိုက်သည်။
“ဒီလောက်မှုတ်ပါဘူးမောင်”

“ဒါနဲ့... သီတာပြောတဲ့ ငနဲကိုကောတွေ့သေးသလား”
နှင်းသီတာ၊ အသာ အသာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“စောစောကလေးကဘဲ မောင်ရိပ်ထဲမှာ ပျောက်သွားတယ် မောင်၊ ဒါနဲ့ မောင် ငါ့ ကားသစ်ပင်နဲ့ တိုက်တဲ့နေရာသွားကြည့် ပြသေးလား”

နှင်းသီတာကို အပြုံးနှင့်ကြည့်ကာ မောင်စာ ခေါင်းငြိမ်ပြ
သည်။

“သွားကြည့်ပြီးပြီ နှင်းသီတာ... ကြည့်တော့ နှင်းသီတာ
ပြောသလို ဒီလူကား သစ်ပင်နဲ့ ဝင်ထိုက်တာ သွေးရိုး သားရိုး
မဟုတ်ဘူးဆိုတာတွေရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူ့ကျော
စာ ကျည်ဆံပေါက် တပေါက်က သက်သေခံနေတယ်လေ။
ပြီးတော့ ကားထဲမှာ သေနေသူက ကျော်ညွန့် သူငယ်ချင်း
ကျင့်ဝမ်းဘဲ သီတာ”

“အို...ဘုရား... ဘုရား...”

နှင်းသီတာ ရင်ကလေးကိုဖိုကာ အသာ အသာ ရေရွတ်သည်။
ဒီနောက် ဝေ မောင်ကဆက်၍-

“ပြီးတော့၊ နှင်းသီတာတွေလိုက်တဲ့ အင်္ကျီ အနက်၊ ဘောင်း
ဘီအနက်နဲ့ တောဆောင်းဦးထုပ် ဆောင်းထားသူဟာ လူသတ်
ဆေးဖြစ်နိုင်တယ်။

“ဒါ...ဒါဆို၊ သူက သီတာကိုများ ရန်ရှာလေဦးမလား’
မောင်စာ စီးကရက်တလိုပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီး-

“နှင်းသီတာပြောသလို အခြေအနေအပြည့်အစုံကို တွေ့လိုက်
တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း လူသတ်ဆေးသား သီလိုက်တယ်ဆိုရင်
တော့ တနည်းမဟုတ်တနည်း ရန်ရှာမှာတော့ မမှန်ဘဲသီတာ”

“ဟုတ်လား...ဒါ...ဒါဆိုရင်၊ နှင်းသီတာ ဘယ်လိုလုပ်ရင်
ကောင်မလဲမောင်”

မောင်က ဆေးလိပ်ပြာကို တောက်ချွေလိုက်ကာ-

“ဒီအတွက်မစိုးရိမ်ပါနဲ့သီတာ၊ မောင်အားလုံးစီစဉ်ပြီ၊ ပါပြီ၊
ဒါနဲ့ ကျော်ညွန့်တယောက်မားတူပါလား”

“ကျော်ညွန့် အိမ်ကို ပြန်မလာတာ သုံးရက်ရှိပြီမောင်”
မောင်သည် စီးကရက်ကို ပြုတ်တင်းပေါက်မူကျော်ကဝေဝေ
ညှိ တောက်ပြစ်လိုက်ပြီး။

“အင်း... ဒီကောင်အတွက်လဲစဉ်းစားဦးသီတာ၊ ဒီကောင်
ညှိ ဒီတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကြာရင်အပိနဲ့ ထွင်းရမဲ့ ကိစ္စမှာ
ပေါက်ဆိန်နဲ့ ထွင်းနေရမယ်”

ညကမောင်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ အိမ်မှာ ရှိနေလည်း
မောင်ပြန်သွားသည့်အချိန်သည် သန်းကောင် လွန်နေလေပြီ။
ဒါပေမယ့် မောင်ပြန်သွားပြီး အချိန်အတော် ကြာသည့်အထိ
နှင်းသီတာအိပ်မပျော်ပေ။

မောင်ပြောသွားသော စကားများကို ပြန်လည် စဉ်းစား
တော့တော့နေမိသည်။ မောင်ပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် သစ်ပင်
နှင့် ကားတိုက်ခြင်းသည် သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်၊ ကားသမား
ကျောတွင် ကျည်ဆံပေါက်ရှိနေသည်ဆိုယုံနှင့် လူသတ်မှုမြောက်
မှားကြောင်းဦးစားမိသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်-

နှင်းသီတာတွေသည် မဟာဝတ်စုံနှင့်လူသည် လူသတ် သ
မား မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်။ အကယ်၍ မေဇင်ပြောသလို
နှင်းသီတာတွေလိုက်သည့်သူသည် လူသတ်သမားသာ ဖြစ်သည်
ဆိုပါစေ၊ နှင်းသီတာကို ရန်မူလေမည်မှာ မှား။ လူသတ်
သမား၏စက်ကွင်းမူလွတ်မြောက်အောင် နှင်းသီတာ ကြိုးစား

ရမည်။ မောင်ကတော့ပြောပါသည်။ လူ့သတ်သမား ရန်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် အစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားသည်တဲ့၊ တာလဲ၊ ပြီးတော့၊ ကျော်ညွန့်ကိစ္စ။

ယခုတလော၊ ကျော်ညွန့်တယောက် ချီတိုင်လွတ်သည့် နွား ကဲ့သို့ သွားချင်တိုင်းသွား၊ လာချင်တိုင်းလာနေသည်မှာ ကြာ လေပြီ။

နောက်၊ မောင်ပြောသွားသည်စကားလဲတကယ်ပဲဟေဠိပါဘဲ။

“ဒီကောင်ကို ဒီတိုင်းလွတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကြာရင် အပ်နဲ့ တွင်းရမဲ့ကိစ္စမှာ ပေါက်ဆိန်နဲ့ တွင်းနေရဦးမယ်” တဲ့၊ တယ်လို့အဓိပ္ပာယ်ပါလဲ၊ နှင်းသီတာတယောက် အချိန်ကြာမြင့် သည်အထိ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေမပေါ်ချေ။

ထိုစဉ်၊ ထိုစဉ်၊ ကျယ်လောင်သည့် လူ့ခေါ် ခေါင်းလောင်း သံက နှင်းသီတာ အတွေးများကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ နှင်းသီတာ အိပ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

စဉ်းစားမရ၊ နှင်းသီတာထပွင့်ပေးရကောင်းနိုး၊ မပွင့်ပေးရ ကောင်းနိုးစဉ်းစားသည်။ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို အကဲခတ် ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်မှ မိန်းမတိုင် ပွင့် တူး-တူး ပစ္စုပ္ပန်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ပြီး၊ နှင်းသီတာတခါ၊ ဝဘက်ခေါ်သို့ ခြေသံ လုံလုံ နှင်း ကာ အပ်သွားသည်။ တံခါးဝသို့ရောက်တော့-

“ဘယ်သူလဲ”

အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့်မေးလိုက်သံအဆုံး။

“ကျနော်ပါမေ၊ ကျော်ညွန့်ပါ”
ဖြေကြားသံကိုကြားရလေမှ နှင်းသီတာ၊ ဟင်းကနဲ သက် ဖြင်းချနိုင်သည်။ ပြီး- တံခါးရျက်ကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်တခုသည် ကြမ်း ဖြင်ပေါ်သို့ဝုန်းကနဲ လဲကျသွားသည်။

“အို...”

နှင်းသီတာ အလန်တကြား လဲကျသွားသူအား ကြည့်လိုက် သည်။ ထိုအခါ အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်းများစွာနှင့်အတူ စိုးတိတိ သော ဝေဒနာကို နှင်းသီတာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဝုန်းကနဲ လဲကျလာသူသည် ကျော်ညွန့်။

“ဟင်...မောင်...မောင်လေး...”

နှင်းသီတာသည် အတုန်တုန်၊ အလှုပ်လှုပ်၊ အထစ်ထစ်နှင့် ခေါ်လိုက်ရင်း ကျော်ညွန့်ဘေးတွင် ဒူးဘောက် ထိုင်ချလိုက် သည်။ သို့သော် နှင်းသီတာခမျာ မောင်ဖြစ်သူအားယုယုအ အလိုက်ရ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဘဝယောက်သည် နှင်းသီတာ အနားဝဲ မမျှော်လင့်ပဲ ရောက်လာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှင်းသီတာ မျက်ကနဲ မော့ကြည့် လိုက်သောအခါ အတုန်တုန် အလှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားရသည်။ သူ...သူ့ခေ မဟူရာဝတ်စုံနှင့် လူ သတ်သမား။

“ရှင်...ရှင်”

မဟူရာဝတ်စုံနှင့်လူက အေးစက်စက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်အမိ၊ အမိအသေအချာတွေ့လိုက်တာ ကျုပ်ပါ၊ ဘာလဲ အမိ သိပ်အံ့ဩသွားပြီလား”

“ရှင်...ရှင်... ကျင့်ဝမ်းကို သတ်လိုက်သလို ကျမမောင်လေး ကိုလဲ သတ်လိုက်ပြန်ပြီပေါ့”

သူ့ထဲ နှင်းသီတာအဖြေကို မဖြေသေးဘဲ နှင်းသီတာလက်ထဲ မှီ သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“ဟုတ်တယ်အမိ၊ အမိ မောင်လေးကို ကျုပ် မလွဲမသွေ သတ်လိုက်ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဖူး”

“ရှင်...ရှင်...အတော်ရက်စက် တဲ့လှပဲ....”

“ဒါပေါ့အမိ၊ အမိ မောင်ကလဲ ကျုပ်အပေါ် အစွာ ဖောက်တာကိုးဗျ”

“ရှင် ဘယ်လို...ဘယ်လို ကျမ မောင်က ရှင်ကို အစွာ ဖောက်တယ် ဟုတ်လား...၊ နေပါဦး၊ ကျမ မောင်နဲ့ရှင်နဲ့က ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့ပါလိမ့်”

သူက ထုံးစံအတိုင်း အေးစက်စက်ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အင်း...အမိကမေးမှတော့ ကျုပ်က ငြေငုတ်တခုမှာပေါ့ တကယ်တော့ အမိမောင်ဟာ အမိတို့ထင်သလိုလူရိုးလူကောင်း တယောက်လိုတော့မဟုတ်ဖူးဗျ၊ အမိတို့ရှေ့မှာ လူကောင်းတ ယောက်လိုနေပေမယ့် ကွယ်ရာမှာဘိန်းဖြူသမားပီပီ ရှုပ်ထွေး နေသတဲ့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီကနေ့ကျင့်ဝမ်းကိုသတ်တာ ကျုပ် နဲ့သူ”

“အလို...မကြားဝံ့ပါလား”

နှင်းသီတာသည် ပြောပြောဆိုဆို တကယ်ပင်မကြားဝံ့တော့ သလို၊ နားနှစ်ဖက်ကိုစုံပိတ်ကာထားလိုက်သည်။

သူ့ကသဘောတကျဖြစ်သွားဟန် နှုတ်ခမ်းညွတ်ကွေးယုံပြုံး ငိုနိုးပြီး-

“ဒါပေါ့ဗျာ...တကယ်အဖြစ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်း ထယ်တယ်ဆိုတာ၊ အင်း...ကျုပ်ကကားက မဆိုးသေးတော့ သက်ပြောရဦးမယ်ဗျ၊ ဒီကိုကျင့်ဝမ်းကိုသတ်ပြီး ရတဲ့ငွေတွေကို ခင်ဗျားမောင်က တယောက်ထဲ မောင်ပိုင်စီးဖို့ ကြံတယ်လေ၊ ကျုပ်ကို ကိုယ်ယောင်ဖျောက်တယ်၊ ကျုပ်သူ့ကိုရှာဖို့ ကားထဲ အထွက် ခံဗျားကျုပ်ကိုတွေ့ရတာပေါ့၊ အင်း...ဆန်းတော့ ဆန်းကျယ်သားဗျာ၊ ကြုံမှကြုံတတ်တယ်နော်၊ မောင်က သစ္စာ သောက်၊ အမက ကျုပ်ကိုကြိုးကွင်းစုပ်မဲ သူ၊ သစ္စာဖောက် ကို တော့ ကျုပ်ငရဲပို့ပြီးပြီ၊ ဒုတိယငရဲကိုပို့ ရမဲ သူကခင်ဗျား...”

“ရှင်... ရှင် ရက်စက်လှချည်လား...”

“ဒါပေါ့အမိ ရက်စက်မှုကြောင့်၊ ရဲမှမင်းဖြစ်တယ်တဲ့၊ တ ကယ်တော့ အမိလိုမိန်းမချေးကလေးတယောက်ကို ကျုပ်ရက် ရင်ကင်ကင် မဆတ်ချင်လှပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က တွက် ခင်ဗျားဟာ ခလုပ်ပဲ ဒီလောကမှာ ကျုပ်လည်ပင်းကိုကြိုးကွင်း စုပ်နိုင်သူဆိုလို့ ခင်ဗျားပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အသက် ချမ်းသာရေးအတွက် ခင်ဗျားကိုသတ်ရမှာပါ၊ ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ် ပါအမိ၊ သံသရာမှာလည်းခွင့်လွှတ်ပါလို့”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင်းသီတာအား သေနတ်နှင့် ထိုး ချိန်လိုက်သည်။ နှင်းသီတာသည် အားတင်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့

ထည်မို့ အံ့ကိုတင်းတင်းစေ့က မျက်လုံးကိုစုံမိတ် ပြစ်လိုက်ပါတော့သည်။

× × ×

အခန်း(၅)

“ဒိုင်း....”

“ဒိုင်း....”

ကော်ရိုက်ယမ်းအားတုန်းကန့်မှုအသံ၊ သေနတ်သံနှစ်ချက်၊ သို့သော် နှင်းသီတာအဖို့ ထိခိုက်နာကျင်မှုဝေဒနာကို စိုးစဉ်းမျှ မခံစားလိုက်ရသမို့ မျက်လုံးကိုဆတ်ကန့်ဖွင့်လိုက်မိသည်။

ဒီတခါ အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်ရသူမှာ နှင်းသီတာ။

နှင်းသီတာမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းများက မယုံကြည်နိုင်စရာရယ်ပင်။ ဗဟုရာဝတ်စုံဝတ် လူသတ်သမား၏ ဝတ်စုံဝတ် သေနတ်ရှိမနေတော့၊ သူသည် ဆွေးချင်းချင်းရဲနေသည့် ညာလက်ကိုဆုပ်ကိုင်လို။

သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် မောင်ထ သေနတ်ကိုင်ကာ သူ့ကို ချိန်လျက် ပြီးတော့ နေရာအနှံ့တွင် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ။

“မောင်....”

နှင်းသီတာသည် အားရဝမ်းသာခေါ်လိုက်ပြီး မောင်၏ရင်ခွင်သို့ ခိုဝင်လိုက်သည်။ မောင်ထ နှင်းသီတာကို ထွေးဖက်လိုက်ခါ-

“သီတာသိပ်ကြောက်နေသလား”

“ကြောက်တာပေါ့မောင်၊ သီတာက မောင်...သီတာကို အသိအမှတ်မရှိတော့ပဲလို့ ထင်နေတာ”

မောင်ထ နှုတ်ခမ်းညွတ်ကွေးယုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“အော်....သီတာရယ်၊ သီတာကို မောင်ဘယ်ပြစ်ထားပါ့မလဲ၊ သီတာ မေ့နေလို့ပါကွယ်၊ မောင်...သီတာကို ပြောခဲ့တာပဲ၊ သီတာလုံခြုံမှုအတွက် မောင်စီစဉ်ထားပါတယ်လို့လေ”

“ဒါ...ဒါဖြင့် မောင်စောစောထာတည်းက ဒီနားမှာရှိနေသင့်ပေါ့”

မောင်က ခေါင်းငြိမ်လိုက်ပြီး။

“ရိုးနုတာပေါ့သိဘာ၊ လူသတ်သမားဟာ ဒီနားမှာပဲရှိရမယ်လို့ မောင်တို့ယုံကြည်ထားတယ်၊ ဘာလို့လဲဆို လူသတ်မှုတွေမှာ အရေးကြီးဆုံးက မျက်မြင်သက်သေပဲ သုံး၊ သီတာက မျက်မြင်သက်သေမို့ သီတာကိုဖြောင့်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်ဆိုတာ မောင်တို့ကြိုသိထားတယ်၊ ပြီးတော့ ကျင်ဝမ် သေရတာဟာ မျက်မြင်ညွှန်နဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်လို့လဲ ယုံကြည်ထားတယ်လေ၊ သာကြောင့်လဲဆို ကျော်ညွှန်နဲ့ ကျင်ဝမ်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မြတ်တန်ကျသုတွေ၊ ဒီနေ့ကျင်ဝမ် အသတ်ခံရတဲ့ သချိန်မှာ မျက်မြင်ညွှန်လဲ ပျောက်နေတော့ မောင်တို့က ကျော်ညွှန်ကို အသိအမှတ်မရှိတော့ မောင် ထိုထင်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ ဆိုလား....”

“တကယ်တော့ မောင်လေးကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာ ဘိန်းဖြူမောင်....”

“ဒါပေါ့သိတာ၊ သိတာမောင်လေးကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာ ဘိန်းဖြူဖြစ်သလို သိတာ ချိုယွင်းချက်လဲမကင်းဖူးလို့ မောင် ပြောချင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆို၊ သိတာတို့က မောင် လေး ထဲ ယောက်ထဲရှိတယ်ဆိုပြီး လိုတာထက်ပိုပြီး အပိုပိုမခံယူဘဲကား”

“ဟုတ်တယ်မေခင်...ခုတော့ သိတာတို့မှာ ယူကြုံးမရဖြစ် ပြီပေါ့၊ မောင်ရယ်...”

နှင်းသိတာက ပြောရင်း...ဟင်းတနဲ့ တချက် ရှိုက်သည်။ မောင်က နှင်းသိတာပါးပြင်ပေါ်သို့ ယိုစီးကျလာသည့် မျက် ရည်စက်အား အသာအယာ လက်ဖမိုးနှင့် တို့သုတ်လိုက်ပြီး။

“အငိုတိပ်ပါသိတာ၊ ငိုနေလို့ အရာပြည့်စုံတာမှမဟုတ်ပါ။ ဒီလိုငိုနေမိအစား သိတာမောင်လေးလို လူငယ်တွေ ဘိန်းဖြူ ကျေးကျွန်မဖြစ်အောင် ဘယ်လိုကြိုးစားရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစား ရင်း ဘဝကိုဖြေသိမိပါလားအချစ်ရယ်...”

နှင်းသိတာ အံ့ကိုတင်းတင်းစေ့ရင်း မောင်ကို ကြည့်လိုက် စည်။

ဟုတ်သည်။

မောင်ပြောသကဲ့သို့။

မောင်ကျော်ညွန့်တို့လူငယ်တွေ၊ ဘိန်းဖြူ ကျေးကျွန်မဖြစ် အောင် နှင်းသိတာကြိုးစားရမည်။ နည်းလမ်း ရွာရမည်တည်း။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။

မောင်သက်နောင်

စစ်ကိုင်းအေးလွင်
'လောဘဇော'

အိမ်နိဗ္ဗာန်။ စုံထောက်လူရည်ချွန် ကိုစိန်စား။
ဗုဒ္ဓနာမြူစုံထောက်တွေနဲ့ ဖြိုင်ရဲတဲ့ မမာ။

(စစ်ကိုင်းအေးလွင် လောဘဇော)

ယခုရေးသားတင်ပြမည်ဖြစ်သော စုံထောက်ဇာတ်
 လမ်းကို စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေ သတင်းစာဆရာ လက်
 ဟောင်းတဦးဖြစ်သည့် ဦးအောင်သူ၏ မှတ်တမ်းများမှ
 တဆင့် ရရှိပါသည်။ ဦးအောင်သူကိုယ်တိုင် ပါ ဝင် စုံ
 စမ်းထားသည့်အတွက် ပိုမို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်း
 သည်။ စစ်ကြိုခေတ် (၁၉၃၈)ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်မှ
 အပြစ်အပျက်တရပ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြို တင် အ သိ ပေး
 ဆဲပေပါသည်။

စာရေးသူ

အခန်း(၁)

ကျနော်၏အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများအနက် စုံထောက်အင်စပက်တော် ကိုစိန်ဇော်သည်၊ နာမည်ထူးခြားသလိုပင် အဟိပင်ထူးခြားသောယောက်ျားကောင်းတယောက်ဖြစ်လေ။ မန္တလေးမြို့၏ စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်များအနက် ကိုစိန်ဇော်နှင့်ဥစ္စာစွမ်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လက်ရုံးအစွမ်း အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယှဉ်ပြိုင်ရန်ခဲယဉ်းလှလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်သော် ကိုစိန်ဇော်သည် နှလုံးရည် လက်ရုံးရည် နှစ်မျိုးလုံး ချွန်သူဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

မြန်မာစုံထောက်တစ်ဦး၏ ထူးချွန်မှုကို မနာလိုမရှုစိမ့်ဖြစ်သော မျက်နှာဖြူ စုံထောက်အရာရှိများရှိသော်လည်း တကယ်တမ်းဆိုလျှင် အရှုံးပေးလက်မြောက်သွားကြရလေသည်။

ကျနော်သည်၊ မန္တလေး သူရိယသတင်းစာနှင့် တိုင်းချုပ်တင်းစာများတွင် မှုခင်းသတင်းထောက် ဖြစ်ရုံမျှမက ပင်ဆောင်းပါးရှင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ ကိုစိန်ဇော်နှင့် ကျနော်တို့စစ်ကိုင်းမြို့ ဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် ပညာအတူဆင်ကြားခဲ့သော သူငယ်ချင်းများဖြစ်သောကြောင့် တယောက် အကြောင်းတယောက် တောင်းစွာနားလည်ထားကြသည်။

ကိုစိန်ဇော်သည် အသက်အစိတ်ခန့်၊ အသားဖြူ၍ မျက်နှာညိုပြီး မျက်ခုံးထူကာ မျက်လုံးအစုံညိုမှောင်စူးရှသည်။ အတန်ခွဲခြားပြီး မေးရိုးကားသယောင်နှင့် မျက်နှာတည်ကြည် လှသူဖြစ်၏။ သူ့ဆံပင်မှာ လှိုင်းတုန်သဖွယ်ဖြစ်ကာ နဖူးပေါ်တွင် ဝဲညှော်နေတတ်သည်။

ကိုစိန်ဇော်သည်၊ အမြဲတမ်း အဝတ်အစားကို သပ်ယပ်စွာ ဖော်ဆင်တတ်သည့်အပြင် ကာယဗလ လိုက်စားသူဖြစ်၏။ သူ့ဇိတ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည် သေးသွယ်ကျစ်လစ်ပြီး ကြွက်သားအဖအထစ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။ အရပ် ၅-ပေ၊ ၆-လက်မ ကျော်ကျော် မြင့်မားကာ ပခုံးကျယ်၍ ရင်အုပ်မောက်ကြွနေသဖြင့် အလွန် ကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားတယောက် ဖြစ်လေ၏။

တနေ့တွင် ကျနော်သည် ကိုစိန်ဇော်၏တကိုယ်တော် နေထိုင်သောတိုက်ခန်းတွင် သွားရောက်လည်ပတ်ကာ စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် ကိုစိန်ဇော်သည်၊ သွားရောက်နားထောင်၏။ ကျနော်သည် အေးအေးပင် ရေခန်းကြမ်းသောက်လျက် စောင့်နေရာ ကိုစိန်ဇော်၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုဇာအောင်သူ...ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ အရေးတကြီးသွားစရာ နီးတယ်”

“ဘယ်သွားမှာတဲ့ဗျ”

“အောင်တော်မူရပ်ကွက်ထဲက ရဟူဒီဂျိုးဇက်ရှဲ့ နေအိမ်ပေ
ဗျာ၊ ကပ်စေးနဲသဋ္ဌေးတယောက်ပဲ၊ အခုတော့ သေချာပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ကျနော်နှင့် ကိုစိန်ခါးတို့သည် မော်တော်ကားဖြင့် သူ့ဧည့်
ကြီးနေအိမ်သို့ တွက်လာခဲ့လေ၏။ ရဟူဒီဂျိုးဇက်၏ကျော်ကြား
ခြင်းမှာ ကောင်းသော ကျော်ကြားခြင်းမဟုတ်ပေ။ သူ့အား
အမြတ်ကြီးစားဖြစ်၏။ ခေါင်းပုံဖြတ်၍ အလွန်တဆူ တပ်ခပ်
ပြီး ရွှေငွေရတနာ အမြောက်အများ စုဆောင်းထားသည်။

သူဋ္ဌေးတယောက်၏စည်းစိမ်ကို တယောက်ထဲခံစားပြီး၊ ဝတ်
ခြားလူများအား ဝေခြမ်း ပေလိုသောဆန္ဒ အလျဉ်းမရှိပေ။
ဂျိုးဇက်သည် မေရီအမည်ရှိ အသက်ငယ်အင်ဂလို အင်ဒီယန်
မိန်းမပျိုတယောက်နှင့် လက်ထပ်ထားကြောင်း သိထား၏။

ဂျိုးဇက်၏နေအိမ်မှာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ နှစ်ထပ်
တိုက် ဗိုလ်အိမ်ပုံဖြစ်သည်။ ကျနော်နှင့် ကိုစိန်ခါးသည် ကုလ
လပ်တင် မော်တော်ကား၊ ရပ်တန့်ထားခဲ့ကြပြီး တိုက်ထဲသို့
ထောက်သွားကြ၏။

ဆီးကြိုသူကား ဒေါက်တာဟယ်ရီ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ကပြန်
တယောက်ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်ဆင့်တင့်စွာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့်
မြန်မာပြည်ပွား လူငယ်တယောက်ဖြစ်၍ မြန်မာမှုကို ကော
စွာနာ လည်၏။

“ကြာပါ-အင်စပက်တော်မင်း၊ သူဋ္ဌေးက နှလုံးသွေးရပ်
သေဆုံးသွားတာပါ။ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် သေဆုံးသွား

အတွက် သံသယမကင်းဖြစ်ပြီး ဖုန်းဆက် ခေါ်လိုက်ရတာပါ
ခင်ဗျာ”

ကျနော်တို့သည် ညွှန်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလျှင်
ကိုစိန်ခါးသည် ဒေါက်တာဟယ်ရီ၏နုပျိုသောမျက်နှာကို အကဲ
ခတ် ကြည့်ရှုနေလေသည်။

“ဖြစ်ပုံက ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ သိပါရစေ”
ကိုစိန်ခါးက မေးမြန်း၏။

“သူဋ္ဌေး မစ္စတာဂျိုးဇက်ဟာ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတာ
ကြာပြီ။ ဒါကြောင့် ကျနော်နဲ့ ဆေးဝါးကုသနေခဲ့ပါတယ်။
သေဆုံးတော့မယ် အချိန်မတိုင်မီက သူဋ္ဌေးကတော် မေရီအ
ဒေါက်တာ မြန်မြန်လာပါ အရေးကြီးတယ်ဆိုပြီး ကျနော် ကို
ဆက်ခေါ်ပါတယ်။ ကျနော်လဲ ချက်ခြင်းသွားရောက်ကြည့်ရှု
ခဲ့အခါမှာ မစ္စတာဂျိုးဇက်ဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲနေတယ်။
သူ့လက်ထဲမှာ ရှူဆေးပွားကလေးကိုကိုင် ထားတာပေါ့ခင်ဗျာ။
ကျနော်က နားကြပ်နဲ့ရင်ဘတ်ကိုထောက်ပြီး စမ်း သပ် ကြည့်
တော့ သေဆုံးနေပြီဆိုတာ သိရပါတယ်”

“ဒီလောက်တောင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်သေရသလားဗျာ”
ကိုစိန်ခါးသည် ပိုလိုစီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှို့ဖွားရှိက်ရင်း
မေးမြန်းနေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျနော်ဆေးကုသတဲ့အချိန် မရလိုက်ဘူးခင်ဗျာ”

“သေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ဒေါက်တာရယ်၊ သူဋ္ဌေးက တော်
ရယ် နှစ်ယောက်ထဲရှိသလား၊ တခြားဘယ်သူတွေရှိသေးသလဲ”

“သူနာပြုဆရာမလေး နော်မူဂေးရှိပါတယ်၊ ကရင်မလေး တယောက်ပါ၊ နော်မူဂေးဟာ မြို့ထဲကိုအကြောင်းကြားသို့ထွက် သွားပါတယ်၊ မကြာခင် ပြန်လာပါလိမ့်မယ်၊ သူဌေးကတော် တတော့ ထိတ်လန့်တာရယ်၊ စိတ်မကောင်းတာရယ် ခံစားရလို့ အနားယူနေပါတယ်”

ဒေါက်တာက ကိုစိန်ခေး၏ မေးခွန်းများကို သွက်လက်စွာ ဖြေကြားလျက်ရှိနေလေသည်။

“သူနာပြုဆရာမလေးအကြောင်းကို ပြောပြစမ်းပါ ဒေါက် တာ”

“နော်မူဂေးဟာ ကရင်မဆိုပေမဲ့ မစ္စတာဂျူးဇက်ရဲ့ အင် ကြီးကမ္ပေးတဲ့တူမအရင်းဘဲ၊ အကိုကြီးဟာ ကရင်အမျိုးသမီး တယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်၊ နော်မူဂေးဟာ ဦးလေး အပေါ်မှာ အလွန်ကြင်နာတဲ့ မိန်းခလေးတယောက်ပါခင်ဗျာ”
ကိုစိန်ခေးသည် စိုးကရက်တရှိက်ဖွားရှိက်ပြီး-

“သူဌေးကြီးဟာ မကျန်းမမာဖြစ်နေတာ ကြာပြီလား”ဟု ထပ်မံမေးမြန်းနေသည်။

“နွလုံးရောဂါလိုလို ဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ဒီအတောအတွင်း မေရီနဲ့လက်ထပ်လိုက်တယ်၊ အပျော်ခရီးကပြန်လာပြီးတဲ့နောက် ရောဂါတိုးလာတယ် အင်စပက်တော်မင်းရယ်၊ သို့သော်လဲ နွလုံး ရောဂါဆိုပေမဲ့ ရှတ်တရက် သေနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေမှာ မရှိဘူးဆိုတာ ကျနော် အထောက်အပံ့ပြောနိုင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာ၏ပြောစကားကို ကြားလျှင် ကိုစိန်ခေး သည် ကျနော်အား တချက်လှမ်းပြီး နောက်မျက်ခုံးနှင့်ဖက် ဆက်လှ

တေတ် မျက်မှောင်ကုတ်၍ လေးလေးနက်နက် စဉ်း စား နေ လေသည်။

“သူဌေးကတော်ရဲ့အကြောင်း သိပါရစေ၊ ဒေါက်တာ”

“စာရေးမ တယောက်ပါပဲခင်ဗျာ၊ ဇာတိအစစ်အမှန်တော့ ကျနော်မသိဘူး၊ သူဌေးဂျူးဇက်က သူ့ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင် လုပ်နေရင်း တွေ့ဆုံနှစ်သက်သွားကြဟန်တူပါတယ်”

ဒေါက်တာဟယ်ရီထံမှ အပြည့်အစုံမသိရှိရလေ၊ ကိုစိန်ခေး ဆား ကြေနပ်ဟန်မရှိ၊ သူသည် ကျနော်တို့အား ခေါ်ယူပြီး သူဌေးကြီးဂျူးဇက်အလောင်းရှိသော အပေါ်ထပ် တိုက်ခန်းထဲ သို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။

ကိုစိန်ခေးသည် အလောင်းကို ကြည့်ရှုခြင်းမရှိသေးပဲ အခန်း တွင်းရှိ စားပွဲပေါ်မှပန်းအိုး၊ စာအုပ်၊ ဆေးပုလင်းများနှင့် ရွှံ့ဆားဗူးအတောင်တခုကို ကြည့်ရှုနေသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ သေဆုံးနေ သော ဂျူးဇက်၏အလောင်းကို ကြည့်ရှုလေ့လာနေပြန်၏၊ မျက် နှာအာနုအထားမှာ အရပ်ဆိုးသည်၊ မျက်လုံးပြူးကာ သွား များစေ့နေ၏။

ကိုစိန်ခေးသည် ကုတင်ဘေးရှိစားပွဲခိုင်းပေါ်မှ ရေဖလ်ချိုင့် နှင့်ဖန်ခွက်ကို ကိုင်တွယ်၍လည်းကောင်း၊ အနံ့ရှူရှိုက်၍လည်း ကောင်း၊ အသေးစိတ်စစ်ဆေးနေပြန် လေသည်။

“ဟောဒီ-ရေထဲမှာ အဆိပ်များပါနေရော့သလား ဒေါက် တာ၊ အဆိပ်ခတ်ထားရင်တော့ ချက်ခြင်းသေနိုင်တာပဲ၊ ဓာတ် ခွဲကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”

“ထောင်းပါပြီ အင်စပိတ်တော်မင်း”

ကျနော်တို့သည် ကြေနှပ်အောင်ကြည့်ရှုပြီးနောက် အခန်းဝဲ သို့လမ်းလျှောက်လာစဉ် အသက်(၁၀)နှစ်ခန့် ပိန်ပိန်ပါးပါး လှလှပပ မိန်းမပျိုတယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူကား သူ့နာပြု ဆရာမလေး နော်မူဂေးဖြစ်လေ၏။

ဒေါက်တာက နော်မူဂေးနှင့် ကိုစိန်မားအား မိတ်ဆက်၍ များနေသည်။

ကိုစိန်မားသည် ဒေါက်တာဟယ်ရီထံခွင့်တောင်းပြီး နော်မူဂေးအား အခန်းတခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ကျနော်တို့သည် ကိုစိန်မား၏ စေ့စပ်သေချာမှုကို သိရှိနားလည်ထားပြီး ဖြစ်ရာ စတားတခန်းမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ လိုက်ပါသွားသည်။

အခန်းမှာကျယ်ဝန်း၍ အလင်းရောင်ကောင်းစွာ ရရှိပြီ လျှင် အိမ်ထောင်မှု ငရိဒဘာဂပစ္စည်းများ အစုံအလင်ရှိ၏။ ကျနော်တို့သုံးပွင့်ဆိုင်ထိုင်မိကြသောအခါ ကိုစိန်မားက ညင်သာသာလေသံဖြင့် တောင်မေးမြန်းသည်။

“သူဌေးကတော် ဘယ်မှာလဲညီမလေး...”

“စိတ်ထိခိုက်ပြီး နေမကောင်းလို့ အခန်းထဲမှာ အိပ်နေပါတယ်ရှင်...”

“ဒီအိမ်မှာ ညီမလေးရောက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ...”

“သိပ်းဘာ့ မကြာသေးဘူး၊ ပထမတော့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဆိုပါခဲ့ရှင်၊ ဦးလေးရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို ကျမသိရ

တော့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရတယ်၊ ၁၅-ရက်လောက်ရှိပါပြီ၊ အရင်တုန်းကတော့ သူငယ်ခင်းသူနာပြုဆရာမတွေနဲ့ အတူတူပေါင်းနေထိုင်ကြပါတယ်၊ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာပဲ”

နော်မူဂေး၏အဖြေသည် အမှန်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိကြကုန်၏။ ကိုစိန်မားသည် စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှိ ဖွာရှိုက်ကာ ခေတ္တမျှစဉ်းစားနေပြန်၏။

နော်မူဂေး၏မျက်နှာသည် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာရာမှ စိတ်ချုပ်စည်း၍ မရဟန်ဖြင့် မျက်ရည်စက်များ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာသည်။ သူမသည် မျက်ရည်ကိုလက်ကိုင်ပုဝါအပြုတထည်ဖြင့် သုတ်ပစ်၍နေ၏။

“ကျ...ကျမ၊ ဦးလေးအခုလို ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားတော့ အံ့ဩမိတယ်၊ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်ရှင်...”

ကိုစိန်မားသည် ခေါင်းဘတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး-

“စိတ်ကိခိုက်ရာ ဘယ်လိုများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသလဲ၊ ပြောမိမ်းပါအုံး” ဟု ဆက်လက်မေးမြန်းနေ၏။

“ကျမနဲ့ဒေါက်တာဟာ မြို့ထဲကအတူတူ ပြန်လာကြပါတယ်၊ အိမ်ထောင်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီး ဦးလေးနဲ့တွေ့ဘို့ သွားတယ်၊ ကျမရဲ့ဦးလေးဟာ ရောဂါပေါင်းစုံရှိတာတော့ အမှန်တဲဒါပေမဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲသွားလောက်အောင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျမတို့ဂရုတစိုက် ဆေးဝါးကုသပေးတဲ့အတွက် အခြေအနေကောင်းလာတယ်၊ သူဌေးကတော် မေရီဆိုယင် အတော်စိတ်ချမ်းသာနေတာပေါ့ရှင်၊ ကျမရဲ့ဦးလေးအနားမှာ အန်တီ-မေရီထိုင်ပြီး ပြုစုနေတယ်၊ ကျမ အဝတ်သွားလဲပြီးတဲ့အချိန်မှာလဲ အန်တီက

(ငါတို့မ မြန်မြန်လာ)လို့ လှမ်းခေါ်သံ ကြားရတာပေါ့ရှင်၊ ကျမ အပြေအလွှား ဝင်ရောက်သွားတော့ အန်တီမေရီဟာ အန်ထယ်ဂျူးဇက်ရဲ့ တေးမှာ ခါးကုန်းပြီး ငုံ့ကြည့်နေတယ်ရှင်။ သူ့တို့ နှစ်ယောက်ရှေ့ တည့်တည့်မှာ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးတချပ် ရှိလေတော့ ကျမလှမ်းပြီး တွေ့မြင်လိုက်ရတာတဲ့။ အန်တီမေရီမ

* (ဒါလင်...နေကောင်းရဲ့လား...) ဆိုပြီး မေး မြန်း နေ တဲ့ အသံကြားရတယ်။ နောက်တော့ အန်တီမေရီဟာ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်တာတဲ့။ ကျမလဲ ပြေးလွှားပြီး သူ့တို့အနား သွားကြည့်တယ်။ ကျမရဲ့ ဦးလေးဟာ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာရှင်”

နော်မူဂေးသည်။ စကားဆုံးအောင်ပြောပြပြီးနောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ငိုရှိုက်နေရာ ကိုစိန်ဇားသည် ကျနေ့ပတ်သို့လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လိုမြင်လိုက်ရသလဲ ဆရာမ”

ကိုစိန်ဇားက မေးမြန်း၏။

“ဒီပြင်လူတွေသေဆုံးသွားပုံကို ကျမဟာ သူနာပြုဆရာမဆို တော့ မြင်ခဲ့ဘူးပါတယ် အင်စပက်တော် မင်းရယ်၊ အန်ထယ်ဂျူးဇက်လိုမဟုတ်ဘူး။ ဒေါက်တာဟယ်ရီကလဲ မတတ်နိုင်သူဘူး။ တမိနစ်အတွင်း အန်ထယ်ဂျူးဇက်ဟာ အကောင်းပကတိတဲ့။ အဲဒီအချိန်က စက္ကန့်စွန်းတော့ ရုပ်တရုတ် သေဆုံးသွားတယ်”

“အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာမ၊ သူဌေးကတော်အတွက် ဝမ်းနည်းစရာပေါ့၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့မုဆိုးမ

မြင်ရရှာတယ်၊ ကျနော်ဟာ သူတပါးရဲ့ ခံစားချက်ကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါတယ်”

ကိုစိန်ဇားသည် လူပျိုကြီးဖြစ်သော်လည်း အမျိုးသမီးချားနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ပြေပြစ်စွာဆက်ဆံတတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်...အန်တီဟာ ကံဆိုးတာအမှန်ပါဘဲ”

“သူဌေးကတော် အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ကျနော်နဲ့ တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

“အင်စပက်တော်မင်းတို့မနောက်ခပ် ဒေါက်တာက အိပ်ရာပေါ်မှာလဲပြီး အနားယူဖို့ပြောထားတယ် သူ့ခမြာ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားနေတာပေါ့ရှင်”

ကိုစိန်ဇားသည် မနိုးမဝေးရှိ အဝတ်တန်း တခုပေါ်ရှိ အဝတ်အစား (မိန်းမတယောက်၏ အဘိုးတန်ဝတ်စုံ) များကို လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

“ဟိုအဝတ်အစားတွေက သူဌေးကတော် ချွတ်ပစ်ခဲ့တာလင်တယ်၊ သိပ်ကြာသေးဟန်မတူဘူး”

ကိုစိန်ဇားက အဝတ်အစားများကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြောပြနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အန်တီဟာ အဝတ်အစား ချွတ်လဲပြီး ဥဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးနဲ့ အိပ်ရာထဲဝင်သွားတာတဲ့”

နော်မူဂေးသည် ပွင့်လင်းစွာဖွင့် ပြာနေရာ သူဌေးကတော် မေရီသည် အစွန့်ပိုလ်ဆန်သူဖြစ်ကြောင်း ကောက်ချက်ဆွဲယူနိုင်လေသည်။

ကိုစိန်ခေးသည် ထူထဲသော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို အထက်သို့ ပင့်ကာ ကျနေ့ဖက်သို့ တချက်လှမ်းကြည့်နေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်း မော့မှာ အပြုံးရိပ်ကိုလှမ်းမြင်ရလေသည်။

“ဒါက အသေးအပွဲပါဆရာမ၊ အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းတခု ကို မေးချင်တယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ သူ့ဌေး ဂျိုဇက်ရဲ့ အခန်းကို အစုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဘယ်သူကရှင်းလင်းပေးနေ စလဲ။ တခြားအိမ်မှာရှိတဲ့ အစေခံတွေကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ဖို့ ခိုင်းသလား...”

ကျနော်သည် ကိုစိန်ခေးက ကပ်သီးကပ်သပ်မေးလေခြင်းဟု ယူဆမိသည်။ နော်မူးဂေးသည် ခေါင်းရမ်းပြသပြီး။

“ကျမပဲ အခန်းထဲဝင်ပြီး သန့်ရှင်းရေးအတွက် လုပ်ကိုင်ပေး ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဆရာမကိုမေးစရာမလိုတော့ပါဘူး”

ကိုစိန်ခေးက စကားကို နိဂုံးချုပ်လိုက်လေ၏။

x x x

အခန်း(၂)

ဒေါက်တာဟယ်ရီသည် ကျနော်တို့အား အခန်း အပြင်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။

ကိုစိန်ခေးသည် အချိန်ဖြုန်းတတ်သူမဟုတ်၊ လိုရင်းအချက် ကိုပြော၏။

“သူ့ဌေးကတော်မေရီနဲ့ အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်တယ်ဒေါက်တာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ သူ့ခမြာ စိတ်ထိခိုက် ရွာတယ်။ အနားယူပါစေခင်ဗျာ”

“ဒေါက်တာ...သူ့ဌေးဂျိုဇက်ဟာ သွေးရိုးသားရိုးသေဇာ နှုတ်ယင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်ယင် ကြည့် ရမယ်။ အကယ်၍လူသတ်မှု ဖြစ်နေရင်မကော်ဘူးလား၊ ဒီတော့ သူ့ဌေးကတော်နဲ့တွေ့မဖြစ်မယ်”

ဒေါက်တာဟယ်ရီက အကြံခက်နေသည်။

“မေရီအပေါ်မှာ အထင်မလွဲပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ သူ ဟာ လင် သားကို ပြုစုယူတာတွေ ကျနော်မျက်မြင်ပါတဲ့။ သူ့ဇီဝဟာ ချစ်ကြိုက် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတာပါ။ လင်ဖြစ်သူ ရုတ်တရက်သေ ဆုံးသွားတော့ သူ့ခမြာစိတ်ထိခိုက်သွားလို့ ကျနော်က စိတ် ငြိမ်းသေးကျွေးထားခဲ့ရတယ်”

“ကောင်းပြီ တမိနစ်လောက်တွေ့ရရင်တော်ပြီဒေါက်တာ”

ကိုစိန်ခေးက ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ပြောဆို၍ နေသည်။

“ခက်တယ်ဗျာ၊ ကျနော်လဲ အားနာမိတယ်အင်စပက်ထော် ငင်းရယ်”

“ခဏလေးတွေ့ရုံနဲ့တော့ ဘာမှဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ကဲ...ကျနော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

ကိုစိန်ခေးအနိုင်ရသွား၏။

ကျနော်တို့သည်၊ ခန်းနား ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ခန်းထဲ သွင်းသို့ ဒေါက်တာဟယ်ရီ၏ ခေါင်းဆောင်မှုနှင့် ဝင်ရောက် သွားကြလေသည်။

“ဒေါက်တာ အပြင်ဖက်မှာ နေရစ်ပါ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်
ထွားမယ် -”

အခန်းတံခါးကိုဖြတ်ကျော်မိလျှင် ကိုစိန်ဇားက ပြောလိုက်
ရာ ဒေါက်တာဟယ်ရီသည် မျက်စေ့ မျက်နှာပျက်လျက်နှင့် ကျန်
ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျနော်တို့သည် မေရီအားတွေ့ရသည်။ အသက်အရွယ် နှစ်
ဆယ်ကျော် အသားအရေ ဝါဝါဝင်းဝင်း၊ မျက်နှာ လှလှပပ
ကိုယ်လုံးကိုပေါက်သေးသွယ်ကာ ကျစ်လစ်တောင့်တင်း၏။

မေရီသည် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်၍ ကိုယ်ကို မှီထားသည်။
ဆံပင်များမှာ ဖွာရုရာကြလျက်၊ မျက်နှာပေါ်တွင် မျှန် သာ
လိမ်းချယ်ထားခြင်းမရှိ၊ မျက်ဝန်းများကား နီကျင့်ကျင့်။

ကိုစိန်ဇားက မေရီ၏ အံ့အားသင့်၍နေသော မျက်နှာကို
လှမ်းကြည့်ပြီး။

“ကျနော်ဟာ စုံထောက်အရာရှိတယောက်ပါ။ ဒေါက်တာ
ဟယ်ရီရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ လာခဲ့တယ်။ သူ့ဌေးကတော်ကို
အနှောက်အယှက်ပေးမိတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဟုပြော၏။

“အော်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွမ နေမကောင်းပါဘူးရှင်”

မေရီသည် စကားထစ်စေ့နေသည်။

ကိုစိန်ဇားက ခေါင်းငြိမ်လျက်-

“ကျနော် စကားတခွန်းနှစ်ခွန်း မေးပြီးရင် ပြန်မှာပါခင်
ဗျာ၊ ထခြား ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဌေးမင်းရဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့
အမွေအကြောင်းပါဘဲ၊ အမွေဟာ အခိကအရေးကြီးပါတယ်”

ဟု ပွင့်လင်းစွာမေးမြန်းလေ၏။

မေရီ၏မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်၍ ထိတ်သန့်သွားပုံကို ကျနော်
တို့သားကြည့်ရှုအကဲခတ်မိလေသည်။

“ဒါတွေ မေးမပါနဲ့ရှင်၊ ကျွမ နေမကောင်းဘူး၊ စကား
ပြောချင်ဘူး...”

“ကျနော်က ဝတ္တရားအတိုင်း မေးတာပါ။ ကဲ...သူ့ဌေးက
အနားယူလိုက်အုံး၊ ခွင့်ပြုပါ...”

ကျနော်နှင့်ကိုစိန်ဇားသည် အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။

x x x

အခန်း(၃)

ကိုစိန်ဇားသည် ကျနော့အားခေါ်ပြီး သူ့ဌေးဂျိုးဇက်နေ
အိမ်သို့ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ သူသည် ရုံးခန်းသို့မပြန်သေးပဲ အရေးပိုင်
အရာရှိ နေများစုရုံးနေရာသို့ သွားရောက်လေသည်။ မစ္စတာ
ဇက်၏လူရုံတော် ရွှေနေ့ကို စုံစမ်းရာ အိန္ဒိယ အမျိုးသား
တစ်ယောက်အားဆွဲဆောင်၍ တွေ့ဆုံကြသည်။

“ကိုယ်လူ...ခဏခဏဗျာ၊အရေးကြီး တဲ့အချက်ကိုမေးလိုက်
အိပ်ပါ”

ကိုစိန်ဇားသည် ကျနော့အား ထားပစ်ခဲ့ပြီး ရွှေနေ့ကြီး
အိမ်ထဲ ရုံးခန်းတခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက် ကွယ်
သွားလေသည်။

ကျနော်သည် သတင်းထောက်များ စုဝေးသော နေရာ
လွှားရောက်ကာ လာဘ်ရည်ကြမ်းသောက်၊ မုန့်များစား
နာရီဝက်ခန့်အချိန်ကြာသွား၏။ ပြန်လည် ထွက်လာသောအ
ကိုစိန်ခားနှင့် ကုလားရွှေနေကို စကြွန်ပေါ်တွင် တွေ့
လေ၏။

“ကိုအောင်သူ သွားကြစို့”

ကိုစိန်ခား၏ အပြောအဆို၊ အမူအရာတို့သည် ဖြတ်လ
သွက်လက်ရှင်ပျနေလေသည်။

ကျနော်တို့နှစ်ယောက် မော်တော်ဘားပေါ် ရောက်သ
အထိ ကိုစိန်ခားသည် ဘာတခုနဲ့မျှမပြောဆိုသေးပေ။ သူ့
အမြူးဟန်ဖြင့် လေကလေးတချွန်ချွန် ရှိနေလေသည်။

“ဘာအကြောင်းထူးသေးသလဲ ကိုစိန်ခား”

ကျနော်က မအောင်အင်းနိုင်သဖြင့် မေးမြန်းလိုက်ရလေ
“ထူးတာတော့ မပြောနဲ့၊ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်နေ
ရွှေနေချန်ဒရာကလဲ ကူညီရှာတယ်၊ အချိန်တန်ရင်နွားပိန်တ
လိမ့်မပေါ့ကိုယ့်လူရယ်”

ကိုစိန်ခားသည် မော်တော်ကားကို သူ့ဌေးဂျိုးဇက်၏
အိမ်ထဲသို့ မောင်းနှင်ဝင်ရောက်သွားရာ ကျနော့်အဖို့ နားမလ
နိုင်အောင်ရှိနေလေတော့သည်။

မော်တော်ကားပေါ်မှ ကျနော်တို့နှစ်ယောက် ဆင်းလ
ကြလျှင် တိုက်ထဲ၌ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အသုဘ
ကိုစိစဉ်သေးဟန်မတူပေ။

ကျနော်တို့နှစ်ယောက်သည် အောက်ထပ်ရှိ ညှော်ခန်းထဲသို့
သွားရာ သူ့ဌေးကတော် မေရီသည် စီးထရက်ဖွားရှိကြံလျက်
အစားလဲလှယ်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆိုဖါပေါ်တွင်ထိုင်နေ
သည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ကိုစိန်ခားကို မြင်လျှင်အံ့အားသင့်သွားသည်။

“နေကောင်းသွားပြီလားသူ့ဌေးကတော်”

“ကိုစိန်ခားက စတင်မေးမြန်း၏။

“အပေါ်ထပ်မှာ အသုဘကိစ္စ စိစဉ်နေကြလို့ ညီးစိစိရှိလို့
အောက်ဆင်းလာတာပါ အင်စပက်တော်မင်းရယ်၊ ဘာပြုလို့
လဲလား”

“သူ့ဌေးကတော်ရဲ့ ယောက်ျား မစ္စတာဂျိုးဇက်ဟာ ကပ်
ဒေသမဲ့ ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ အင်မတန် ကောင်းရှာတယ်၊
ဒါကြောင့်လဲ သူ့ခမြာ အသေဆိုးနဲ့ သေသွားရှာတာပဲ
သား”

ကိုစိန်ခား၏စကားကိုကြားလျှင် မေရီသည် ဒေါသကြောင့်
နှာနီမြန်းလာ၏။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ရှင်...”

“မစ္စတာဂျိုးဇက် သေဆုံးတာဟာ ရိုးရိုးသားသားသေဆုံး
သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ လူသတ်လို့ သေရတာပဲ”

“ရှင်...ရှင်...ဘာတွေပြောနေတာလဲ...”

“ကျုပ်ရဲ့ရှင်လင်းပြောပြချက်ကို နားထောင်စမ်းပါ၊ဂျိုး
အချစ်ဆုံးလူသုံးယောက်ကတော့မေရီ၊ နော်မူဂေးနဲ့ ဒေါက်
ဟယ်ရီတို့ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီသုံးယောက်ထဲက တယောက်ဟာ

သူ့အပေါ်မှာသစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မသေခင်သိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားတာပေါ့...”

မေရီသည် လက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး (ဒေါက်တာ မြန်မြန်လားပေါ့) ဟု ဟစ်အော်နေ၏။ သူ့မေ့ပြုတမ်းပေါက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်သွားလေသည်။

ကိုစိန်ခေးသည် အလျင်အမြန် ချည်းကပ်သွားပြီး မေညှာဖက်လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပစ္စည်းကို ကြင်စွာ လှူလိုက်လေ၏။ ထိုပစ္စည်းကား ဂျူဆေးတောင်လေးပင်။

“တို့... ဒီဂျူဆေးကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ သတိရလာပြီ မလားမေရီ၊ ကျုပ်ဟာ ဂျူးဇက်အလောင်းနားမှာရှိတဲ့ ဂျူဆေးတောင်ကို တွေ့မြင်ကလေးက သံသယမကင်း ဖြစ်လာတယ်။ ကြောင့် အဲဒီဂျူဆေးတောင်ကို ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ကြည့်ကာ ယူထားလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ စားပွဲပေါ် သွားကြည့်တော့ တခြားဂျူဆေး တွေ့ချင်တွေ့မှာပေါ့၊ ခေ့... ခင်ဗျား ပစ္စည်းပြန်ယူလေ...”

မေရီသည် အံ့အားသင့်၍နေစဉ် ဒေါက်တာဟယ်ရီနှင့် မေ့မကေးတို့ ရောက်လာကြ၏။ ကိုစိန်ခေးက သူတို့ဖက်သို့ ထကြည့်ပြီး-

“ဒေါက်တာ... ကျုပ်ဟာ ဂျူးဇက်ရဲ့ သေတမ်းစာကို မှတ်မိခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်း အားလုံးအနက် အဝတ်အစားနီးမေရီကိုပေးတယ်။ ကျန်ပစ္စည်းတွေကို ဒေါက်တာနဲ့ မေ့မကေးခွဲယူကြည့် ရေးထားတယ်။ သူ့ဌေး ဂျူးဇက်မှာ ထည့်

ရင်းနှီးတဲ့ဆွေမျိုးမရှိဖူး။ ဒီအကြောင်း သိထားတဲ့ မေရီဟာ အမေ့လိုချင်တဲ့လောဘဇောနဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် ပြန်သတ်တယ်။ သတိပုံက ဒီလိုဗျ (စင်နိန်တံပေါင်တာ)နဲ့ (ဆာလီဖြူရက်အက်စစ်)ကိုရောပြီး ဂျူဆေးတောင်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ ဘယ်လို အချိုးအစားဆိုတာ ခတ်ခွဲခန်းကျွမ်း အဖြေထွက်လာမှာပေါ့။ အဲဒါကို သူ့ဌေးဂျူးဇက်ရှုမိတော့ သေဆုံးရှုံးတာပေါ့။ အမှုကသိပ်လွယ်တယ်။ မေရီဟာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ရင် ပြေးလို့ မလွတ်ဖူးဆိုတာ မသိရှာဘူး။ လောဘဇော မှန်နေတာကိုး...”

မေရီသည် မည်သို့မျှပြန်လည်မပြောနိုင်တော့ပဲ ငိုရိုက်၍နေလေသည်။

“မေရီ... ကျုပ်ဟာ စုံထောက်အရာရှိတယောက်ဆိုတော့ လူသတ်မှုနဲ့ အရေးယူရတော့မယ်”

ကိုစိန်ခေးသည် ဥပဒေသားပီပီ တည်ငြိမ် ခန့်ညားသော လေသံဖြင့် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဝစ်ကိုင်း-အေးလွင်

ထူးဘာတော့ ပြောမခနနဲ့ အချိန်တန်ရင်နွားပိန်အန်လိမ့်မယ် ကိုယ့်လူရယ်

ကိုစိန်ခေး

ကြောင်ရိုင်း

တည်ကြည်

အခန်း (၁)

စုံထောက် စာရေးဆရာကြီး-
မင်းလုပ်ပြန်ပြီ။

မင်းကို သတိပေးထားတဲ့ကြားထဲ ခုလုပ်ပြန်ပြီ။
မင်းရဲ့ (ငရဲကိုးခန်း) ဝတ္ထုမှာ ငါတို့အကြောင်းပိုရေး
လိုက်တာဟာ ငါတို့ကို စိမ့်ခေါ်တဲ့သဘောပေါ့။

ဒီစာဟာ... ငါတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးစာ။
မင်းကို နောက်ဆုံး သတိပေးလိုက်မယ်။
ငါတို့အကြောင်း နောက်တကြိမ်ရေးရင် မင်းကို အရှင်
မထားဘူး။

ပြောလက်စနဲ့ ပြောရအုံးမယ်။
မင်းစာအုပ်တွေထွက်တိုင်း သိပ်ထောင်းနေရလို့ မင်းကိုယ်
မှန်း သိပ် အထင်ကြီးမနေနဲ့။

အိပ်မောကျနေတဲ့ ကျားကို ခေါင်းပုတ် နှိုးတာ
မျိုးပဲ ကျားနိုးလာမှ မစားပါနဲ့လို့
အသနားခံတာ။

(တည်ကြည် ကြောင်ရိုင်း)

မင်းစာအုပ်တွေထွက်တိုင်း ခိုအားလုံး သိမ်းပြီးဝယ်
ယူပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ မျှောပစ်နေတာဘဲ။
နောက်ဘကြိမ် မင်းစာအုပ်တွေကို ခုလိုမလုပ်တော့ဘူး။
မင်းကို သတ်ပစ်မယ်။
ဒါဘဲ-

(ပုံ) ကြောင်ခိုင်း

စာဆုံးသွားသည်။
အားမရ၊ နောက်တကြိမ်ပြန်ဖတ်ကြည့်သည်။
အဓိပ္ပါယ်က ပထမဖတ်စဉ်ကထက် မထူးခြား။
ထပ်ဖတ်ပြန်သည်။ စာဆုံးတော့အဖြေထုတ်သည်။
အရင်အဖြေအတိုင်း နှာလည်သည်။
မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်မချချင်တော့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာဖတ်
သည်။ အဖြေထုတ်သည်။ ပထမအဖြေအတိုင်းသားထွက်သည်။
သည်တော့ စာရေးဆရာဗညားကျော်စွာ အသေကောင်လို့
ငြိမ်သွားသည်။ ဝေခွေးတွေ ဝေးစေခန့်တကိုယ် လုံးသီးလာ
သည်။
အခါတိုင်း စာအုပ်ဟွက်ပြီး တပတ်ဆိုလျှင် (ကြောင်ခိုင်း)
ထံမှ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရေးသောစာရမြ၊ နောင်ကို ငါတို့
အကြောင်းမရေးနဲ့ ကြပ်ကြပ်ထတိပေးလိုက်သည်ဆိုသောစာမျိုး
သာလာသည်။ ခုလိုချိန်းခြောက် အကြပ်ကိုင်တာမျိုး၊ စာအုပ်
များကို ဝယ်ယူရေးမျှောတာမျိုး မပါချေ။
ထိုစဉ်က ဗညားကျော်စွာ ခုလိုမတုန်လှုပ်ဘူး။ ရင်သိမ့်မတုန်
ဘူး။ မိမိကိုယ်တိုင်က စုံထောက်ဝတ္ထုများ ရေးခဲ့သလို နဂိုက

လည်း စုံအတတ်ဌာနနှင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဘူးသည့်အတွက် ကြောက်
တတ် လန့်တတ်တာမျိုး မခံစားခဲ့ဘူးပါ။

ခြောက်တိုင်းလည်းကြောက်တတ်သူမဟုတ်။

မြောက်တိုင်းလည်း မြောက်တတ်သူမဟုတ်။

မိမိစာရေးဆရာ လုပ်နေခြင်း ထလည်း ရည်ရွယ်ချက်နှင့်၊
ငွေရပြီးရော၊ အညီအဟောက် အပစ်အခတ် အဆိုအကြိတ်
ဖ(စ်)ယားတွေ များများလှိုင်လှိုင်သုံးပြီး တာမူ အဆီအနှစ်
မရှားသာစာပေမျိုးရေးရန် ရည်ရွယ်ချက်မျိုးမရှိ။

ဖောက်ပြန်သော တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်များ အတွင်းရေး
များကိုပေါ်ထုတ်ပြီး သောင်းကျန်းဆိုးများ ပပျောက်ရေးကို
အဓိကဦးတည်ချက်ထားကာ ဝတ္တုများရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူတို့ထံလည်း အားပေးခဲ့သောကြောင့် မိမိ၏အမည်
သည် အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သည်။

သည်လို အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း တစုံတယောက်က
မလိုလားက စိတ်အနှောက်အယှက် ပေးသောစာများ မိမိထံသို့
ရေပို့ သည်ထင်ခဲ့၏။

ယခင်က မတုန်လှုပ်ခဲ့ခြင်းသည်။ သည်အတွေး သည်အယူ
အဆကြောင့်ပင်၊ ခု စာကိုဖတ်မိဒေတာ အရင်လိုပေါ့ပေါ့တွေး
၍ ပြစ်နိုင်တော့၊ အလေးအနက်ထားတော့သည်။

ဗညားကျော်စွာသည်။ မိမိစားပွဲပေါ်တွင် စုပုံပြန်ကြနေ
သော သည်နှုတ်ရက်ရှိလာသည့် စာများကို ဆက် မဖတ်နိုင်
သော အချိန်အကြာကြီးဝိုင်နေတော့သည်။

နောက်ဆုံး ကိုယ်ကိုယ်အားပေးကာ သည်စာကိုဘေးဖယ်

အားလိုက်သည်။ အခြားစာများကို တစောင်ပြီးတစောင် ဖောက်
ဖတ်သည်။

စာချင်းရင်းနှီးစေသူများ၏ ဝေဖန်စာများ၊ အကြံပေးစာ
များ၊ ပြစ်တင်စာ အတော်များများကိုဖတ်ပြီးနောက် အပြာ
ဆောင်စာအိပ်ဘလုံးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

“ဟေး...ဗညား”

ဒို့ဗညားဝတ္ထုတွေ သိပ်ဖတ်တယ်သိလား။

ဒို့ဗညားတသိပ်တော်တယ်။

ဘက်စုံမှာ ဒို့ဗညားတော်တယ်။

ဒို့ဗညားကို သိပ်ချစ်သွားပြီ။

တနေ့ဗညားနဲ့ စကားတွေအများကြီးပြောမယ်သိလား။

ဒို့ကို မမေ့နဲ့ ကြားလား။

ဟေး...ဗညား...
ဒို့နားတော့မယ်။

(ဒို့ သိပ်ချစ်ရတဲ့ဗညားရဲ့ဒို့)

စာအိပ်ပြာပြာ၊ စာရွက်ပြာပြာ၊ မှင်ပြာပြာနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်
စက်ရေးထားသော သည်စာကလည်း ဗညားကျော်တသက်မှာ
ဖထမဆုံးဖတ်ရသော စာပေပဲ။ စိတ်ဝင်စားမိ ပြန်သည်။ စော
စောက ချိန်းခြောက်စာကိုပင် မေ့ သွားသည်။ သုံးလေးခေါက်
ပင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ဖတ်မိသည်။

သို့သော်...

ကြောင်ရိုင်း စာသားများကို ပြန်လည် သတ်ရတာတော့
ဗညားကျော် ကြက်နာကြီးလို ဝိုင်ဝိုင်ဝူဝူဖြစ်ရပြန်တော့သည်။

အခန်း(၂)

“အိပ်မောကျနေတဲ့ကျားကို ခေါင်းပုတ် နှိုးတာမျိုးပဲက ကျားလန်နိုးမှ မစားပါနဲ့လို့ အသနားခံတာမျိုး ကြုံမိကိန်း၊ ပညားကျော်စွာ၊ ဒီတော့ နောက်တပုဒ်ထပ်ရေး၊ ငါပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင်ပေါ့”

ထောက်လှမ်းရေးတွင် လုပ်ခဲ့စဉ်က ဆရာသမားဖြစ်ခဲ့သော ညွန့်မှူးက တိုက်တွန်းတော့လည်း ပညားကျော်စွာ သတ္တိခံ အပြည့်ပြန်ဝင်လာသည်။

မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အိပ်ပျော်နေသော ကျားမွန်၊ ပြန်လှည့် နားလည်လာသည်။ မိမိသည် တချိန်က ခေါင်းပုတ်ခံသည့် အမျိုး မဟုတ်ခဲ့။ မိမိအစွမ်းအစများသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံး မပြုတော့ပဲထားခဲ့သောကြောင့် သွေးကြောခိုင်ခံ့ ဖြစ်လာ ခဲ့၏။

ခုလို ညွန့်မှူး လှုံ့ဆော်လိုက်တော့ ပညားကျော်စွာ ထောက်လှမ်းရေးသမားစိတ်မျိုး အပြည့် ပြန်လည် ဝင်ရောက် လာတော့သည်။

သည်မှာတင် နောက်ထပ် ဝတ္ထုတပုဒ်ရေးပြန်သည်။ အမည်က(မာယာမြစ်ကိုလက်ပစ်ကူးမည်)။

သည်ဝတ္ထုထဲတွင် တိုင်းပြည် သစ္စာဖောက် ဗိုလ် ဗိုလ်လှုပ် ရက်စက်ပုံ၊ ယုတ်မာပုံ၊ သစ္စာမဲ့ပုံ၊ ခေါင်းပုံဖြတ်ပုံ၊ သွေးစုပ် ပုံ၊ ကောက်ကျစ်ပုံများကို သူ့ နေရာနှင့်သူ အကွက်စေ့စေ့ ထု ရွင်းရေးသားလိုက်သည်။

အိပ်ပြင်ဆုံးပော်ထုတ်လိုက်သည်က ဗိုလ်ဗိုလ်လှုပ်တို့ နယ်စပ် တွင် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သော မြောင်ခိုစခန်းကြီးပွင့်ကာ သူတို့ အမှောင်ခိုပစ္စည်းများကို ပြည်ပသို့ များများဖြန့်ချိရေးအတွက် ထုတ်င်းလိုလိုအား အကြွေးစနစ်ဖြင့်ရယူစေပြီး၊ တသိန်းသုံးထိ ချွန်ပစ္စည်းများဖြန့်ပေးသူအား တသောင်းထန်လက်အောင် ချားပေးပြီး မိမိတို့၏ကုန်ပစ္စည်းများကို အပျောက်ရှိက်သူများ အား သွေးအေးအေးဖြင့် လိုက်သတ်ခြင်း၊ ထိုသူတို့၏ဆွေမျိုး မိသားစုများကိုပါ သတ်ဖြတ်ပစ်ပြီး ရှိပစ္စည်းများကို အကြမ်းနည်း ဖြင့် သိမ်းယူခြင်းများကို ရက်ရက်စက်စက် ကျူးလွန် နေကြ သည့်ကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ရေးသားလိုက်သည်။

သည်စာအုပ်ထွက်သွားပြီး နောက်တအုပ် ထပ်ထုတ်သည် နိုင်အောင် ကြောင်ရိုင်းထံမှ စာတိုစာရှည် ဘာမှမလစေတော့။ သည်မှာတင် ပညားကျော်စွာ အပြောတခုကို မိမိရရ လိုက် သည်။

တစုံတယောက်သည်၊ မိမိကျော်ကြား အောင်မြင်ခြင်းအတွက် နှောလိုဝန်တိုဖြစ်ကာ အမည်ဂုဏ်ဖြင့် အနှောက်အယှက် ပေး ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကောက်ချက်ချနိုင်ခဲ့သည်။

ဘယ်သို့ရှိစေ။ စာအိပ်ပြာပြာ၊ အတွင်းစာရွက်ပြာပြာပေါ်မှာ အပြာရောင် မှုန်ဖြင့် လက်ရေးစိုင်းစိုင်းပိုင်ရှင်ထံမှ ဂုဏ်ပြုချီးကျူးစာ သုံး ခောင်ဆက်တိုက်ရောက်လာသည်။

အခြားစာတွေမှာ အထူးခြားဆုံးစာဟု မှတ်ချက် ချရမည့် အပေါ်၊ လိပ်စာမပါ၊ အမည်မပါဆော်လည်း ကောင်မလေး

၇၀ ○ တည်ကြည်

ထံမှစာများထောက်တိုင်း ဗညားကျော်ရင်ပိုမောလာသည်။ တစ်
တမ်းတတလည်းရှိခဲ့မိသည်။

သို့သော်...

နွယ်နွယ်ကေဂျာတယောက် မိမိထံမှမိမိရေးသော စာအုပ်
များကိုဖတ်ရှုလို၍ ငှားရမ်းသောနေ့မှ အစပြုပြီး စာပြာပြာ
ပိုင်ရှင်အား ဗညားကျော်မေ့သွားတော့သည်။

နွယ်နွယ်ကေဂျာသည် ပညာတတ်၊ ရုပ်ချော၊ ပိုက်ဆံချစ်
သာပြီး၊ မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတောင့်တင်းသော မျိုးစေ့
မှာ စံမြန်းသူဖြစ်သည်။

မြန်မာဝတ္ထုများကို နွယ်နွယ်ကေဂျာ အထင်သေးကြောင်
ဗညားကျော်သိထားပါ၏။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် နွယ်နွယ်ကေ
ဂျာသည် မြန်မာစာရေးဆရာများ၏ အမည်များကိုပင် ဆယ်
ယောက်ပြည်အောင် မရွတ်ပြနိုင်ပါ။

အနောက်နိုင်ငံမှ စာရေးဆရာများ၏အမည်ကို ရွတ်ပြနိုင်
မည်ဆိုပါက နွယ်နွယ်ကေဂျာသည် မနားတမ်းရွတ်ပြနိုင်လော
အောင် နှစ်သိသလည်းမည်ပါ၏။

သူမက မိမိစာအုပ်ကို ဖတ် လို ၍ ငှားလာသောအခါတွင်
တနှစ်နီးပါးခန့်ကြာနေသော ဗညားကျော်တယောက် အရာ
ကို မမေ့ပဲခံနိုင်ပါတော့အံ့။

“ဆရာရှင်ဝတ္ထုတွေဟာ ပင်ကိုယ်ရေးမှန်ခဲ့ရင်တော့ ကေဂျာ
အထင်သေးတဲ့ မြန်မာ စာရေးဆရာတွေလဲ အနောက်နိုင်ငံ
စာရေးဆရာတွေလိုပဲ တော်ကြတယ်လို့ ချီးကျူးရမှာပဲဆရာ

ဗညားကျော်၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထု ကို ဖတ်ပြီး ညှဉ်းနှင်း နွယ်နွယ်
ကေဂျာ၏ ဂုဏ်ပြုသံလွှင့်လွှင့်ကလေးကို ဗညားကျော်နာရပါ၏။

“ဟောဒီဝတ္ထုဟာ အင်္ဂလိပ်လိုပြန်ရေးနိုင်ရင်၊ ကမ္ဘာကျော်
နိုင်တယ် ကိုကျော်”

(ငရဲကိုးခန်း) ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဆရာခေါ်
နေရာမှ ကိုကျော်ဖြစ်လာသည်အထိ အခြေအနေ ပြောင်းလဲဘိုး
တက်လာသည်။

တချိန်က နွယ်နွယ်ကေဂျာသည် ဗညားကျော်လိုစာရေးဆရာ
တယောက်အား ဖုတ်လေသည့်ငါ့ပို ရှိသည်မထင်ခဲ့ပါ။ ခြံချင်း
ထပ်နေသော်လည်း မြန်မာ စာရေးဆရာများကို အထင်သေး
သော ကေဂျာသည် ဗညားကျော်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်င် ဘယ်
သောအခါကမှမကြည့်ခဲ့ပါ။ ဒုတေ့ လူကြီးတွေ လစ်သည်နှင့်
ဗညားကျော်စွာ၏ အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာတတ်သည်။

လက်ရေးစာမူများကိုပင် မထတမ်းဖတ်ရှုသည့်အထိ ရင်းနှီး
မှုရှိလာသည်။

ဗညားကျော်စွာသည် မိမိ ကြိတ်ပိုးခဲ့သော နွယ်နွယ်ကေ
ဂျာအား ကောင်းလုံး အလှအပများကို တန်ဆာဆင်လျက် မိမိ
သူမအားချစ်နေကြောင်း ရင်ဖွင့်ခဲ့သည်။

ကေဂျာသည် ပွင့်လင်းခြင်းကို မြတ်နိုးသော်သည်း ဗညား
ကျော်၏ ရင်ဖွင့်သံကို ကြားသည်နှင့် မိမိအိမ်မှ ထွက်ပြေးသွား
ခဲ့သည်။

ဗညားကျော်စွာသည် ရင်သိမ်တုန်လျက် ထိုနေ့က မစားနိုင်
မသောက်နိုင်ဖြင့် အရွေးတပိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

သုံးရက်တိုင်အောင် နွယ်နွယ်ကေဂျာ တယောက် ဗညား
ကျော်အား အတွေ့မခံတော့။ ဗညားကျော်သည် အကြိမ်ကြိမ်
တွေ့ရန်ကြိုးစားသော်လည်း အချိုးအနှိုးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လေးရက်မြောက်နေ့တွင် နွယ်နွယ်ကေဂျာထံမှ စာတိုကလေး
ထောက်လာသည်။

“ကိုကျော်...”

ကေဂျာဟာ ပွင့်လင်းတာကို မြတ်နိုးပေမယ်၊

မိန်းမဟာ... မိန်းမပါကွယ်....

တကယ်တမ်း တစ်စိမ်းယောက်ျားတယောက်က၊

ချစ်တဲ့အကြောင်း ရင်ဖွင့် လာ တော့ သိပ် ရှက် မိ တယ်
သိ...ဟာ။

ရင်ထဲမှာ ကိုကျော်ကို ဘယ်လောက် ချစ်နေတယ်ဆို
တာကို တုံ့ပြန်ရင်ဖွင့်လိုက်ချင်ပေမယ်။ မိန်းမသားတို့ရှိ
အချစ်ဦး အသဲစကားတွေဟာ လည်ချောင်းထဲမှာတင်
တစ်ဆို နေကြားတခုတယ် ကိုကျော်....

ကုန်ကုန်ပြောရရင်လေ....လည်ချောင်းထဲက စကားလုံး
တွေ တစ်ဆို နေလို့ ကိုကျော့ရှေ့မှာ မနေနိုင်တော့
ဘူး၊ ကြာရင်ဝမ်းနည်းပီးငိုမိမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် ကေဂျာ -ထွက်ပြေ ပုန်းခိုနေမိတာ။

တကယ်တမ်းကျတော့ ရင်ထဲကချစ်တာဟာ ကြာကြာ
ပုန်းခိုလို့ ရတာ မျိုးမှမဟုတ်ပဲကွယ်...

ဒီတော့....

ကွယ်....တော်ပီ...ကေဂျာ သိပ်ရှက်။

ကိုကျော်ရဲ့ -ကေဂျာ

ရင်သိမ်သိမ်တုန်စွာဖြင့် ကေဂျာ၏စာကိုဖတ်ပြီးတော့လည်း
တုန်တုန်ဆဲ၊ စာကိုဖတ်စဉ်က ရင်သိမ်တုန်သည်က စိုးရိမ်
ကြောင့် တုန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတုန်သည်က ဝမ်းသာလွန်း
ကြောင့် တုန်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗညားကျော်စွာသည် အကြိမ်တရာမက မထတမ်း စာကို
နေမိသည်။ အချိန်တွေ မည်မျှ ပြောင်းသွားမှန်းပင် သတိ
မထားမိ။

“ဆရာ....စာ...စာ”

စာပို့လုလင်၏ စာ ဆိုသော အသံကြားမှ စာများကို
ယူမိသည်။ စာတွေက အခါတိုင်းထက်များသေးသည်။

စာ တထုပ်တဖိုးကြီးထဲတွင် ယခင်ကလို စာအိပ်ပြာပြာကို
တွေ့ခဲ့တော့၊ စာတွေအားလုံးကိုလည်း စာပဲ့ပေါ် တင်ထား
ပြီးဖြင့် ကေဂျာ၏စာကိုသာ ရင်ထဲကင်လျက် စိတ် ကူးယဉ်
စိတ်လှလှကိုသာ တအားမက်နေမိတော့သည်။

ညနေဘက်တွင် နွယ်နွယ်ကေဂျာရှက်သော အလှကို မနိုင်
ရင်း ထမ်းပိုးတာ ဗညားကျော်စွာ၏အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဗညားကျော်စွာသည် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ပါ။ ကေဂျာကို
ရင်ထဲသို့ အတင်းပို့ ယူကာ အသဲစကားလှလှများကို မနား
မနားပြောမိလေသည်။

ကေဂျာသည် မိန်းမသားပီပီ ဗညားကျော်စွာ၏ ရင်ခွင်တွင် အရှက်မျက်နှာကို မခိုင်မနင်းထိန်းထားရရှာသည်။ စက္ကမိနစ်၊ မိနစ်မှန်ရာရီတွေ ကြာလာတော့ မခိုင်မနင်း ထိန်းထားသော အရှက်တို့သည် ဘယ်သို့ ပျောက်ကွယ် သွားကြသည်တော့၊ ကေဂျာကိုယ်တိုင် နှလုံးသား သစ္စာစကားများဖြင့် ပြန်ခွန်းဆိုနေပါလေပြီ။

ဪ...
ဪ...

နှလုံးသားအရေးအခင်းမှာ အရှက်ဆိုတာ ခုနှစ်ထွေထွေ သမီးလိုပါပဲလား။

x x x

အခန်း(၃)

ရင်ထဲမှာ သိမ်သိမ်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်အစဉ်သည် ပြန်သွားသော နွယ်နွယ်ကေဂျာ ထံပေါ်သွားပြီဟု ထင်မိမှားနေသည်။

အကြာကြီး မလှုပ်မယှက်ငြိမ်နေသည်။ အလွန်ကြိုက်သော စီးကရက်ပင် တလိပ်မျှမသောက်မီ၊ ရင်သည် တွေးနှေးနေဆဲရှိသည်။ နွယ်နွယ်ကေဂျာ၏ ကိုဇွေကလေးသည် ခုချိန်ထိ အအေးဓာတ်မကသေး။

နွယ်နွယ်ကေဂျာ၏ ကိုယ်သင်းရနံ့တို့သည်လည်း တခန်းထဲမှ ပျံ့နေဆဲ ရှိသေးသည်။ နွယ်နွယ်ကေဂျာ၏စကားပြောတို့ ပျံ့လာတတ်သော - ကြာညို ခံတွင်းနံ့ထလည်း သင်းရနံ့ထိုက်။

နာရီတွေ တနာရီပြီး တနာရီကုန်သွားသည်။ ဗညားကျော်စွာ ထလိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်ဖြင့် ကြည်မောကောင်းဆဲရှိသေးသည်။

အမှောင်ထုသည် လွန်ကဲလာပါပြီ။ အပြင်လောကပင်လျှင် ထိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ပိုင်ဆိုင်နေပါပြီ။ တကိုယ်ဘည်းသမား ဗညားကျော်စွာ ထမင်းမေ့နေသည်။ အိပ်ရန်လည်း သတိ မရနိုင်သေးပါ။

မိမိတောင်းတသော အချစ်ရဆုံးကေဂျာကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်ဆိုသော အသိစိတ်က အရာရာအား မေ့နိုင်စေစွမ်းပါ၏။

လေးနာရီထိုးမှ တညလုံးလှုပ်ရှားသောစိတ်သည် အနည်းငယ်ငြိမ်သက်လာသည်။ ထိန်း၍ကွပ်၍ ရလာသည်။

အိပ်ချင်စိတ်ကတော့ မရှိသေးပါ။ သည့်အတွက် စားရေးစားပွဲသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ စာရေးစာပွဲပေါ်တွင် နေခင်းစာလာထားသော စာများ စုပုံနေသည်။ ဗညားကျော် ဖွင့်ဖောက်ဖတ်ရန် အသနားခံနေကြသည်။

ဗညားကျော်စွာသည် စာပုံကြီးကိုငေးကာ ကြည့်နေသည်။ သည်မှာတင် မျက်လုံးအပြူးသားဖြစ်သွားရသည်။

စာပုံထဲတွင် ဗညားကျော်စွာ မကိုင်ချင်ပဲ မနေနိုင်ခေအောင် ဆွဲဆောင်နေသည့် အပြာရောင်စာအိတ်ကိုမြင်သည်။ ငေးကြည့်နေရာမှယူသည်။ လက်ရေးပြာပြာဝိုင်းဝိုင်းကိုကြည့်သည်။

ပြီးတော့...

ဟေး...ဗညား...

ဦး-မိအပတ်ထဲက သောကြာနေ့ကို ရုန်ကုန်လာမယ်။

၇၆ ○ တည်ကြည်

ခို - ရန်ကုန်ကို မခရက်ပူးဘူး။
 ခို - မသွားတတ် မလာတတ်ပဲ။ တဲခိုတဲ့ အိမ်လဲမရှိဘူး။
 ခို ချစ်ရတဲ့ ဗညားကိုပဲ အားကိုးရမှာ။
 ဟေး - ဗညား...
 လန့်သွားသလား၊ ကြောက်သွားသလား။
 ခိုက ကိုက်စားတတ်ပါဘူး။
 ခိုကို ဘူတာရုံကလာကြိုကွယ်၊ မော်လမြိုင်အပြန်နဲ့ပေါ့။
 ခိုကို မြင်တာနဲ့မှတ်မိအောင် အလှချယ်ထားမယ်။
 ခေါင်းမှာ အပြာရောင်ဖဲပြားစီးထားတယ်။
 နားမှာ အပြာရောင် ကပ်နားကပ်ဆင်ထားတယ်။
 ဝတ်စုံက အပြာရောင် အပေါ်အောက်။
 ဖိနပ်ကလဲ အပြာရောင်။
 စလင်းဘက်အိတ်မှအစ ခရီးသွားအိတ်အဆုံးအပြာရောင်
 ဒါဆိုရင် စုံထောက်ကြီး မှတ်မိပါပီ။
 ခိုကို ဆက်ဆက် လှိုဏ်မုနော...။
 ခိုကိုမေ့ရင်... ခို - ဒုက္ခလှလှရောက်မှာ။
 ခို - ဗညားကို အားကိုးပီး ရှန်ကုန်လာတာ သိလား။
 ခို အမည် - အပြာ။

ခို ချစ်ရတဲ့ ဗညားရဲ့ -
 (အပြာ)

စာဆုံးသွားတော့ တကိုယ်လုံး တောင်တင်း သွားသည်။
 အသက်ရှူရန်ပင် ရပ်သွားသည်။ အပြာဆိုသော မချော မိမိ
 အိမ်သို့ညှော်သည်အဖြစ် ရောက်တော့မည်။

တယောက်ထဲလား။ အဖော်ပါသေးသလား။

မိမိက တယောက်တည်းသမား။ အဖော်လည်းမရှိ။ အပြာ
 အထောက်တည်း ညှော်သည်အဖြစ် ရောက်လာခဲ့လျှင် ဗညား
 ဆျာ်စွာအတွက် အခက်တွေ့ရတော့မည်။

အထူးသဖြင့် နွယ်နွယ်ကောဂျာနှင့် မိမိ ချစ်ကျွမ်းဝင်ပြီးမှ
 အပြာ ရောက်လာခြင်းသည် မိမိအတွက် ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်ခြင်းပင်
 ဖြစ်သည်။

အပြာသည် ရုပ်ဆိုးပါက တော်လိမ့်မည်။ အပြာသည် အဖွား
 ငြီးငြိမ်းနေပါက ဟန်ကျလိမ့်မည်။ သည်လိုမဟုတ်ပဲ အပြာသည်
 ဆကျာ်ကဲ့သို့လှလျှင်၊ နုပျိုသေးလျှင် ဗညားကျော်စွာ အပေါ်
 အဆင်အမြင်လွှဲတော့မည်။

ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ ကြိတ်ပိုးခဲ့ရာမှ ချစ်ပန်း ပွင့်ချိန်တွင်မှ
 အပြာသည် လာရောက် ဒုက္ခပေးရလေခြင်း ဆိုသော အတွေး
 ကြောင့် ရင်ထဲ သိမ့်သိမ့်တုန်ရပြန်သည်။ ငိုချင်သလိုလို ရှိုက်ချင်
 သလိုလိုဖြစ်ရပြန်သည်။

ကြည်မောခြင်းတို့သည် ဘယ်ပျောက်ကုန်သည် စသိတော့။
 ကောဂျာ၏ ရင်ခွင်သည် မိမိ ရင်ခွင်မှ ပြယ်သွားချေပြီ။
 ဆကျာ်၏ကိုယ်ခွင်သည်လည်း မိမိရင်ခွင်မှာ အေးစက်သွားပြီ။
 ဆကျာ်၏ ကိုယ်သင်းရန် တို့သည်လည်း ဘယ်သို့ ရှောင်ပြေးပြီ
 ဆို၊ ဆကျာ်၏ ကြာညိုခဲတွင်းနဲ့ တို့လည်း လဟာနယ်သို့
 ထွက်ခွာကုန်ပြီ။

မိုးစင်စင်လင်းသည့်အထိ တရားမူ မအိပ်ရခဲ့ပါ။ ဆုံးဖြတ်

ချက်အမျိုးမျိုးချခဲ့ရာမှ အကောင်းဆုံးဆုံးဖြစ်ချက်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

နွယ်နွယ်ကေဂျာထံသို့ ဖုန်းဆက်မည်။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ကေဂျာပါခေါ်၍ အပြာအား သွားကြိုရန်စီစဉ်မည်။ ဆည်အတေးအတိုင်း ဖုန်းဆက်မည်။

ကေဂျာနှင့်မတွေ့။

• ကေဂျာ ပဲခူးသို့ နံနက်လေးနာရီလောက်က မိသားစုနှင့်အတူ အရေးကြီးကိစ္စကြောင့် ထွက်သွားကြောင်းသိရသည်။ နေ့ချင်းပြန် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် လိုအပ်ပါက မန္တလေးဟက်ဖြစ်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း အဒေါ်ကြီးတယောက်မှ သိရသည်။

ရင်သိမ့်သိမ့်ခါနေသော ဗညားကျော်စွာသည် ပြကွဒိန်တောင် ရပ်ဘာ ဝိုင်ငူနေပြန်လေသည်။

သည်ကနေ အင်္ဂါ။

သောကြာဆိုတာမလိုတော့။ ကြားမှာ နှစ်ရက်ထဲ ရှိတော့သည်။

ကေဂျာ ပြန်မရောက်မီ အပြာ ရောက်လာပါက ဗညားကျော်စွာအဖို့ ပိုအခက်အခဲရှိလာလိမ့်မည်။ ကေဂျာ၏ အထံအမြင် လွဲမှားခြင်းကို ပိုခံရတော့မည်။

သည်အတေးကြောင့် ဗညားကျော်စွာ ဦးနှောက်ပလောင်ကာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိပါလေတော့။

x x x

အခန်း (၄)

“ဒို့ - ရောက်ကလို့ သူ စိတ်ညစ်နေသလားဟင်...”

“မဟုတ်ပါဘူးအပြာ... ကျနော်... ဇာတ်လမ်းစဉ်းစားနေဦးပါ...”

“မလိမ်ပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်... ဒို့ - သိပါတယ်၊ အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်”

“အကဲခတ်ကောင်းတဲ့ အပြာ... ဒီစကားကြိမ်တော့ အကဲခတ်မှားသိတယ်”

ဗညားကျော်စွာသည်ခတ်တည်တည်ဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။ အပြာ ကိုယ်လေးလှုပ်ခါ ရယ်သည်။ အသံလွှင့်လွှင့်ကလေးအနီးလုံးလွှမ်းနေသည်။

ခင်စစ် အပြာအကဲခတ်မမှားပါ။

အပြာ ဗညားကျော်စွာအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ သည်နေ့ခါးပေါင်းလျှင် (၇)ရက်တင်းတင်းပြည့်ပါပြီ။

ထိုရက်အတွင်း ဗညားကျော်စွာ တရက်မှစိတ်မချမ်းသာပါ။ မိမိဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း ဧေါ သ ဖြစ်နေသည်။

ခြင်းစားကြီး ခရီးထွက်သွားသော နွယ်နွယ်ကေဂျာအားလည်း ဧေါသတွက်မိသည်။

နွယ်နွယ်ကေဂျာရှိ၍ သူမနှင့်အတူ အပြာ့ကိုသွားကြိုခဲ့ပါက အသောက် သောက်ရောက်မည်မဟုတ်၊ နွယ်နွယ် ကေဂျာလည်း အထင်အမြင်လွဲချင်မှလွဲမည်။

ခုတော့ အပြာကိုမြင်သည်နှင့် နွယ်နွယ် ဧကဂျာတယော
အထင်လှမည်က သေချာ၏။ နွယ်နွယ်ဧကဂျာထက် အပြာ
ပိုလှသည်။ ပိုနုပျိုသည်။ ပို၍လည်း အပြောအဆို အယူအ
အချဲ့အနွဲ့ထောင်းသည်။

ထောက်သည့်နေ့မှာသာ နားနားနေနေ-နေပြီး နောက်ရက်
အစပြု၍ အပြာသည် တအိမ်လုံး၏ ဘုရင်မလေးအလေး
လိမိပြာကလေးအသား လှုပ်ရှားစိုးမိုးလာတော့သည်။

သန့်ရှင်းရှေးမှအစ စားရေးသောက်ရေးအဆုံး ပြော
မရှိ၊ သူမလက် သူမခြေကြီးပါဘဲ။ ဗညားကျော်စွာ ကိုယ်
သူမသည် လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုသည်။ ယုယသည်။

ဒါတွေကိုသာ နွယ်နွယ်ဧကဂျာမြင်လာပါက ခက်ချေမ
ရှင်းရပိုခက်လိမ့်မည်။

သည်ဟော့လည်း အပြာ ထောက်သည့်နေ့မှစကာ စိတ်သ
သာထု တခုမှမရှိနိုင်ခဲ့။ ဒါကို အပြာသိသည်။ သည်နေ့
လွင်လွင်မောမော မေးသည်။

“အပြာတို့က တောသူတောင်သားဆိုပေမယ့်လဲ မြို့ကြီး
တွေနဲ့ အတွေ့အထိများတော့ မြို့အတာကို ကျွမ်းပါတယ် ဗည
ရယ်...”

“အပြာထောက်လာတဲ့အတွက် ကျနော် အတော်က
နေရေးစားရေး အဆင်ပြေပါတယ်အပြာ”

“ရန်ကုန်ဆိုတာ-ပိုက်ဆံရှိရင် စားပွဲပေါ် စားစရာ အ
ထောက်နိုင်တဲ့ဌာနပါကွယ်၊ အပြာမရှိလဲ အကြောင်းမဟုတ်

ဘူး၊ အပြာ ဒီကိုထောက်တာတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ နဲ့နဲ့တော့ ပြော
ပြချင်တယ်ကွယ်...”

“ပြောနိုင်ပါတယ်”

အပြာသည် ဗညားကျော်စွာကို စေ့စေ့ကလေးကြည့်သည်။

“ဒို့ အိမ်က ဒို့ ကိုလက်ထပ်ပေးသို့ကြွေးစားတဲ့အတွက်၊ ဒို့ -
ထွက်ပြေးလာတာပါဗညား”

“ဪ...”

“ဒို့ -ဗညားသိပြေးခဲ့တာကလဲ သဲလွန်စ ပျောက်နိုင်တာမို့
ပါ...။ ဒီမှာ ကြာကြာနေရင်... ဒို့ကို မောင်းထုတ် မလား
တင်...”

စိုးရိမ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဗညားကျော်စွာအား ကြည့်
သည်။

ဗညားကျော်စွာသည် စီးကရက်ကို တင်တင်ဖွာနေရာမှ...

“အပြာ...ဒီမှာ အကြာကြီးနေတာကို မကန့်ကွက်ပါဘူး
အပြာ၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဘာဖြစ်”

“ကျနော်ဟာ... လူပျိုတယောက် ဖြစ်တဲ့အပြင် တကိုယ်
ထည်းနေတဲ့ အတွက်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ရှင်...ဒို့ တစပီး ရိုးစားစကား မပြောပါဘူး”

“အို...အပြာရယ်”

“လူပျိုသိက္ခာ ထိခိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ အပြာ တယ်လိုမှ
လျော်ကြေးပေးနိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အပြာမှာလဲ... သူမှ
အပ ကယ်တင်ရှင်မ မရှိတော့”

၀၂ ○ တည်ကြည်

“ကဲပါလေ...အပြာ ကျေနပ်သလို ကျနော် လက်ခံပါတယ်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာနေပါအပြာ...”

“ဒို့...ပျော်တတ်ပါတယ်၊ ပျော်နေပါတယ်၊ အိမ်ရှင်က မကြည်တော့လဲ ဒို့ အနေခက်တယ်ပေါ့”

“ကျနော်က ဒီလိုပဲ နေတတ်တဲ့လူမို့ပါ အပြာ...”

အပြာက ဗညားကျော်စွာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ရင်း ကိုယ်ကလေးလုပ်တာ ရယ်နေသည်။ ဗညားကျော်စွာသည် အပြာ့ရှေ့တွင် ကြာကြာ မနေချင်တော့သည့်အတွက် ညှော်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

အပြာ၏ရယ်သံကလေးသည် အခန်းထဲတွင်လွင်လွင်မြူးမြူးပင် ကျန်ရစ်လွင်ပြန်နေဆဲပါပဲ။

x + x

အခန်း ငါး

နွယ်နွယ်ထောင့်သည် ဗညားကျော်စွာ၏ အိမ်သို့ အပြေးတက်လာသည်။

“မောင်...မေမောင်...”

ညှော်ခန်းတွင် မထွေသည့်အတွက် အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်ရင်း တကျော်ကျော်ခေါ်လေသည်။

“ဟိုး...ရပ်လိုက်၊ တမောင်မောင်နဲ့ ဘာကိစ္စ”

မီးဖိုချောင်ခန်းတက်သို့အဝင်တွင် အပြာကရှေ့မှ တားရပ်လိုက်ရင်း ခပ်တည်တည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ထောင့်သည် တအံ့တကြဖြစ်သွားသည်။ ဘာ ပြန်ပြောရဏှန်း၊ ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးမေးရမုန်းမသိအောင် ရင်ထဲသိမ့်သိမ့် ထုပ်နေသည်။

“မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...”

အပြာက မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

သည်တော့မှ ထောင့်က တစုံတခုမေးရနို့ သတိရသည်။

“ဟို...ဟို...”

“ဟို...ဆိုတာမရှိဘူး...”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး...”

“မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲမရှိဘူး...”

“ရှင်...ရှင်...ဘယ်သူလဲ...”

“အိမ်ရှင်ကမေးရမှာပါ၊ ကဲ...ပြောစမ်း၊ မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ကျမ...ကျမ...နွယ်နွယ်ထောင့်ပါ”

“မောင်ဆိုတာ...ဘယ်သူလဲ”

“ဆရာ ဗညားကျော်စွာပါ”

“ကိစ္စ...”

“သူဘယ်မှာလဲဟင်...ပြောင်းသွားလို့လား...”

တအိမ်လုံးကို နားမလည်သလို မျက်လုံးထစားရင်း မေးဆိုက်သည်။ အပြာသည် ထောင့်၏အပြုအမူကိုကြည့်ကာ ကိုယ်အလေးလုပ်လျက်ရယ်သည်။

“ကိစ္စကိုပြောပါ၊ သူ့အပြင်သွားတယ်၊ ဒို့့ကိုပြောခဲ့”

“နေ...နေပါစေ...သူနဲ့တွေ့မို့”

“ဘာလဲ...မင်းက ကိုရဲ့တိတ်တိတ်ပုန်း”

အပြစ်မေးခန်းမဆုံးပါ။ နွယ်နွယ်ဆေးကျာသည် ရှက်လှနိုးသောကြောင့် နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ကာ အိမ်ထဲမှထွက်လာသွားတော့သည်။

အပြစ်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လုပ်စရာများကို ပြန်လုပ်ကိုင်နေလေသည်။

တနင်္ဂနွေအကြာတွင် ဗညားကျော်စွာ ရောက်လာသည်။ ဗညားကျော်စွာသည် ညှော်ခန်းတွင် ခဏအနားယူနေစဉ် ဖုန်းခေါက်ကိုင်ပြီး နားထောင်သည်။

“ဟင်...ဆေးကျာ”

ကေကျာဟု တဖက်မှပြောလိုက်သံကြားလိုက်သည်နှင့် ဗညားကျော်စွာ၏အသံသည် သိမ်သိမ်ကုန်သွားသည်။ တဖက်မှ လာတကြီးပြောချေသည်။

“မိန်းမရှိပါရက်နဲ့ ကျမကိုရှင်...ကျုံးသွင်းတာ သိပ်ယူမာတဲ့လုပ်ရပ်ဘဲရှင်”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဆေးကျာရယ်”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ရှင်မျက်နှာကိုလဲ ကျမ တ ဆက် လှ မမြင်ချင်တော့ဘူး၊ ဒီညပဲ ကျမ ရှင်နဲ့ ဝေးရာကို ရှောင်တော့မယ်၊ ကျမ မန္တလေးကို အရေးပေါ် သွားလိုက်တာ သိပ်ကစောင်းသွားတယ်၊ နို့ မဟုတ်ရင်၊ ရှင်ရင်ခွင်အောက်မှာ ကျမ မျက်ရည်ပုလဲသိရပါပေ။ ရှင်လူယုတ်မာ၊ ဘုရားသခင်မ လှိုပေ၊ တော်သေးရဲ့၊ ခု ရှင်မိန်းမအိမ်ပေါ်ရောက်နေတာ ကျမအတွက် သိပ်ကစောင်းတယ်”

“မဟုတ်-မဟုတ်သေးပါ-ဘူး”

နွယ်နွယ်ကေကျာ ဖုန်းချသွားသည်။

“ကေကျာ”

“ကေကျာ”

ဖုန်းနှင့်နွယ်နွယ်ကေကျာ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်မိသည်။ တဖက်မှ ပြန်ပြန်မထူးတော့။

“ကေကျာ...ကေကျာနဲ့ အဆိုတော်ဆေးကျာနဲ့နဲ့ စကားပြောတာလားဟင်...အပြာလဲ သိချင်း သိပ်ဆိုချင်တာ ဗညား၊ ဒါ မိတ်ဆက်ပေးပါလားဟင်”

ဘေးတွင် လာရပ်ရင်း အပြာ၏ တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည့် အတွက် ဗညားကျော်စွာသည် ဖုန်းကိုဆောင့်ချလိုက်ပြီး အပြစ်နှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့...ဖျန်းဆနဲ ပါးရိုက်ပစ်လိုက်အည်။

“အို...”

ခွတ်တရက်လုပ်ရပ်ကြောင့် အပြာသည် တအံ့တကြုတ်သွားအည်။ ဗညားကျော်၏ လက်ဝါးကျခြင်းခံရသောပါးကိုလည်း လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဗညားကျော်စွာသည် စိတ်လိုက်မှန်ပါ လုပ်လိုက်မိပြီးမှ အတိပြန်ရသည်။ အပြာအား စိတ်မချမ်းမြေ့သောမျက်လုံးဖြင့် တွေ့ကြည့်နေသည်။

“ဒို့...မှာ...ဘယ်လိုများအပြစ်ရှိသွားသလဲဟင်”

အပြာသည် ဝမ်းနည်းသံဖြင့် တိုးတိုးလေးလေး မေးသည်။ ဗညားကျော်သည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။

“ဒို့့ကြောင့်သူ နှစ်နှာစာမှ ဖြစ်လာတယ်ဆိုရင်၊ ဒို့့-
သွားပါမယ်ကွယ်”

အပြာသည် ခြာကနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။
“အပြာ....”

ဗညားကျော်သည် စိုးရိမ်သံဖြင့်လှမ်းခေါ်သည်။
အပြာ တန့်ကနဲရပ်လိုက်သည်။ ခြာကနဲလှည့်လိုက်သည်။

“သူ့လှုပ်ရပ်အပေါ်မှာ ဒို့့ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဒို့့သွားမလဲ
“ရှော်”

“မသွားနဲ့”
“ဘာဖြစ်လို့”

“ကျနော်မှားပါတယ်....ကျနော်တောင်းပန်ပါတယ်”
“တောင်းပန်တို့မလိုပါဘူးကွယ်၊ လူတွေရဲ့စိတ်ဟာ တစ်

တစ်ခု လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်တတ်တာပဲကွယ်၊ ဒို့့ကို တောင်းပန်စရာ
မလိုဘူး၊ ခုကိစ္စလဲ ဒို့့အ လမင်းလို့သဘောထားနိုင်ပါတယ်။
“အပြာရယ်”

“ကဲပါ-စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့၊ ရေချိုးတော့၊ ပိးရဲ
ထမင်းစားမယ်၊ နောက် ပန်းခြံထဲမှာလမ်းလျှောက်ကြမယ်၊ ဝ

လာပါ၊ သူ့...စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြန်ပြီ၊ ဒို့့ ကျေနပ်တဲ့စွာ
လာ...လာ”

စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာတို့ကိုလွယ်ပိုးလျက် ဗညားကျော်
စွာသည် အပြာ ယုယုယယ တဲ့ခေါ်ရာသို့ အရုပ်လို လိုက်ပါ
သွားတော့သည်။

× × ×

အခန်း (၆)

ရက်တွေကြာလာသည်။
လူတွေလည်းပြောင်းလာသည်။

မေ့မရသောနွယ်နွယ်ကေကျာ၏ သတင်းအစအနလည်း ရှာ
ရေတော့။

သည်လိုအချိန်တွင် အပြာ၏ အပြုအစု အယုအယတို့သည်
ဗညားကျော်အပေါ်မှာ လှမ်းလာတော့သည်။

နီးစပ်မှုသည် တနေထက်တနေပိုလာသည်နှင့်အမျှ တွယ်တာ
ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့သည် လှမ်းလာသည်။

အဆုံးမှာတော့ နွယ်နွယ်ကေကျာမင်းမူခဲ့သော ဗညားကျော်
စွာ၏နှလုံးသားစံအိမ်တွင် အပြာသည် မင်းမူလာတော့သည်။

ချစ်မဝ ကြင်နာမဝအောင် ချစ်မိုးတွေရွာသွန်းပြီးနေသည့်
နေ့များ၏ တနေ့တာညတိုင်တော့”

“ကို့...”
အခြေအနေအရ အပြာ ကိုယ်ရင်ခွင်မှ ထွက်ခွာသွားရ
ပြီကွယ်။

အပြာကို သိပ်ချစ်ရင်၊ သမင်လိုက်ဂေဟာ၊ မော်လမြိုင်
မြို့ကို (၇)ရက်အတွင်း လိုက်ခဲ့နိုင်ပါတယ်....ကို့”

မချစ်ရင်တော့လဲ မေ့လိုက်ပါကွယ်။
ကို့နဲ့ အပြောတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို လမင်းလို့ သဘော

ထားလိုက်ကြတာပေါ့-ကို့။

ကို့ရဲ့-
အပြာ

လက်မထပ်ရသေးမီ လူပျိုအပျိုတို့၏ စောင့်စဉ်းအပ်သော ကိုယ်ကျင့်တရားကိုစောင့်စဉ်းကာ တယောက်တခန်း အိပ်ခဲ့ကြ သောကြောင့် အပြာ ထွက်ခွာသွားသည်ကို မသိလိုက်။

အပြာအခန်းတွင် အပြာကိုယ်စား စာတစောင်သာ ပညာ ကျော်အား ကြံခဲ့လေသည်။

ပညားကျော်သည် အပြာအား စွဲလမ်းသည်၊ ချစ်သည်၊ မြတ်နိုးသည်၊ သည့်အတွက် အပြာနောက်သို့ လေယာဉ်ပျံဖြင့် လိုက်သွားတော့သည်။

လူသိများသော (သမင်လိုက်ဂေဟာ)သို့ အလွယ်ပင်ရောက် ခဲ့လေသည်။ ညှော်ခန်းတွင်ထိုင်စောင့်နေစဉ် အပြာရောင် မင်း ဆမ်းလေးအပြာ ညှော်ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။

“ရှင်လိုက်လာတယ်”

“အပြာရယ်”

စိမ်းစိမ်းကြီးမေးလိုက်သောကြောင့် ပညားကျော် အတော် ကလေးအံ့ဩသွားသည်။ သည့်အတွက် အပြာအား စူးစူးစိုက် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ရှင်သိတဲ့ အပြာဟာ ရန်ကုန်မှာတင် သင်္ကြံဟ်ခဲပီးပါပြီ... စာရေးဆရာကြီးရဲ့”

“ဘယ်...ဘယ်လို”

“ခု...ကျမကို ချစ် နားလည်ရမှသာ ကြောင်ရိုင်း”

“ဘာ...”

ပညားကျော် ဝုန်းကနဲထရပ်လိုက်သည်။

“ပြန်ထိုင်လိုက်ပါ။ ဒီသမင်လိုက်ဂေဟာကို ရောက်လာတဲ့လူ နှုတ်ပြန်လမ်းမရှိတော့ဘူး။ စုံထောက်စာရေးဆရာကြီးရဲ့”

ကောားအဆုံးတွင် အပြာသည် ဟန်မာန်ပါပါရယ်ချေသည်။ ပညားကျော်သည် ကြောင်ရိုင်း၏ ကြော့ကွင်းထဲသို့ ပိုက် နှိပ်မှားမှားဝင်မိပြီ။ သည်ကပြန်ထွက်ရေးကို အပြန်ဆုံး ဆုံး ခြိတ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

“တွေ့လား... ဒါ...ကြောင်ရိုင်းရဲ့ အခြေအရံတွေပေါ့၊ နှုတ်ပြန်ရင် အဲဒီထက် အင်အားသုံးနိုင်သေးတယ်၊ ကြောင်ရိုင်းရဲ့ ဘေးစောင်ကို ရုဏထဲစာ ရပ်သင့်စာ ရပ်လိုက်ပေါ့၊ ရှင်က နေထိုင်တဲ့အပြင် ပိုပီး ကျမတို့ကိုးအဖွဲ့အကြောင်းတွေ ထပ်ရေး ဆော့လဲ ကျမကိုယ်တိုင် ရှင်အိမ်ပေါ်အရောက်တက်ခဲ့ပြီး ခုလို ကျူးသွင်းလိုက်ရတာဘဲ၊ ကဲ - ကြာတယ် သူ နောက်ဆုံးရေး ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေထားတဲ့ မြေအောက်ကို ခေါ်သွားကြ”

လူငါးယောက် ပညားကျော်စွာကို ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ ပညားကျော်စွာသည် အလွယ်နှင့်အညံ့ခံမည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း သူ့လိုက်သို့ ပညားကျော်လည်းဆုံးခြိတ်ထားသည်။ ငါးယောက် မှု နှစ်ယောက်သည် ဘေးညစ်စာ ဖမ်းချုပ်သို့ ကြိုးစားလိုက်စဉ် ပညားကျော်စွာ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် လျင်မြန်စွာပေါ်ထွက်လိုက် အည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပုံလျက်လဲကျသွားသည်။

သို့သော်လည်း နောက်မှတယောက်က ခေါင်းကို ရှောင် ထားရိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ပညားကျော်စွာ ခွေလဲကျသွားတော့ သည်။

မည်မျှကြာအောင်သတိမေ့ သွားသည်မသိ၊ သတိရ၍ကြည့်လိုက်တော့ စာအုပ်များ ပိုင်းထားသော အလယ်ဗဟိုတွင် ကြီးများ ထုပ်နှောင်လျက် ရောက်နေသည်။ စာအုပ်တွေက မိမိ နောက်ဆုံးရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုစာအုပ်များဖြစ်သည်။

ဗညားကျော်သည် ရုန်းကြည့်သည် မရပါ။ လှုပ်ရှားကြည့်သည် မရပါ။

အခြေအနေသည် လည်စင်းခံရမည့် အခြေအနေမျိုးတည်နေသည်လို သိလာခြင်းကြောင့် ရင်ထဲသိမ့်သိမ့်တုန်လာသည်။ အသံနှုလုံးတွေ ဆွဲဆွဲလှုပ်လာသည်။ ဇောချွေးတွေ ရေကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။

“ရှင်ဟာ တောတွင်း အဖွဲ့တွေအကြောင်း မော်ထုတ်နေတဲ့ စုံထောက်စာရေးဆရာကြီးပြီပြီ ရှင်ရေးခဲ့တဲ့ ဒီစာအုပ်တွေကို သိလောင်စာအဖြစ် သဘောထားပြီးခု မီးတိုက်ရတော့မယ်။ ဒါဟာ ရှင်ကို ကျမတို့အကြောင်း ရေးရတဲ့အတွက် တုံ့ပြန်ခြင်းလို သဘောထားပေတော့၊ ရှင်ဝတ္ထုတွေမှာလို စုံထောက်ကို ထောင်မလေးချောချောက ကယ်တာတို့ ဘာတို့မျိုးတော့ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျမအသံနှုလုံးဟာ ရှင်အတွက်တော့ ကျောက်သား ကျောက်ဆိုင်ဘဲဆိုတာ ရှင်နားလည်သွားပေတော့၊ ကဲ— ကြာတယ် မီးစတိုက်”

ပြောပြောဆိုဆို အပြာသည် မြေအောက်မှအပေါ်လှေခါးအတိုင်း ပြေးပြေးချင်းတက်သွားလေသည်။ လူတယောက်သည် မီးခြစ်ကိုခြစ်ပြီး လောင်စာဆီဝနေသောစာအုပ်ပုံကိုစတင်မီးရှို့လိုက်လေသည်။

မီးသည် မြန်လှပါသည်။ တရုဲရဲ့ဖြင့် လောင်ချေသည်။ ဗညားကျော်ရှိရာသို့ပင် စတင်လှမ်းဟပ်ပြောလာသည်။

ဗညားကျော်သည် ရုန်းကန်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးများ မီးအလောင်ကိုသာ စောင့်နေသည်။ ကြိုးများ မီးလောင်ခါက ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရုန်းကန်မည်ဟု အားမဲထားသည်။

သည်အချိန်တွင် အပေါ်ထပ်မှ လှေခါးအတိုင်း အောက်သို့ တစ်ခုခု ပြေးဆင်းလာသံများကို ကြားရသည်။ အပြာသည် မြေအောက်သို့အလျင်အမြန်ဆင်းသည်။ နေရာယူသည်။

“ဟေ့...အားလုံး လက်နက်ချလိုက်ကွဲ့၊ ဒို့-တအိမ်လုံး ပိုင်းထားတယ်”

အမိန့်ပေးသံနှင့် အတူ ရဲများ လှေခါးအတိုင်း ဆင်းလာကြသည်။

အပြာတို့သည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိသည့်အတွက် လက်နက်များ ချလိုက်ကြသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များသည် မီးများ အမြန်ငြိမ်းသတ်ကြသည်။ ဗညားကျော်စွာသည် မီးမလောင်သော်လည်း မီးအပူရှိန်ကြောင့် သတိလစ်ခဲ့သည်။ သည့်အတွက် ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်လေသည်။ ဆေးရုံရောက်ပြီး တနာရီကျော်လောက်မှာ အခြေအနေ ထောင်းလာတယ်၊ သည်မှာတင် ဗညားကျော်အံ့ဩရတော့သည်။

“မင်း သိပ်အံ့ဩနေသလား ဗညားကျော်စွာ—”

“ဟုတ်တယ်...အံ့ဩတယ်ဗျာ—”

“တိုတိုနဲ့လိုရင်းပြောရရင်... မင်းအခြေအနေကိုစောင်ကြည့်သို့ ညွှန်းဖျူးအ ငါ့တာဝန် ပေးထားတယ်။ မင်းဒီကို ထွက်

လာတော့ မင်းနောက်က အရိပ်လိုလိုက်လာတယ်။ မင်းဒီအိမ်ထဲမှာ အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားတာနဲ့ အဆင့်လုပ်ထားတဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ ငါတို့ ဒီအိမ်ကိုဝင်စီးပြီး မင်းလဲကယ်ရင်း ကြောင်ရိုင်းစာဖွဲ့လုံးကိုလဲ ဝမ်းလိုက်တာဘဲ ဗညားကျော်စွာ....”

ထောက်လှမ်းရေးတွင် တချိန်ကအတူလုပ်ခဲ့သောရဲမှူးကြီး၏ရှင်းပြချက်များ ကြားရပြီးနောက် ဗညားကျော်စွာသည် သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချနေမိတော့သည်။

“ကျနော်လဲ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ...။ ဂုဏ်လဲ ယူတယ်ဗျာ— ပြီးတော့ ကျနော် တောတွင်းအင်အားစုတွေရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုတွေကို ဝတ္တုအဖြစ် အများကြီးဆက်ရေးခြင်းဖြင့် ဆရာတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို ဆပ်ပါမယ်ဗျာ”

ဗညားကျော်စွာ၏စကားအဆုံးတွင် ရဲမှူးကြီးသည် ခေါင်းတဖြိမ်ဖြိမ်လုပ်နေသည်။ ဗညားကျော်စွာသည် အံ့ကိုတမ်းတမ်း အလေးကြိတ်ကာ အပြာဇင်ဝတ္ထုဆန်တောလုပ်ရပ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကာ ရင်ထဲသိမ့်သိမ့်တုန်ဆာတော့သည်။

ဦးစေ့ ခန့်ဇောချေးတို့သည်လည်း ရင်သိမ့်တုန်ခြင်းနှင့်အပြိုင် အကိုယ်လုံးသို့ စိုးမိုးလာတော့သည်။

တည်ကြည်
၁၆-၇-၇၉

ဆင်စွယ်မိုးညိုက ဓားနဲ့လူမိုက်။
အိမ်ခြည်းမောင်မောင်က ခါးပိုက်နှိုက်။ !

(ကျော်မင်းဦး ထံ၌လည်ရေနစ်)

မြောင်စိုက်ဗျာဠိ

ကျော်မင်းဦး

အခန်း(၁)

မြောက်လက်မအသွားရှည်
၍ ဗျက် လက်နှစ်လုံးခန့်ရှိသော
မြောင်ရိုးတပ်သံသေဒါးမြောင်
တချောင်း ကျနော် လက်ထဲသို့
ထောက်လာသည့် အချိန်မှစ၍
ကျနော်သည် လူတယောက်ကို
သတ်ရတော့မည်ဟု သိလိုက်ရ
သည်။

ကျနော်သည်ဒါးရွက်ပေါ်
တွင် ရေးထိုးထားသော ထ
ဗျည်းကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။
ဒါးရွက်ပေါ်တွင်ရေးထိုးထား
သော ထဗျည်းမှာ ရန်ကြီး
အောင်ပင်ဖြစ်၏။

ရန်ကြီးအောင် ဆိုသည်မှာ
လူတယောက်၏ နံမယ်ဖြစ်၏။
ဤ ဒါးမြောင် ကို ကျနော်
အဖေလက်မှ ကျနော် တဆင့်
ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖေ
အမှာစကား၌ ဤ ဒါး သည်
သူပိုင်ဒါး မဟုတ်ကြောင်း ကျ
နော် သိရခြင်းဖြစ်သည်။

ဤဒါးမြောင်သည် အဖေ
၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတ
ယောက် ၏ ဒါးမြောင် ဖြစ်
သလို အဖေ၏ အမုန်းဆုံး သူ
ငယ်ချင်း တယောက်၏ ဒါး
လည်းဖြစ်သည်။

ဤဒါးပိုင်ရှင်မှာ ရန်ကြီးအောင်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်သည်။

ရန်ကြီးအောင်သည် အဖေ၏ မိတ်ဆွေလည်း မည်၏။ ရန်သူလည်း မည်၏။ ရန်ကြီးအောင်နှင့် အဖေသည် မိတ်ဆွေအဖြစ် စတင်သိကျွမ်းရပြီး ရန်သူ အဖြစ် ခွဲခွာ လိုက်ကြောင်း ကျနော်သိရ၏။

“ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရန်

ကြီးအောင် ရှိနေအုံးမယ်ဆိုရင် မင်းရှာပြီး ဝါအတွက် အထူးတော အရင်းပါဆပ်လိုက်။ သူ့ဒါး - သူ့ဒါးသွားကို သူ့ကိုယ်ထဲမှာစိုက်ခဲ့၊ ကြားလာကြားသွား...”

အဖေ သေအံ့ဆဲသည့် ကျနော်ကိုပေးခဲ့သော အမွေထဲမှာ အမှာစကားနှင့် ဒါးမြှောင်တချောင်းပင်ဖြစ်၏။

အဖေ၏ ဆိုလိုရင်းက ရန်ကြီးအောင်ဆိုသောလူကို ရှာပြီး သူ့ဒါးဖြင့်သူ့ကို ကိစ္စဖြစ်ပေးရန်ပင်ဖြစ်တော့၏။

အဖေ နာကျည်းမည်ဆိုလျှင်လည်း နာကျည်းစရာပင်ဖြစ်၏။ အဖေနှင့် ရန်ကြီးအောင်သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ ဂျပန်ခေတ်ကာလက အဖေနှင့် ရန်ကြီးအောင်တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး ဒါးပြတိုက်ကြသည်။ ရဟူဒီလူမျိုးအာဇာတ်ကိုသတ်ပြီး စိန်တေ့အမြောက်အများယူကာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ ရန်ကြီးအောင်သည် စိန်များကို ဝေစုခဲ့ဝေ မပေးလို၊ ထပ်ည့်များကိုလည်း ဝေစုခဲ့မပေးလိုသဖြင့် ကိုယ်ဆောင်ပျောက်သွား၏။ အဖေကို တော့ပြောင်ရှိုးတတ် သံသေ ဒါးမြှောင်တချောင်း ပေးသွား

သည်။ ရန်ကြီးအောင်သည် စိန်တေ့နှင့်အတူ ကိုယ်ဆောင်ပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။

ကာလအလည်းပျက်။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးအလင်းရောက်သွား၊ ကျနော်တို့မိသားစုသည် ဇာတိဖြစ်သော ရွှေဘိုနယ်မှယာသံတကို ပြောင်းသွားရ၏။ အမေသည် ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် သေရသည်။ အဖေသည်လည်း နာတာရှည်ရောဂါဖြင့် သေရသည်။ အတယ်၍သာ ရန်ကြီးအောင်သည် အဖေ ရသင့်ရတိုက်သောဝေစုကို ခွဲဝေပေးခဲ့လျှင် ကျနော်တို့မိသားစုသည် ဤမျှဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြရမည် မဟုတ်ပါချေ။ ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဖေသည် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်၏။ ခဏခဏညှိုးတွား၏။ နေ့ရှိသ၍ အဖေသည် အံ့တကြိတ်ကြိတ် တက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ရန်ကြီးအောင်ကို ကြိမ်းဝါးနေ၏။ နောက်ဆုံး အဖေသည် အားမစာန်မာန် လျော့ရသော်လည်း ရန်ကြီးအောင်ဆိုသူကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်သောစားရင်းတွင် သွတ်သွင်းရင်း အနိစ္စ ရောက်သွားလေတော့သည်။

အဖေ အသက် မထွက်ခင်မှာပင် သံသေ ဒါးမြှောင်ကို ကျေနာ့လက်ထဲအပ်ခဲ့ပြီး ရန်ကြီးအောင်ကို စာရင်း ရှင်းရန် တာဝန်တရပ်ပေးသွားလေတော့သည်။

x x x

အခန်း(၂)

အဖေကခေ ဆုံးပါးသွားပြီး ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျနော်သည် ကို၏ ဝမ်း ကိုယ်ကြောင်း ရသေတော့သည်။

ကျနော်သည် အပေ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရန်ကြီးအောင်
သောလူကြီးကိုတော့ ဦးကျောက်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်မိနေသူ
အိမ်ကို အရက်မူးပြီး မကြာမကြာ လာတတ်သော ရန်ကြီး
အောင်ကို ကျနော် မျက်လုံးထဲမှာ ယခုတိုင် မထွက်ပဲ ဖြစ်
သည်။

ကျနော်သည် လေလွင့်ရွက်ဝါလည်း လွင့်ရင်း...ရန်ကုန်
ရောက်လာခဲ့၏။ သရက်တောကျောင်းတိုက်ရှိ ဆရာတော်ဦးဝ
ယ၏ စောင့်ရှောက်မှုကိုခံယူပြီး ဗဟန်းဘက်ရှိ မော်တော်ကားဝ
ရှော့တခုတွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။ လ
က တဆပင်မပြည့်ချင်ပေ။ ကားပြင်တတ်သွားလျှင် လခထောင်
မည်တော့ ကျနော်သိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျနော်သည် ထို
ရှော့တွင်ပင် ဆက်လက်အမှုထမ်းနေရ၏။

တနေ့တွင် အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းလှ၍ ညောင်းညာလှသဖြင့်
ကန်တော်ကြီးကိုပတ်ကာ အပန်းဖြေ လမ်းလျှောက် ခဲ့ရာတွင်
ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် ကား တစီးနှင့် မိန်းမပျိုလေးတ
ယောက်ကို အမှတ်မထင်မြင်လိုက်ရသည်။ ကျနော်သည် အမှု
အမှတ်မဲ့ပင် ရပ်ထားသောကားနှင့် အမျိုးသမီးတေးမှ ဖြတ်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကားမှာ မာစီဒီးအမျိုးအစားကားနက်ကြီးဖြစ်ပြီး ကားအ
ရောင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသကဲ့သို့ အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်၏။
အမျိုးသမီးသည် လှိုင်းကြိုး ခရစ်လက်ရှည်နှင့် ငွေဖလားထောင်
ချိတ်ထမီကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီး၏

အသားမှာ ဝါးဝင်းဖွေးညာန၏။ အတော်ချောသော အမျိုး
သမီးတယောက်အဖြစ် ကျနော် မှတ်ချက်ချလိုက်မိပါသည်။

“ဒီမှာရှင်...ဒီမှာ.....”

ကားကို ကျောခိုင်းလျှောက်လာခဲ့သော ကျနော်ကို အမျိုး
သမီးလေးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကျနော်၏ လှမ်းလက်စခြေ
လှမ်းများသည် တုန်ဆိင်းသွားရသည်။ အသံလွှာထု ဘက်သို့
ကျနော် မျက်နှာကို ပြန်လှည့်မိရက်သားဖြစ်သွားရ၏။

“ကျနော် ကို ခေါ်တာလား ဗျ...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ဘာကိုစွဲများလဲဗျာ”

“ခဏလေးရှင်...ခဏလေးရယ်”

အမျိုးသမီးသည် ကျနော် နားကို ကပ်လာပါသည်။

အဝေးကြည့်ရသည်ထက် အနီးကပ်ကြည့်ရသည်က အမျိုး
သမီးလေး၏အလှသည် ပိုမိုထည်ဝါလှပါသည်။ ခါး တင် ရင်
အားလုံး အချိုးအစစ်ကျလှသည်။ အားလုံး စွဲမက်စရာချည်း
ပင်ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးလေး၏ကိုယ်နံ့ကလည်း သင့်ယုံ့ မွှေး
ကြိုင်နေပါသည်။

“စိတ်ဓရွိပါနဲ့ရှင်...ရှင် မက္ကနစ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတာတွေ
ရတော့ ရှင် ကားများ...ပြင်...”

မိန်းမချောလေးသည် စကားကိုမဆက်သေးဘဲ ကျနော်
ကိုကြည့်ရင်း အားတုန်အားနာဖြစ်နေ၏။

“ကျနော် ကားဝပ်ရှော့မှာ လုပ်ပါတယ်။ အလုပ်သင် တ
ယောက်အဆင့်လောက်ပဲရှိပါလားတယ်”

“ကျမ ကားမောင်းရင်း... ထိုးရပ်သွားလို့ ကြည့်တတ်ရင် ကြည့်ပေးပါလားရှင်...အားတော့ နာပါတယ်၊ ကျမကားသာ မောင်းတတ်တယ်၊ ကားမပြင်တတ်လို့ပါ...”

“ကောင်းပြီလေ... တတ်သလောက်၊ မှတ်သလောက် တော့ ကြည့်ပေးရတာပေါ့ဗျာ...”

ကျနော်က ကျနော် တမင်းချိုင့်ကလေးကို ကားနောက်မြီး တွင်တင်လိုက်ပြီး မာစီဒီးအင်ဂျင်ကို အပြစ် အနာ အဆာရှာ လိုက်သည်။ ကျနော် ဘေးနားတွင် အမျိုးသမီးက လာရောက် ရပ်ပြီး ကျနော် လှုပ်ရှားမှုကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေပါသည်။ နာရီဝက်ခန့်လောက်ကြာသွားသည်။ ကား၏ အပြစ်အနာ အသာမှာ အသေးအဖွဲ့ဗျာသဖြစ်၍ နာရီဝက်အတွင်း ပြင်ပြီး သွားခြင်းဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားကားကို စက်နိုးကြည့်စမ်းပါအုံး...”

“ဟုတ်ကဲ့...နိုးကြည့်လိုက်အုံးမယ်...”

ကားပေါ်သို့ သွက်လက်စွာတက်ရင်း ကားစက်ကိုနိုးကြည့် လိုက်၏။ ကားမှာကောင်းသွားချေပြီဖြစ်၏။ ကျနော် ကိုအမျိုး သမီးလေးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြုံးပြပါသည်။

မိနိုးမချောလေးသည် စလင်းဘက်အိပ်ထဲမှ အစိပ်တန် လေး ရွက်ကိုထုတ်လိုက်ပြီး ကျနော် ကိုကမ်းပေးသည်။

“ကျေးဇူးသိပ်တင်တာပဲရှင်... ဒါလေးတော့ လက်ခံပါရှင်၊ ကျေးဇူးဆပ်တာပါ...”

“အို...မဟုတ်တာဗျာ...ကျနော်က စေတနာနဲ့ကူညီတာပါ၊ ကျနော်မယူပါရစေနဲ့ဗျာ...”

“ယူပါရှင်...ရှင်ကို ကျေးဇူးသိပ်တင်လို့ပါ...”

“ဟာ...မဟုတ်တာဗျာ...လေ့ရှိပါနဲ့...”

သူမသည် အတင်းထိုးပေးသည်။ ကျနော်ကလည်း အတင်း ထင်ညှင်းလိုက်မိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူမသည် လက်လျော့ သွား၏။

“ကဲ...ဒါဖြင့် ရှင့်အိမ်ကိုကျမကားနဲ့လိုက်ပို့ ပေးမယ်၊ ကျမ အားပြင်ခကို ရှင့်မှမယူဘဲ၊ ဒီတော့ ကျမကားနဲ့ လိုက်ပို့ ပေး တာ သဘာဝကျမယ်၊ ကဲ...ကားပေါ်တက်ရှင်၊ ကျမလိုက်ပို့ ပေးပါမယ်”

ကျနော်သည် အမျိုးသမီး၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို မည်းမိလိုက် ဝါ၊ သူမက ကားရှေ့ ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ကျနော်က အားရှေ့ ခန်းမှာပင် သူမနှင့်ယှဉ်ကွဲထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်...ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ကျနော်လား...လမ္မာတော် သရက်တေခ ကျောင်းတိုက်မှာ နေပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ”

“အဲဒီကို ကျမ လိုက်ပို့ ပေးပါမယ်...”

မိနိုးမချောလေးသည် ကားကိုကျပ်လယ်စွာ မောင်းထွက် လိုက်ပါသည်။

မာစီဒီးကားထဲတွင် အမျိုးသမီးတယောက်နှင့် ယှဉ်တွဲထိုင် လိုက်ရလေသောအခါ ကျနော်သည် တဒဂံအားဖြင့် ကြည့်နူး ခိသလိုလိုဖြစ်မိပါသည်။

သရက်တောကျောင်းတိုက်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ မာစီဒီး ကားကြီးသည် ကျောင်းအဝင်ဝရွေ့တွင် ထိုးရပ်သွားပါသည်။

“ကျနော်ကို လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ် မ... ကျနော် ဗဟန်းက ငွေငါးဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်...”

“ကျမထလဲ ကားကိုပြင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်၊ ကျမနဲ့မယ် ဖြူဖြူလို ခေါ်ပါတယ်။”

“ကျနော် နဲ့မယ်က အောင်နိုင်ပါ”

“ကျမ မှတ်ထားပါ မယ်ရှင်...”

ကျနော်သည် ကားပေါ်မှသင်းလိုက်ပါသည်။ အမျိုးသမီးသည် ကားပြတင်းပေါက်မှာ ကိုယ်တိုင်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်စွဲဖြင့် နယားပျံတရွက်ကို ကျနော် အိပ်ကပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်သွားပါသည်။ ထို့နောက် မာစီမီးကားကိုအချိန်ဖြင့်မောင်းထွက်သွားပါသည်။

ကျနော်သည် နယားပျံလေးကို ထုတ်ကြည့်မိလိုက်သည်။

နယားပျံလေးပေါ်တွင် ဖြူဖြူ၏ ကိုယ်နံ့ ပြင်သော ရေမွှေးနံ့ကလေးက သင်း၍ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

x x x

အခန်း(၃)

ကျနော်သည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ အလုပ် အားလပ်သည် အခါတိုင်း ကျနော်အား တာဝန်ပေးခဲ့သော အပေငါးစာအား အခု ရန်ကြီးအောင်ကို လိုက်ရှာနေမိပါသည်။

ရန်ကြီးအောင်ကိုမတွေ့သေးပါ။ ရန်ကြီးအောင်သည် ဤသောကကြီးထဲတွင် ရှိမရှိနေပါသေးစေဟု သံသယ ဖြစ်နေမိသေး၏။ ကျယ်ပြန့်သောဗမာပြည်အတွင်း၌ ကျနော် သည် ရန်ကြီးအောင်ကို မည်သို့မည်ပုံ လိုက်ရှာရမည်ကို တွေးတော၍ မရနိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။ ကျနော်သည် စိတ်ပျက်ဖွဲလျော့ခြင်း မရှိပါ။ အဖေ စ.ကားကို ခေါင်းညိတ်ခံပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

စင်စစ်တော့ ကျနော် အပေသည် ရန်ကြီးအောင်စိတ်ကြောင့် ဆင်းရဲပစ်ပန်းစွာ အနှိစ္ဆရောက်ခဲ့ရသည်။ ရန်ကြီးအောင်သည် ကျနော် အပေအပေါ် လူလယ်ကျသွားခဲ့သည်ပဲမဟုတ်ပါလား။

ကျနော် အပေရန်သူသည် ကျနော် ရန်သူပဲဖြစ်၏။

ရက်သတ္တတပတ်လောက် လွန်မြောက်လာပြီးသောအခါ ဖြူဖြူကို ကျနော်သည် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရပြန်မိသည်။

သည်တုံးထု သူမတယောက်တည်းတော့မဟုတ်ပါပေ။ သူမနှင့်အတူ မိန်းမချောလေးတယောက် အတူရှိနေသည်။ မာစီမီးကားကြီးနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ကျနော် ဆီသို့ ရောက်လာပါသည်။

ဝပ်ရှော့ရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျနော် အလုပ်လုပ်ရင်း လမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဖြူဖြူနှင့် အခြား အမျိုးသမီးချောလေး တယောက်သည် ကားတံခါးကိုပွင့်စွာ ဆင်းလာသည်။

ဖြူဖြူသည် ကျနော်အလုပ်လုပ်နေသောအခန်းဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ရှောက်လာပါသည်။

“ကိုအောင်နိုင်ကို ရှာလိုက်ရတာရှင်”

“ဟုတ်လား ဖြူဖြူ—ဖြူဖြူကို ကျ နော် ပြောခဲ့သား၊
ရာဇာဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်လို့”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီဝပ်ရှော့နံမယ်ကို ကျမ မေ့ နေ လို့
ကိုအောင်နိုင်နံမယ်ပဲ မှတ်မိတော့တယ်”

“ထိုင်ပါအုံးလေ....”

“မထိုင်တော့ဘူးရှင်...ကျမသွယ်ချင်း ကစားပျက်နေလို့
ရှင်လိုက်ပြင်ပေးနိုင်မလား...ကားက တိုက်မှာ ပြင်နိုင်မယ်ဆိုရင်
လိုက်ပြင်ပေးပါလား ရှင်၊ အဲဒီကို လိုက် ပြင် ပေး ပါ လား
ကိုအောင်နိုင်”

“အင်းလေ—ကျနော် ဆရာကို ပြောကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

“ထောင်းပါပြီရှင်...သူကတော့ ကျမနဲ့ ဒေသကောလိပ်မှာ
အတူတူတက်တဲ့ ကျမသွယ်ချင်း ဝေဝေပါ၊ ဝေဝေ...အဲဒါ
ကိုယ်ပြောတဲ့ ကိုအောင်နိုင်ဆိုတာပေါ့...”

ဝေဝေသည် ကျနော် ကိုပြုံးပြီး ခေါင်း ညိတ် ပြသည်။
နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တပြုံးလိုက်ကြသည်။

ကျနော်သည် ဝပ်ရှော့ဆရာကို သွား ရောက် ၍ အကျိုး
အကြောင်းပြောသည်။ ဝပ်ရှော့ဆရာက ကျနော် ကို လိုက်ပြန်
ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ လိုအပ်သောပစ္စည်းများကိုပင် ယူဆောင်သွား
ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သေးသည်။

ကျနော်သည် ဖြူဖြူနှင့် ဝေဝေတို့နှစ်ယောက် ခေါ်ရာသို့
လိုက်ပါသွားရပါသည်။ ဝေဝေတို့တိုက်သည် အင်းယားဘက်
ရှိသည်။ နှစ်နာရီနီးပါးမျှ ထားကိုပြင်ပြီး လိုက်လေသောအခါ
ကစားအောင်းသွားပါသည်။ ဝေဝေက ကားပြင်ခ တ ခု ပေး

သည်။ ကျနော်က ဝေဝေပေးသောပိုက်ဆံကိုမညှင်းပဲ ယူလိုက်
သည်။ ထားပြင်ပြီးသွားသောအခါ ဝေဝေက ကျ နော် ကို
လတက်ရည်ဖြင့်တည်ခင်းညှော်ခင်း။

“ကျမတို့ ကိစ္စရှိနေသေးလို့ ကိုအောင်နိုင်ကို ကျမတို့လိုက်
ပို့မပေးတော့ဘူးနော်...ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိစ္စက သိပ်အ
ရေးကြီးနေလို့ လိုက်မပို့ ပေးနိုင်တော့ပါ ကိုအောင်နိုင်၊ ဘယ်
လိုမှ မအောင်မေ့ပါနဲ့ရှင်...”

“ရပါတယ်ဖြူဖြူ...ကျနော်သုံးဘီးကားငှားပြီး ပြန်ပါမယ်”

ဝေဝေနှင့်ဖြူဖြူသည် ခြံဝအထိကျနေ့ကို လိုက်ပို့ပါသည်။
ကျနော် အလုပ်ရုံသို့ သုံးဘီးကားငှားစီးပြီးပြန်ခဲ့သည်။ အလုပ်
ရုံသို့ရောက်သောအခါ ကျနော် လုပ်အားခငွေအားလုံးကို ဆရာ
ဖြစ်သူကို အပ်လိုက်သည်။ ဆရာက ကျနေ့လုပ်အားခငွေကိုမယူ
ပဲ အားလုံးပြန်ပေးသည်။ ကျနော် အား တာ ဝန် တ ခု လည်း
ထပ်ပေးပြန်သည်။

“အတော်ဘဲမောင်အောင်နိုင်နော်...ဒီမှာ လင့်ရိုဗာတစ်စီးလွှာ
အပ်ထားတယ်၊ မင်းဘဲကြည့်လုပ်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ပြင်ပြီးရင်
လဲ သူ့ဆီပို့ပေးဘို့ ကားပိုင်ရှင်က မှာသွားလေရှင်၊ လိပ်စာကပ်
ပြားလဲပေးသွားတယ်၊ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ...ငါ့ရိတ်
မမိတာတခုထပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျနော် ထောင်းအောင် ပြုပြင်ပေးလိုက်
ပါမယ်”

ကျနော်သည် လင့်ရိဗာကားနားသို့ ကပ်သွား လိုက်သည်။
ဗရိတ်ကို သေသေခြ-ခြာစစ်ဆေးပြီး ပြင်ဆင် ပေးလိုက်သည်။
သိပ်ကြာကြာပြင်လိုက်ရပါ။ ဘရိတ်ကောင်းသွားပါသည်။
ညနေစောင်းမတိုင်မီ ကားဘရိတ်ကို အပြီးအပြတ် ညှိပေး
လိုက်နိုင်သည်။

“စောင်းသွားပြီဆရာ....”

“သေခြာရဲ့လားကွ...”

“သေခြာပါတယ်ဆရာ....”

ဒါဖြင့် မင်း သရက်တော ကျောင်းတိုက်ပြန်ရင် ကားကို
ဝင်ပို့ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဒီမှာလိပ်စာထပ်ပြား....”

ကျနော်က ဆရာကမ်းပေးသော လိပ်စာထပ်ပြားကို လှမ်း
ယူလိုက်သည်။

“ဪ...မောင်အောင်နိုင်ရေ...ကားပြင်ခအထွက် တောက်
ဈာပပါယူသွားအုံး ကြားလား....”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...”

ကျနော်သည် လိပ်စာထပ်ပြားလေးကိုယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်
သည်။

ဦးရန်ကြီးအောင်

ရတနာကုန်သည်

ခြံနံပါတ်(--- ---)အင်းဘဲလ်လမ်း။

ဖုံး(-----)

ရန်ကြီးအောင်...ရန်ကြီးအောင်...ရန်ကြီးအောင်....

ကျနော့ပါးစပ်မှ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ကျနော်
ညော့နေသောသူများ ဖြစ်နေမလား၊ နံမယ်များ တူနေလို့
ကျနော်သည် ရန်ကြီးအောင်ကို တွေ့ချင် နေသည်။
ကျနော်သည် အလုပ်သိမ်း၍ ထမင်းဗူးထည့်သော လွယ်အိပ်ကို
အောက်လွယ်လိုက်သည်။ ထိုထမင်းဗူးထည့်သော လွယ်အိပ်
အောက်တွင် အဖေပေးခဲ့သော သံသေရန်ကြီးအောင်ခါးမြှောင်
အသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

x + x

အခန်း (၄)

ခြံတံခါးဖွင့်ထားသဖြင့် ကျနော်သည် ခြံအတွင်းသို့ ကား
အင်းဝင်လိုက်ပါသည်။ တိုက်ရွေ့တွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။
ကားရပ်သံ ကြားလိုက်သည်နှင့် တိုက်အတွင်းမှ လူကြီး
ထောက်ထွက်လာပါသည်။ လူကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ
ကျနော်သည် အလိုလိုပင်ရင်တုန်မိသွားသည်။

“ရန်ကြီးအောင်”

ကျနော်သည် အသံတိတ်ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

ဆံပင်များဖြူပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးရှည်ကာ အနည်းငယ်ရင့်ရော်
သောသည်မှလွဲ၍ ကျနော် မျက်လုံးနှင့် ဦးနှောက်အကန့်ထိဝယ်
ရန်ကြီးအောင်ဆိုသောလူကြီးကို ဖျောက်ဖျက်နိုင်ခြင်း မရှိပါ
ချေ။

ကျနော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိလိုက်ပါသည်။ ကျနော်ပဲ
ကောင်းသလား၊ ရန်ကြီးအောင်အတွက်ဘဲ ကံဆိုးလေအ

လားမသိပါ။ ရန်ကြီးအောင်သည် ကျနော်ကို လုံးဝမမိပါ။

ကားပေါ်မှကျနော်ဆင်းလိုက်သည်။ ကျနော်ပုခုံးထပ်လွယ်အိပ်ခတ်နှမ်းနှမ်းလေးပါလာသည်။ လွယ်အိပ် အတွင်းရန်ကြီးအောင်ခါမြှောင်က အသင့်ပါလာပါသည်။ ကျနော်အဖေသည် လူ့လောကမှ ထွက်ခွာခါနီးတွင် မှာကြားသော စကားရပ်များကို နားထဲတွင် ပြန်ကြားယောင်လာသည်။

ဗီလောကကြီးထဲမှာ ရန်ကြီးအောင်ရှိနေအံ့မယ်ဆိုရင် ပြီး ငါ့အတွက် အတိုးနဲ့အရင်းပါဆပ်လိုက် ခါသူ ဒါး-သူ့ သွားကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲစိုက်ခဲ့ ကြားလားလူ့လေး။

“ဝပ်ရှေ့က ကားလာပို့တယ်လား အထဲကို ဝင်ပါမောင် အထဲကိုဝင်ပါ”

ကျနော်သည် ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ပြီး-

“ဦးခင်ဗျာ ဦးရန်ကြီးအောင်ဆိုတာ ဦးပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်မောင်ရင် ဟုတ်ပါတယ် ရန်ကြီးအောင်တာကျုပ်ပါဘဲ”

ကြမ်းသေသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျနော်သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“လာ လာ ညှော်ခန်းကိုလာ”

ရန်ကြီးအောင်က ကျနော်ကို ညှော်ခန်းဆီသို့ ဦးဆောင်ပေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ ညှော်ခန်းအတွင်းရှိ ဆိုဖါပေါ်တွင် ပျက်နှာခြင်းဆိုင် နှစ်ယောက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ကျနော်ရင်တွေ တုန်ရင်နေသည်။ ရန်ကြီးအောင်ဆိုသော ကြီးသည် ထိုက်နှင့် ကားနှင့် စမတ်ကျကျ နေထိုင်နေသည်။ ကျနော်မိဘနှစ်ပါးမှတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် သေမင်းနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်မိသွားရရှာပါပြီ။

“ဗီမုာပါဦး ဘောက်ချာပေးလိုက်ပါတယ်”

“အားနာစရာကောင်းလိုက်လေ မောင်ရင်ရယ် မောင်ရင်ကို အားလေးညာလေးတိုက်ဘို့ တောင်းခိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးထဲထဲသွားနေလို့ ဟင်း ဟင်း”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ တာမူလုပ်မနေပါနဲ့ ရပြန်မှာပါ”

ထိုက်တွင် ရန်ကြီးအောင်နှင့်ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်ထဲသာ နေကြောင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့် လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျနော်သိလိုက်ပြီဖြစ်၏။ ရန်ကြီးအောင် ဟုတ်-မဟုတ်ကို ကျနော် မှန်းရတော့မည်ဖြစ်၏။

“မောင်ရင်တို့ ဝပ်ရှေ့က အလုပ်လုပ်တာ သိပ် သေ သပ်တယ်၊ ကျုပ်-သိပ်သဘောကျတယ်ကွယ်၊ ကျုပ် ကားပျက်ဆီး ထုစာမှာတဲအပ်တာပါဘဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦး၊ ကျနော်တို့ ဝပ်ရှေ့က ရန်ကုန် ဘင်မထပါဘူး၊ နယ်ဘက်က ကားတွေတောင်မှ လာအပ်ကြပါတယ်၊ ရွှေဘိုက ကားတွေဆိုရင် ကျနော်တို့ဆီဟို လာအပ်တာများတယ်”

“ရွှေဘိုက ကားတွေတောင် မောင်ရင်တို့ဆီမှာ လာအပ်တယ် ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ဦး... ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျ”

“ပဖြစ်ပါဘူးကွယ်... ရွှေဘိုဆိုတဲ့ အသံကြားလို့ပါ။ ဦးက ရွှေဘိုဇာတိမဟုတ်လား”

“ဦးက ရွှေဘိုဇာတိကို... ရွှေဘိုဇာတိသားလား...”

“အေး... ဦးက ရွှေဘိုသားစစ်စစ်ပေါ့ကွယ်၊ ခေတ်ပျက်ပြီး ဒီဘက်ပိုင်းမှာ မြို့ကို ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ”

• ရန်ကြီးအောင်ဆိုသော လူကြီးသည် သူ့-ရှေးအတိတ်ကို ဆွေးနွေးပြောပြနေသေး၏။

“ခဏလေးမောင်ရင်-ကျုပ်ကားပြင်ခဝင်ယူလိုက်အုံးမယ်”
“ကောင်းပါပြီဦး”

ရန်ကြီးအောင်သည် ညှော်ခန်းအတွင်းမှ အ တွင်း ပိုင်း နှစ်ခု ပြောပြောဆိုဆို ဝပ်သွားပါသည်။

ကျနော်သည် အဖေအတွက် ကျနော်ယူထားသောတာဝန်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် သိခိုဌာန်ချလိုက်ပါသည်။ ရှာဖွေအမတွေ့၊ မှရှာခါမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့ နေရမည်ဖြစ်၏။

ကြာသည်။ အချိန်ကိုကျနော် အလဟဿ မဖြုန်းတီးနိုင်ပါ။ ဦးရန်ကြီးအောင် ဝပ်သွားသောအခန်းထွင်းသို့ ကျနော်လိုက်ဝင်သွားပါသည်။ ကျနော့်လွယ်အိပ်အတွင်းမှ သံသေဒါမြှောင်ကို ဒါးအိပ်မှ ကျနော်ချွတ်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။

အတွင်းခန်းသို့ ကျနော်လိုက်ဝင်သွားသောအခါ အခန်းကိုကြောပေး၍ ကုထင်တိုင်၌ချီထိထားသည့် တိုက်ပုံအင်္ကျီအိပ်အတွင်းမှ ငွေကိုနှိုက်ယူနေသော ရန်ကြီးအောင်ကို ကျနော်မြင်

ဆိုင်ရသည်။ ကျနော့်မြေသံကြားလိုက်ရသော ရန်ကြီးအောင်သည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျနော့်လက်သည် အလွန်ဘဲ သွက်လက်လွန်းလှသည်။ လျှပ်ပြစ်သလိုလှုပ်ရှားလိုက်နိုင်ပါသည်။ ကျနော့်လက်အတွင်းမှ ဒါးမြှောင်သည် ရန်ကြီးအောင်ရင်အုံကို တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ဆက်စိုက်လေတော့သည်။

“အား...မင်း...”

ရန်ကြီးအောင်သည် ရင်အုံမှဒါးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျနော့်ကို ရှုံ့မဲ့သောမျက်နှာဖြင့်ကြည့်နေသည်။

ဒါးမြှောင်သည် ရန်ကြီးအောင်၏ ရင်အုံကို ထိုးပေါက်ဆီကသဖြင့် သွေးများစီးဆင်းကျလာပါသည်။

ရန်ကြီးအောင်သည် အံကိုတမ်းတမ်းကြိတ်ကာ လက်တဖက်ဖြင့် ဒါးမြှောင်ကိုကိုင်ထားပြီး ကျနော့်ကို ကြည့်နေပါသည်။

ရန်ကြီးအောင်မခသခင် ကျနော် မည်သူ မည်ဝါသားဆိုသည်ကို သိသွားစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျနော်သည်...

“ဒီမောင်ဗျား၊ ကျုပ်ကိုမမှတ်မိဘူးမဟုတ်လား၊ ကျုပ်... ရွှေဘိုသားဗျာ၊ ကျုပ်အဖေက ဦးဇော် ပျံ့တဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ မယ်အောင်နိုင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဦးဇော်ပျံ့-ဒေါ်မမလေးရဲ့သားဟာ ကျုပ်ဘဲ၊ ရဟူဒီကုလားဆီက ဒါးပြတိုက်လို့ ရထားတဲ့ စိန်တွေထိုင်ခပ်ဗျားတယောက်ထဲ မောင်ပိုင်စီးသွားလို့ ကျုပ် အဖေနဲ့ အမေဟာ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နဲ့ ဒုက္ခရောက် သေရတယ်၊ ကျုပ်အဖေမဆေခင် ကျုပ်ကို လက်စားချော့ဘို့မှာခဲ့လို့ ကျုပ်-

လက်စားချေတာဘဲ၊ ခင်ဗျားရင်အုံမှာ စိုက်နေတဲ့ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အဖေကို ခင်ဗျားပေးခဲ့တဲ့ဒါးပျ သိရှိလား.....”

“မင်း-မင်း ဇော်ပျံ့ရဲ့သားကိုး.....”

“ဟုတ်တယ်-ကျုပ် ဇော်ပျံ့ရဲ့ကားပဲ”

“မင်းအဖေက ငါစိန်တွေ့တယောက်ထဲ မောင်ပိုင်စီးတယ်လို့ ပြောပြီး လက်စားချေခိုင်းတယ်တဲ့.....ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရန်ကြီးအောင်သည် အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သလို အံ့ကြားထဲမှ သွေးများယိုစီးကျလာသည်။

“ငါ-မင်းအဖေကို ထိုက်သင့်တဲ့စိန်တွေပေးခဲ့တယ်ကွာ”

“ခင်ဗျားဟာသေခါနီးမှာ ညာနေတုံးပဲလား”

ရန်ကြီးအောင်သည် ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး မင်းလုပ်တာ မှားနေပြီ အားလုံး မှားပေမယ့် မင်းငါ့ကို ပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့ ဒါးမြေငင်က မင်းအဖေ ငါ့ပေးခဲ့တဲ့ဒါးမြေငင်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားပေးခဲ့တဲ့ဒါးမြေငင်ပဲ”

“အဲဒီဒါးကို ငါပေးခဲ့တုံးက ဒီဒါးနဲ့ မင်းလုပ်စားပေမယ့် လို့ မှားခဲ့ပြီ ငါလွတ်ရာကိုပြေးခဲ့ရတာပဲ”

“ခင်ဗျားက လူဆိုးလူမိုက်အဖေကို ကျုပ်အဖေပေးတာပေါ့ဟုတ်လား၊ ဒါးပေးပြီး လူဆိုးလူမိုက်အဖေပေးတာပေါ့ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး.....မဟုတ်ဘူး-ငါ့ဒါးနဲ့ငါ့ကို ပြန်သတ်တယ်၊ ငါ့ဒါးနဲ့ငါ့ပြန်အသတ်ခံရတယ်”

“ဟုတ်တယ်-ကျုပ်အဖေအတွက် လက်စားချေတာပဲ”

“မင်းမှားပြီ မင်းမှားနေပြီ ငါဒီဒါးကိုချွတ်လိုက်ရင် ငါ့အဖေဟာလိမ်မယ် ဒါပေမယ့်”

ပြောပြောဆိုဆို ရန်ကြီးအောင်သည် ဒါးမြေငင်၏အရိုးကို အဖေမှ လှည့်ချွတ်လိုက်သည်။ ကျနော်သည် ရန်ကြီးအောင်သည် ရှားမှုကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေသည်။

ရန်ကြီးအောင်၏ရင်ဘတ်တွင် စိုက်နေသောသံသေဒါးမြေငင်မြေငင်ဒါးရိုးသည် ကျွတ်သွားလေပြီ၊ ဒါးရိုးကရန်ကြီးအောင်၏ရင်ဘတ်တွင် ပါလာပြီ၊ ဒါးသွားမှာ ရန်ကြီးအောင် ရင်ဘတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ရန်ကြီးအောင်ရင်အုံမှ သွေးများသည် ရင်ဘတ်အောက်အောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိုင်ထွန်းကျနေသည်။

“ရော ဒီဒါးကို မှောက်ကြည့်လိုက် လက်ဝါးခံပြီးမှောက်”

ကျနော်က ဘာမှနားမလယ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ရန်ကြီးအောင်လုပ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လိုက်လိုက်လိုက်ပါသည်။

ကျနော် လက်ဝါးပေါ်တွင်စိန်တုံးကလေးအတော်များများ ထားသည်။ ကျနော်သည် စိန်တုံးကလေးများကိုတလှည့်ကြည့်အောင်ကိုတလှည့်ကြည့်ကာ အံ့ကြည့်နေမိပါသည်။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဝေဒနာမချိမဆန့်ခံစားနေရပါသည်။

“မင်းအဖေဇော်ပျံ့ကို စိန်တွေခွဲတန်း ပေးခဲ့ပါတယ်ကွာ- ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းအဖေကသဘောမပေါက်ဘူး၊ ငါ့ကို ခွဲတန်းထားတယ်၊ နောက်ပြီး သတင်းစာထဲက ငါ့ထပ်ပြီးကြော် အလိုက်ပါသေးတယ် ငါနဲ့ လာတွေ့လို့ပဲ၊ ငါ့အစီအစဉ်က အဖေမှာ သားတယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိထားတော့ငါ့မှာ

သမီးရှိနေတာနဲ့ ခလေးချင်းပေးစားရင် ပိုစည်းရုံးကြမယ်ဆို တွက်ပြီး မင်းအဖေကိုခေါ်ပါသေးအယ် ခုတော့ဇော်ပျံ ဝါ အထင်မှားပြီး ဂလဲ စားချေခိုင်းထယ် ဝါသမီးခလေးတယော ထဲ လောထကြီးထဲမှာ တယောက်ထဲ”

ရန်ကြီးအောင်သည် သူပြောလိုသောစကားကို အားတက် အာပြောနေရသော်လည်း အတော်လေးကို ဝေဒနာခံစားနေ ပါသည်။ နောက်ဆုံးစကားကို ဆက်မပြောနိုင်တော့ပဲ ကျန် ပေါ်တွင် ပက်လက်ကြီးလဲကျသွားတော့သည်။

ကျနော်သည် လက်ထဲမှ စိန်များကို ဆုတ်ကိုင် ချေမှု ရန်ကြီးအောင်၏ ရင်ဘတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် ရန်ကြီးအောင်သည် ငြိမ်သက်နေ၏။ ကျနော်က လက်ကောက် ဝတ်ကိုကိုင်၍ သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရန်ကြီးအောင်တယောက် နှလုံးသွေးရပ်သွားချေပြီ။
— ထိုအခိုက် တိုက်ရှေ့ တွင်ကားတစင်းထိုးရပ်သံကို ကြားရသည်။

“ဖေဖေ ဖေဖေရေ သမီးပြန်လာပြီလဲ ဖေဖေ ဖေဖေ သမီးပြန်လာပြီ”

အသံနှင့်အတူ ညှော်ခန်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာသော ချော့ ကို ကျနော်ကြားလိုက်ရပါသည်။

ကျနော် ထက်ထိုက်လုံး ကျောက်ဆစ်ခုပ်လို ကောင့်ထောင့် ကြီးဖြစ်သွားသည်။

ထိုအသံကိုကျနော်ကောင်းစွာ ကျက်မိလိုက်သည်။ ကျနော် တဖက်သပ် စိတ်ဝင်စားနေသူတယောက်ဖြစ်သည့် မြူမြူ၏အသံ ပင်ဖြစ်၏။

ခြေသံသည် အတွင်းပိုင်းသို့ လှည့်လိုက်သည်။ အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖေဖေကလဲ သမီးပြန်လာပြီဆိုနေမှပဲ ထွက်လဲမကြည့်ဘူး”
ခြေသံသည် အခန်းဝနားမှာပင် ရပ်သွားသည်။ ကျနော်က ခြေသံရှင်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မြူ-မြူမြူ”
ကျနော် နှုတ်မူ ရေရွတ်ခေါ်လိုက်မိသည်။
မြူမြူသည် ကျနော်ကို မြင်လိုက်သောအခါ အံ့အံ့ကြည့် လေးဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက်သွေးအိုင်ထဲတွင် ပက်လက်ကျန် ကာလကျနေသောရန်ကြီးအောင်၏အလောင်းကိုမြင်သွားသည်။

“အမလေး အဖေရဲ့”
မြူမြူသည် သူ့အဖေအလောင်းဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်ပြီး ဖက်ကာ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

ကျနော်သည် နောင်တကြီးစွာရလိုက်သည်။ စိန်တူးများ ကိုကုတင်ပေါ်တွင် တင်ပေးထားခဲ့ပြီး ညှော်ခန်းအတွင်းမှထွက် လာခဲ့ပါသည်။ ညှော်ခန်းဒေါင့်ရှိ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သွားလိုက် ပါသည်။

ထို့နောက်ကျနော်သည် တယ်လီဖုန်းကို တနေရာသို့ ကောက် ဆက်လိုက်သည်။ ကျနော်တယ်လီဖုန်းဆက်သည့် နေရာကားတရား

ဥပဒေဘက်တော်သား ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များဆီသို့ပင် ဖြစ်
သည်။

ကျနော်ကိုယ်ကျနော် အဖမ်းခံရန်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ကျနော်အဖြစ်အ မှောင်မိုက်မှာ ငိုရတော့မည့်အဖြစ်နှင့်
ရင်ဆိုင်နေရပြီပဲ မဟုတ်ပါလား။

ကျော်မင်းဦး

ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရန်ကြီးအောင်ရှိနေအုံး
မယ်ဆိုရင် ဒါ...သူ့ ဒါ...သူ့ ကိုယ်ထဲမှာစိုက်ခဲ့
ကြားလား...

အန်တော်နာမည် ထက်မင်း

အန်လှည့် သိုင်းဆရာ တယောက်

အင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်မြို့မှာ

အန်မာ့ သိုင်းပညာစွမ်းကို ပြခဲ့ဖူးတယ်။

(မင်းဆေး၊ စရိုးထက်သိုင်းထမား)

ခရီးသည် သိုင်းသမား

မင်းသွေး

အခန်း(၁)

ကျနော်နာမည်ထက်မင်း။
နယ်လှည့် သိုင်းဆရာ
အသောက်။

ကျနော်မြေ “ကေလာသ
အောင်မြေ” မှ သိုင်းပညာများ
သင်ယူပြီး ဒေါနတောင်
အင်း တလျှောက်မှာ လူငယ်
များကို သိုင်းသင်ပေးခဲ့သည်။

ခွမ်းပြည် အင်း လေး နယ်
ထက် ရှမ်းပြည် တောင်ပိုင်း၊
အောက်ပိုင်းအနွှေတောရေမြို့ပါ
ကျွန် သိုင်း ပညာ များ ကို
အညွှတ်လည်သင်ကြားခဲ့သည်။

ကျနော်တတ်သည့် သိုင်းပညာ
များမှာခါးဒုတ် လှုံကြိုးသိုင်း
အားလုံး ၃၇ချင်းအပြင်၊ လှုံ
ထိုး လှုံပြန်၊ ကြိုးဖြည့်၊ ကြိုး
တတ်၊ အကျဉ်းကြပ်အားလုံး
ကို ထွက်နိုင်ဝင်နိုင်၊ ရင်ဆိုင်
နိုင်သောသိုင်းပညာမှာတကယ်
ကမ်းခတ် တော်ခဲ့သည်။

ကျနော်က ထိုင်း နိုင်ငံ
“ဘန်ကောက်မြို့” “မယ်ဆိုင်”
မြို့များ ချွဲလည်း မြန်မာ့ သိုင်း
ပညာကို ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ
ဖြင့် သင်တန်းပွင့်ခဲ့သေးသည်။

ကျနော်၏တပည့် “ထိုင်း” အမျိုးသား “ဇေလု” ဆိုလျှင် ယခု “ဟောင်ကောင်” မှာ “ဂုမ္ဘာန် ဟန် ရေး လက် ရေး တထ” အမာပိုင်းသိုင်းပညာကို သင်တန်းပေးနေသည်။

ဟောင်ကောင် ရှိ ကွန်ပူး၊ ဂျီဂွမ်တို၊ ကရာစေး၊ ပညာသည် များ ဇေလုထံတွင် ပညာသင်

ကြေးစားလက်ဝေ ပဲ့တေ့ကြောင့် ကျနော်မမျှော်လင့်သော ငွေကြေးအမြောက်အများကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

ကျနော်နှင့် ယှဉ်သတ်သူများကို ပညာသားပါပါ ထို လိုက်ခြင်းဖြင့် သောင်းဂဏန်းလောက်ငွေမှာ တဒဂ်ဘတွင်း ထည်။

ကျနော်မှာ မည်သည့်အရပ်ဒေသမှာမှ အတည်တကျမှေး မဟုတ်-

ငွေကြေးလည်း မက်မောသူမဟုတ်ပါ။ တပည့်များကိုပညာ ပေးပြီးလျှင် တနေရာသို့ပြောင်းတတ်သည်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလည်းကျနော်သည် ကိုယ်ပိုင် ဝယ်ထားသော မြင်းတစီးနှင့် ခရီးနှင့်ခဲ့ပါပြီ။

ကျနော် ကိုယ်ပိုင်မြင်းမှာ ကတ္တီပါလို ပြောင်လက်မီး နှင့် မှောင်သည့်ကြားကြားရွားရွားနှင့်အရပ်လေးပေကျော်လိမ့်မည် ရင်အုပ်ပြည့်ဖြိုးသလို ခါးခွက်သည်။

ကြားနည်းယူနေသည်ဟု သိ သည်။

ကျနော်ခုဆိုလျှင်ကျိုင်းတုံ နယ်တကြောမှာ နောက်ရှိ သည်။

သံလွင် အရှေ့ဘက်စမ်းစု သိုင်းဆရာ အ ကျော် အ တေ တ ယောက် အ ဖြစ် ထင်ရှား သည်။

ကျနော်မမျှော်လင့်သော ငွေကြေးအမြောက်အများကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

ကျနော်နှင့် ယှဉ်သတ်သူများကို ပညာသားပါပါ ထို လိုက်ခြင်းဖြင့် သောင်းဂဏန်းလောက်ငွေမှာ တဒဂ်ဘတွင်း ထည်။

ကျနော်မှာ မည်သည့်အရပ်ဒေသမှာမှ အတည်တကျမှေး မဟုတ်-

ငွေကြေးလည်း မက်မောသူမဟုတ်ပါ။ တပည့်များကိုပညာ ပေးပြီးလျှင် တနေရာသို့ပြောင်းတတ်သည်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလည်းကျနော်သည် ကိုယ်ပိုင် ဝယ်ထားသော မြင်းတစီးနှင့် ခရီးနှင့်ခဲ့ပါပြီ။

ကျနော် ကိုယ်ပိုင်မြင်းမှာ ကတ္တီပါလို ပြောင်လက်မီး နှင့် မှောင်သည့်ကြားကြားရွားရွားနှင့်အရပ်လေးပေကျော်လိမ့်မည် ရင်အုပ်ပြည့်ဖြိုးသလို ခါးခွက်သည်။

နောက်တင်ဆုံမှာ တိတိယိယိပြည့်ပြည့်ရှိသည်။

အပြေးကောင်းသည်။ လေထဲသို့မျှားလွတ်သလိုသွက်သည်။

မြို့တေ့မြောင်းတေ့ဆိုလျှင် လွတ်ပီးဖနောင်ကလေး တင်ပေး ခိုက်သည်နှင့် လွှားကနဲအလွယ်တကူ ကျော်လွှားနိုင်သည်။

အသက်တေးနှင့် သေရေး ရှင်ရေးဆိုလျှင် အလွန်အားကိုး သည်။

ထို့ကြောင့်-

သူ့ကို “ရန်ကင်း” လို့ ကျနော် နာမည်ပေးထားရခြင်းပါ။

ကျနော်နာမည် သိုင်းဆရာထက်မင်း၊ ကျနော် မြင်းနာမည်

အန္တရာယ်ရှင်းသည့် ရန်ကင်း။

+ * + +

အခန်း(၂)

ထက်မင်းနှင့် ရန်ကင်းတို့ ခရီးနှင်လာခဲ့ရာ၊ ကျိုင်းတုံနယ် အရှေ့ကြော ဟိုလိုနီတောင်ကုန်းသို့ရောက်ခဲ့သည်။ ထက်မင်း

ရမ်းတောင်းတိဖြူဖွေးဖွေးကို ဝတ်သည်။ အင်္ကျီပွကြီးမှာ ထည်း ဖြူဖွေးနေသည်။ ကြော၌ ဒါးရှည် တချောင်းကိုလွယ် ထားသည်။

သူ့ကိုကြည့်လျှင် မြင်းနက်ကြီးနှင့် ပဏာတန်လှသည်။ တောင်ငွေ့ခိုးများဝေပြီးမြို့ခြေများအကြား ခရီးသွားရခြင်း ဖြစ်၏။

နေခြည်ဖြာဖြူလာသည်ကြောင့် လောကကြီးစိုးခဲ့သောမြို့ခိုး များ ပြေးပြေနေချိန်ဖြစ်သည်။

သူသည် ဟိုလိုနီတောင်ကြောမူမြင်းကို ခွာစုံကျတလေး
လာစဉ်

“ခွပ်-ခွပ်-ခွပ်”

ထက်မင်း-လမ်းကွေ့ တနေရာမှ မြင်းခွာ သံကြားရသဖြင့်
သူ၏ဒါးကို ဖြတ်ကနဲဆွဲပိးဝင့်လိုက်သည်။

သွေးဆာနေတဲ့ဒါး၊ နေရောင်တွင်ဝင်းပြောင်လျက်-

ဒါးအင်္ဂါရပ်နှင့်လည်း ညီပါပေ။ ငှက်ကြီးတောင်မ
အောက်ချင်းငှက် လေကားတောင်သဏ္ဍာန်ရှိသည်။

ဒါးအင်္ဂါရပ်နှင့် ပတ်သက်သော ဟင်္သာလုပ်၊ ကဇင်းသွေး
ဖုံးမြေခွာ၊ မီးမြေခွာ၊ ဒေါင်းမြီးကာဘန္နာစေ့လက်တထုပ် ဒါး
အားလုံး ပြည့်စုံပါရဲ့။

“ဟေ-ရန်သူဆိုခါးဝင့်လိုက်၊ မြည်းဟီသံနှင့်အတူ လူ
မှာ တုံ့ ကနဲသူ၏မြင်းငှက်ကို သတ်လိုက်သည်။

မြင်းစီးလူငယ်တယောက်-

သူကား-

“ကျနော်ခရီးသွားပါ”

ထိုသူကသူ၏ခါးကိုမထုတ်၊ ထက်မင်းကို ရှင်းနှီးမှုဟန်အ
ဇယာဖြင့် ပြုံးပြသည်။

ထက်မင်းကသူ့ခါးကို ခါးအိမ်ထဲသို့ စွပ်ဆနဲထည့်လိုက်ပြီး-

“မင်း ဘယ် နယ် ကလဲ ဘယ် သွား မှာ လဲ မင်းနာမ
တယ်သူလဲ”

“ကျနော်နာမယ် ခွန်ဌေးမောင်ပါ”

“ဒါဖြင့် မင်းပအိုဝ်ပေပါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျနော်ဆရာ့ကို လိုက်ရှာနေတာပါ”

“ဟေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီနေရာမှာ ခေတနားပီးမနက်စာစား
ကြရအောင်ပါ ကျနော်ဆရာနဲ့ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ကိုင်းမြင်းပေါ်ကဆင်း”

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းပေါ်မှဆင်းကြသည်။

အခြေကောင်းသောထင်းပင်းပင်ကြီးနုတေးမှာ ထိုင်ကြသည်။

ထက်မင်းက သူ၏ဝါးကျည်တောက်ထဲမှရေကို နဲ့နဲ့သောက်
သည်။

ခွန်ဌေးမောင်က သူ့ယူလာတဲ့ ခေါပုတ်နှင့် ငါးပိန်းကြော်ကို
နှစ်ဦးသားစားကြရန်ပြောသည်။

“သိတ်ဆေးတာပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ မီးဖိုမလား ကျနော်ဖိုပေးမယ်”

“နေပါစေကွာ၊ ဒီမှာကြာကြာနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ခရီး
တဝေးသေးတယ်”

“ဟုတ်လားဆရာ တယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“လွယ်ဆွေးကိုသွားရမှာ နှစ်ချက်လောက်ကော့သွားရမယ်၊
ဟိုမှာ ငါ့တပည့်တွေသိုင်းသင်ဘို့ စောင့်နေကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျနော်လိုက်လာရတာက ဆရာ့ဆီမှာ ဆင်ကူ
အညီလိုချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲက”

“ကျနော်ကျိုင်းတုံ့မှာ ဆရာ့ကို စုံစမ်းပါတယ်၊ ညဏ
ဆရာထွက်သွားတာသိလို့ ခုလိုလိုက်ခဲ့ရတာပဲ”

“မင်းကို ဘယ်သူက လမ်းညွှန်လိုက်တာလဲ”

“ကျွန်းတုံက ကြေးစားလက်တွေ့ ကန်ထရိုက်လင်ကွိုင်က ပြောပါတယ်။ ဆရာ့ကို တားမရလိုသာ သူတို့လက်လျှော့ လိုက်ရတာတဲ့။ နောက်ထပ် သုံးပွဲလောက် ဆရာ့ကိုသတ်ခိုင်းရင် သူတို့ငွေသုံးလေးသိန်းလောက် ရမှာတဲ့”

ဒီစကားကြားရတော့ ထက်မင်းပြုံးသည် ငွေရှင်တွေရဲ့ သဘောကိုလည်း သူနားလည်တာပေါ့။

သူသည် ပညာရှင်တယောက်ပဲဖြစ်ချင်သည်။ အရင်းရှင်ကိုယ် စားပြုတဲ့ ကြေးစားလက်တွေ့ သိုင်းသမား မဖြစ်ချင်ပါ။

“ကိုင်း ခွန်ဌေးမောင် - မင်းလိုက်လာရတဲ့ အကြောင်း ပြောစမ်း၊ လင်ကွိုင်တို့အခေါ်လွှတ်လို့ လာတာဆိုရင် ငါမင်းကို ခွင့်မလွှတ်ဖူး”

“မ-မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာ၊ ကျနော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိုစွဲပါ”

“မင်း ငါ့ကို ဘာလို့ သိလဲ၊ ငါ့နံမယ်ဘာလို့ ကြားဘူးတာ လဲဆိုစမ်း”

ခွန်ဌေးမောင်က ငါးကြော်စားပီး ထက်မင်းကိုပြုံးပြသည်။ ဆရာက ကျနော် ကိုမသိပေမဲ့ ဆရာ့ကိုကျနော် သိပါတယ်။ ၇၉ခုနှစ် ပြန်မာနိုင်ငံသိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ ဆရာဟာ ခိုင်လူကြီးလုပ် တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း-ဟုတ်တယ်”

“ဒါကြောင့်မို့ ကျနော် သိတာပေါ့၊ ပီးတော့၊ တောင်ကြီး စုပေါင်းသိုင်းအဖွဲ့မှာ ပထမရသွားတာ ကျနော်တို့ပေါ့၊ အဲဒီ

အဲဒီတိုင်းချင်း ရွှေတံဆိပ်ရတဲ့ သိုင်းသမားခွန်ဌေးမောင်ဆိုတာ နော်ပါ”

“ဟော-ဟော-သိပီ-ဆရာသာဟန်တို့နဲ့ စုပေါင်းပါလာ ကုန်၊ မင်းကို ငါ့မှတ်မိပီ မင်းကိစ္စပြော”

ခွန်ဌေးမောင်မှာ ရှမ်းဘောင်းဘီပွကြီးနှင့် အင်္ကျီပွကြီးကို ဝတ်ထားသည်။

လူငယ်တယောက်ပါပဲ၊ ရှိအုံးမှ အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ဘက်ပါပဲ။ အသားဖြူပြီး ဆံပင်ကောင်းသည်။ မျက်နှာမှာ သားခေါင်း၊ ပြုံးလျှင် သွားကလေးတွေမှာ ညိုညာသည်။

“ဒီလိုပါဆရာ ကျနော်ဟာ တောင်ကြီးဘက်ကပါ။ ကျီးဖြူ မင်းတောင်ဘက်ကဆန်သေ ပအိုဝ်ရွာထပါ”

“ငါ့ဇောက်ဖူးတယ်ပြော”

“အဲဒီမှာဆရာ ကျနော် အဖေဟာ ရွာအုပ် လုပ်ပါတယ်။ ကျနော်ငယ်ငယ်တုန်းက အဖြစ်ပေါ့”

“အင်းစိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

ထက်မင်းရှမ်းဖက်ဆေးလိပ်ကို မီးညှိသောက်ပြီး နားစိုက် ဆေး-

“ကျနော်တို့နယ်မှာ ခွန်ဆိုမိဆိုတဲ့ သူပုန်ကြီးဟာ သူတပည့် တွေနဲ့ သောင်းကြမ်းနေခဲ့ပါတယ်။ အဖေနဲ့ သူဟာ ကျောင်း နောက်သူငယ်ချင်းပေါ့ဆရာ”

“အင်း”

“တနေ့တော့ ခွန်ဆိုမိဟာ ရွာမှာဆက်ကြေးတောင်းတယ်။ အဖေကမပေးဘူး ပီးတော့၊ ခွန်ဆိုမိကိုတရားချတယ် ဒါကိုလို့

ခွန်ဆိုမိကမကြာနပ်ဖူး ပီးတော့ ရာမှာ ရှားရှား ပါးပါး စာလာသင်တဲ့ မုတ်ဆိုးမလေးကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းယူတယ်”

“ဝိတ်ဝင်စားစရာပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျောင်း ဆရာမလေး နန်းထွေးကြည့် သမီးလေးတယောက်ရှိတယ်၊ သူတို့သားအမိ ခွန်ဆိုမိနဲ့ ပါသွားတော့ အဖေကလိုက်ကယ်ရင်းခွန်ဆိုမိလက်ချက်နဲ့ ရပါတယ်ဆရာ”

“ဟေ-ဘယ်လို လိုက်ကယ်လို့လဲ”

“သူတို့ဟာ လိုက်တောင်းပန်တဲ့အဖေကို တောထဲခေါ် အစာပြတ် ရေငတ်ထားတယ်၊ အဖေရှိုနေရင် သူတို့လုပ်ချင်တဲ့ မဖြစ်လို့ ပစ်သတ်လိုက်ကျတပဲဆရာရယ်”

“အင်း တယ်ရက်စက်ကြပါလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဒီတုန်းက ကျနော် ဟာ ကျောင်းကလေးပဲရှိသေးတယ် အဲဒီကထဲကမူလတန်းကျောင်းမရှိတော့ ရွာဟာ ခုထိပဲဆိုပါတော့”

ခွန်ဌေးမောင်က ရှမ်းဖက်ဆေးလိပ်ကလေးကို မီးညှိဖွားပြီ

“တိုတိုပဲပြောမယ်ဆရာ၊ ကျနော်အခုလူသတ်မလို့”

“လူသတ်တာတော့မဆန်းပါဘူးကွာ၊ ဘယ်လိုသတ်မယ်တာသာပြော”

“ဟောဒီမှာကြည့်ပါဆရာ”

ခွန်ဌေးမောင်က ဓါတ်ပုံနှစ်ပုံထုတ်ပြသည်။

“ဒါက ခွန်ဆိုမိရဲ့ခါတ်ပုံ၊ ဒါကဆရာမနန်းထွေးကြည့်ရဲ့သမီးလေးခါတ်ပုံ”

“အဲဒါဘာလုပ်ရမလဲ”

“အဲဒါ ကျနော် ရည်ရွယ်ချက်တော့ရှင်းတယ်၊ ခွန်ဆိုမိကို သတ်မယ်၊ ဆရာမတို့သားအမိကို ကယ်တင်မယ်၊ ကျနော်သေချင်လဲသေမယ် အဲဒီမှာ ဆရာရှိနမယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ဆရာ”

“ဒို့ နေပါအုံး-နှစ်တော့တော့ ကြာပီပေါ့ကွာ၊ ခွန်ဆိုမိဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ-အဲဒါကျနော်ပြောမလို့ လောသွားတယ်၊ ကျနော်ဟာ အဖေ အမေပစ္စည်းတွေ ရောင်းပီး အမေနဲ့အတူ တောင်ကြီးမြို့မှာနေခဲ့ပါတယ်။

အခု အမေဟာ တောင်ကြီးဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင် ဖွင့်တယ်၊ ကျနော်က ကျောင်းနေတယ်၊ ခုဆိုရင် သွဲရပြီးပါပြီ”

“အော...ဟော...”

“ဟုတ်တယ်...ဆရာ၊ ကျနော် ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ခွန်ဆိုမိကိုစုံစမ်းခဲ့ပါတယ်၊ အင်း ခုဆို တွေ့ပြီးပါ ဆရာရယ်၊ ဟိုရှေ့မှာတွေ့လား လွယ်မေ့ရွာကြီးမှာ ငန်ကြီးရှိလေရဲ့၊ အဲဒါ သူ့ဆီကိုသွားရမှာ အန္တရာယ်များတယ်ဆရာ၊ ကျနော် ကိုကူညီပါ”

ခွန်ဌေးမောင်က ထက်မင်းကို တောင်းပန်သည်၊ အားကိုးသည်။

“တခုတော့ရှိတယ်ကွာ၊ မင်းကိစ္စ တရက်နဲ့ ပြီးမယ်ဆိုရင် တော့ ကူညီမယ်၊ ငါ့ရှေ့ခရီးဆက်ရအုံးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါတယ်ဆရာ”

“ကိုင်း...ဒါဖြင့် ခရီးဆက်မယ်၊ လွယ်မော့ကို ဒီညရောက်နိုင် တယ်မဟုတ်လား”

“ရောက် နိုင် ပါ တယ် ဆရာ၊ ကျနော် လမ်းခရီးတအစ ဆွေးလုံးစုံစမ်းထားပြီးပါပြီ”

ခွန်ဌေးမောင်က ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို သူ၏အိပ်ထဲသို့ထည့်ပြီး- မြင်းပေါ်သို့လွှားကနဲတက်လိုက်သည်။ မြင်းစီးကောင်း၊ ဒါ၊ ခုတ်တော်မဲ့ လူငယ်တယောက်ဆိုတာ ထက်မင်းသိလိုက်သည်။

“ကိုင်း...ရန်ကင်းရေ...ခရီးဆက်ကြစို့”

x + x

(သုံး)

နေဝင်သွားပြီ—

တိမ်ခတောက်ရောင်ကလေးများ အားနဲ့ချိန်နှင်းဖြူတို့သိုင်းဇွဲ လို့လာချေပြီ။

“ဟိုမှာ တွေ့လားဆရာ...တို့တောင်ကုန်းပေါ်မှာ”

ခွန်ဌေးမောင် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ထက်မင်းကြည့်သည်။

မြူခိုးများဝေသိနေတဲ့တောင်ကုန်းပေါ်မှ တိုက်ကြီးကိုမြင် ရသည်။

“အဲဒီတိုက်နဲ့မြူကြီးထဲမှာ ဟိုငနဲကြီးရှိတယ်...”

“အေး...အဲဒါ ခုပဲ ဒို့သွားမလား...ခွန်ဌေးမောင်...”

“သွားမယ်ဆရာ...”

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းနှစ်စီးဖြင့်သတိကြီးစွာစီးနင်းခဲ့သည်။ လွယ်မော့ရှာထိပ်ရှိ တိုက်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်လျက်—

သူတို့ လိမ္မော်ခြံအလွန်သို့အရောက် ခြံတခါးကို တွားကနဲ တွေ့ရသည်။ ခြံတခါးမှာ သစ်သားအုပ်ရိုးအမြင့်ကြီးများ ကာ သားလေရှဲ့။

တိုက်ကြီးကိုတော့ မော့မြီးကြည့်ရသည်။ ရှေးတုံးက စော် သွားများနေသည့်တော်နန်းကြီးသဖွယ်ပါဘဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းပေါ်မှခုန်ချလိုက်သည်။

ခြံတခါးကိုထုပြီး အသံပေးသည်။ အထဲမှ ထူးသံမကြားရ။ သို့နှင့်...

ခွန်ဌေးမောင်က သူ၏ဒါးနှောင့်ဖြင့် သုံးလေးချက်ခေါက် သည်။ ဒီတော့မှ အတွင်းက—

“ဘယ်သူတွေလဲ”

တံခါးနဲ့နံကလေးဟလာသည်။

အသံပါထွက်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီက ဦးခွန်ဆိုမိနဲ့တွေ့ချင်လို့...”

ခွန်ဌေးမောင်က ပြောနေဆဲမှာ...

“ဒီအချိန် သခင်ကြီးကဘယ်ညွှန်ထည့်မှုတွေခွင့်မပေးဘူး”

“ကျုပ်တို့ အဝေးကလာရတာမို့ပါ၊ ဝင်ခွင့်ပြုပါလို့ သွား ပြောပါ”

“မရဘူး၊ မနက်မှလား...”

“ဟာကွာ...သောက်စကားရှေ့တယ်” ဝုံးထလောင်း...

ကဲ... မှတ်စာရေ....

ထက်မင်းက ပခုံးနှင့်တိုက်ပြီး ဆောင်ဝင်လိုက်တာပေါ့၊
အတွင်းမှာ သစ္စာရှိစွာစောင့်နေတဲ့ ဂေါ်ရခါးကုသားကြီး
က ဒါးကောက်နဲ့ဆီခိုတ်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့....

ထက်မင်း ဖမ်းချုပ်ပြီးလိမ်ထားတာတုန့်ပြီး ကော့နေတာပဲ။
“မင်းသခင်ကြီးတယ်မှားလဲ”

• ထက်မင်းမေးတာကို ရုတ်တရက်မဖြေ၊ လက်ကို လိမ်ချိ
လိုက်တော့...

“ဟို...ဟို...မီးလင်းနေတဲ့ အခန်းမှာ အရက်သောက်မေ့
တယ်...”

“ကိုင်း...မင်းခဏမေ့နေလို့အုံး၊ ခုး...ခုး...အင်း...”
ထက်မင်းက ကုလားကြီးရဲ့ရင်ဝအရှိုက်ကို ညာဒူးဖြင့်နှစ်
ချက်ဆင့်တိုက်ချလိုက်တာပေါ့။

ရုတ်တရက်ဝင်လာတဲ့ ခွန်ဌေးမောင် အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားဆဲ
ကုလားကြီးမှာ မြေပြင်၌မှောက်လျက် ဖလက်ပြနေပြီ။

“ဒို့ အပေါ်တက်မယ်...”
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...”

ထက်မင်းလုပ်တာကို ခွန်ဌေးမောင်ငေးကြည့်နေဆဲ။
ထက်မင်းက ကြိုခွေထိပ်မှာ ဒါးကိုချပြီး ဝှံ့ကနဲ ပစ်လွှတ်

တင်လိုက်သည်။
လက်မှန်းထောင်းသလောက် ဒါးကြီးမှာ ဝရံတာသံချောင်း

ဖြင့် ကလနဲ့နေပါရဲ့။

“ကျနော်အရင်တက်မယ် ဆရာ”

“ကောင်းပီ”

တိုက်ကြီးပေါ်သို့ ဒီလိုတက်မှရမယ်၊ အောက်ထပ်မှာ ဆော့
ပစ်ဘားတာ ပြည့်လို့။

ခဲတိုက်ကြီးပေါ်သို့ စွန့်စားပြီးတက်ခဲ့ကြသည်။
အပေါ်ထပ် လသာဆောင်ပေါ်သို့ဆုတ်တော့၊ အတွင်းသို့

အပေါ်ကန်ရှာကြသည်။ ကျွန်းသားတံခါးကြီးမှာ စေ့ရုံကလေး
သားတာကြောင့် အလွယ်တကူပဲ နှစ်ဦးစလုံးဝင်လိုက်သည်။

အဘွား၌ မီးလင်းဖိုနတ်မှာ ဆံလည်ကုသားထိုင်ကြီးဖြင့်
အရက်သောက်နေသူကား ခွန်ဆိုမို ဘီလူးကြီးခွန်ဆိုမို။

“မိတ်ဆွေကြီး ကျုပ်ကိုတို့ လှည့်ကြည့်ပါအုံး”
ခွန်ဌေးမောင်က အသံပေးလိုက်တော့ -

“ဟေ့ ကောင်တွေ မင်းတို့ဘယ်ကလဲ ဘာကောင်တွေလဲ”
“ကျုပ် ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတဲ့လူပဲ”

ကမ္မဟုတ်ချင်း မျက်နှာပြောင်းသွားတဲ့ ခွန်ဌေးမောင်။
မီးလှုပ်အောက်မှာ သူ၏မျက်နှာ တင်းမာနေသည်ကို

ထက်မင်း အကဲခတ်မိသည်။ သူတို့ရာဇဝင်ကြေး သူတို့ရှင်းကြ
သည်။ ထက်မင်းလက်ပိုက်ပြီး နံရံမှာမှီနေလိုက်တာပေါ့။

“ဒီမှာအတိုကြီး၊ လှုပ်မယ်မကြန့် ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ
ဆိုချင်လား”

ခွန်ဌေးမောင်ဒါးအသွားက ခွန်ဆိုမိုလည်မြို့ဆီသို့ ထိုးချိန်
ထားဆဲ -

“ပြောပါအုံး၊ ကျုပ်ကိုစော်ကားမဲ့လူ ဒီနယ်မှာမရှိပူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ တောင်ကြီး ကျီးဖြူကန်နယ်ထဲ
“အော်...ဟုတ်လား”

ခွန်ဆိုမိဆိုသူမှာ အသက် ၄၀၊ ခေါင်းလောင်းခွန်မယ်၊ အ
အမောင်းကောင်းသလောက် ပသလည်း အပြည့်ပဲ၊ မျက်
မှာ နီစပ်စပ်နှင့် ဆံပင်နဲနဲပဲဖြူသည်။

“ကျုပ်ဟာ ကျီးဖြူကန် ဆန်သေပအိုင်ရွာက ဦးခွန်ဆို
မောင်ရဲ့သား ခွန်ဋ္ဌေးမောင်ပဲ”

“ဟေ-အေ၊ မင်း...မင်း ခွန်အိုက်မောင်ရဲ့သားလား”

“သိတ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားသတ်လို့ သေခဲ့ရတဲ့
အဖေဟာ အပြစ်မဲ့လူတယောက် အများကောင်းကျိုးကိုလိုအာ
တဲ့လူတယောက်၊ ခင်ဗျားလို သူခိုးခါးပြ မဟုတ်ဖူး”

“ထိုင်ကြပါ ကိုယ့်လူတို့ရယ်၊ ဒီလောက်လဲ ဒေါသကြီးအ
ပါနဲ့”

“ထိုင်တို့လာတာမဟုတ်ဖူး၊ သတ်ဖို့လာတာဗျ”

ခွန်ဋ္ဌေးမောင် ဒေါသကြီးနေသလောက် အေးတိအေးစပ်
အရက်သောက်မပျက်တာက ခွန်ဆိုမိ။

သူ့ ထက်သွေးအေးတာက ထက်မင်း၊ လူသတ်ပွဲကျင်းပမ
ဆဲဆဲ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေသလားလို့ တောင် ထင်ရသေး။

“လူသတ်ဖို့လာတာဆိုလဲ သတ်ရတာပေါ့ ကိုယ့်လူရယ်”

“ဒီမှာ...ခင်ဗျားဟာ လက်နက်အားကိုးနဲ့ ခိုးဆိုးပြီး အ
လိုပဲရှောင်နေရွှောင်နေ တနေ့ တွေ့ရတာပဲ”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဒီကိစ္စတွေဟာ ပိခဲတာ ပိခဲမိပဲ၊ မောင်
လျော်ကြေးပေးရမလဲဆိုတာသာ ပြောပါ၊ ဟဲ...ဟဲ”

“ဒီလိုနဲ့တာရမလဲ၊ ခင်ဗျားသို့သတ်ရင်ရကယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်ဟာ မတရား ဘယ်တော့မှမလုပ်ဖူး၊ ယောက်ျားချင်းပဲ၊
အတ္တိချင်းယှဉ်ပီးမှ အနိုင်ယူမယ်၊ ကိုင်းထ”

ခွန်ဆိုမိက သောက်လက်စဖလဲခွက်ကို စားပွဲပေါ် သို့ခွပ်ကနဲ
ချလိုက်သည်။ တမဟုတ်ချင်း မုတ်ဆိတ်မို့ နှုတ်ခမ်းမို့များ
ထောင်ထလာသလိုပဲ အခရာထွက်နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံဖြင့် နံရံ
ဆီမှ သူ၏ခါးကိုကြည့်လိုက်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ဆုံလည်ပေါ်မှ ခွန်ဆိုမိဘီလူးကြီးထပြီး သူ၏ဗိုက်ကို တအား
နှိပ်တာ တဟားဟား ရယ်ပါလေရော။

ဟောခန်းကြီးတခုလုံး ပဲ့တင်ဟပ်မျှ ဆူညံသွားတာပေါ့။

ပီးဟော့မှ-

ခွန်ဋ္ဌေးမောင်ဘက်သို့ ဆတက်နဲ့လှည့်ပြီး-

“ကျုပ်သူငယ်ချင်းရဲ့သားကို အဟားဟား ခွန်အိုက်မောင်ရဲ့
အားက ခွန်အိုက်မောင်လိုပဲ တရားသဖြင့်မှ ကြိုက်တတ်တာကိုး
ဦး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ခင်ဗျားခါးဆွဲ... စာရင်းရှင်းမယ်၊
အားလေဗျာ...ဗို”

ခွန်ဋ္ဌေးမောင်ကပြောလျက် တချက်ကန်ထည့်လိုက်သည်။
ခွန်ဆိုမိ ရှေ့သို့စိုက်သွားသည်။
ထက်မင်းက မလှုပ်မဟုတ်ကြည့်နေဆဲ-

“မောင်သားဘာကျ ယူရတာပေါ့ကွယ်၊ မောင်ရင် ကျုပ်
ဇာတူ ခါးခုတ်မယ်ဆိုရင်တော့၊ အဟား...ကျုပ်က နှစ်ယောက်
တောင်ပေးခုတ်ရဲတဲ့လူဆိုတာ မစုံစမ်းခဲ့ဘူးနဲ့တူပါရဲ့”

ခွန်ဆိုမို့ နံရံမှခါးရှည်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်တာပေါ့။

ခါးအိမ်မှဆွဲထုတ်လိုက်တော့ သံသားမှာ မွှေးနေသလို ခါး
အဖျားမှာ သွေးစေးများဖြင့် ချိတ်ရောင်ထွက်နေသည်။

“လာကဲ့၊ ဒီနေရာမှာ ကစားရမူာ နံနဲကျဉ်းတယ်၊ ဟော့
အခန်းကြီးကကျယ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ခုတ်ကျတာပေါ့”

“ကောင်းပီ”

ထက်မင်းနှင့် ခွန်ဋ္ဌေးမောင်တို့က ဟော ခန်းကြီး ရှိရာ
လျှောက်သွားကြသည်။

အဘိုးကြီးက နောက်မှလိုက်လာသည်။ ဟော ခန်းတံခါး
ကျတော့ ရပ်ပိးပြုံးလိုက်သေး။

“မောင်တို့ ခုလိုရောက်လာတာကို ကျုပ် အများကြီးဝမ်း
သာတယ်၊ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်၊ ခါးပွဲလေးပီရင်တော့ ကျုပ် ဝမ်း
တခုနဲ့ ညှော်ခံပါရစေအံ့”

“ကြာတယ် အဘိုးကြီး၊ ဝင်ခွဲ လာခွဲ”

“လာပီဟေ့ -ဝုံး- ဂျိုင်း...ဂလောက်”

ကြည့်စမ်း-

ဘယ်တလောက် ယုတ်မာတယ်မှတ်သလဲ၊ အခန်းတံခါး
ခွေ ခွေပိတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်တာပေါ့။

ဇာတူတိုင်းမှာလည်း “ဝ” ကနဲ “ဝ” ကနဲပျံ့နေတဲ့ကြီးတွေ
ခွေ ယောက်ကို ပတ်ရစ်ခြည်နှောင်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ဟောခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်တာကြောင့် သံလုံးထက်ကြီး
အသံမှာ လေဗွေခွေသလိုရမ်းပြီး ရစ်ပတ်လိုက်ကြပြီ။

ထက်မင်း ရုတ်တရက်ရှောင်သည်။ ရှောင်ကာမှ ကြီးတွေထ
ကြီးရှုပ်ကုန်ပြန်ရော-

ခွန်ဋ္ဌေးမောင်ကိုလည်း မရုန်းသာအောင် ကြီးတုတ်ခံရပြီ။
“ဟား...ဟား...ကျုပ် အရက်သောက်လိုက်အုံးမယ်ဗျ”

အပေါက်သေးထလေးမှ ခွန်ဆိုမို့ရဲ့အသံကိုကြားသည်။
ဆူ အရက်သောက်လိုက်ဦးမည်တဲ့-

အမှန်တော့ ခလုပ်နှင့်ဆင်တားသော ကြီးဖျားဖြစ်သည်။
“ကျနော်တို့တော့ အညာခံလိုက်ရပီ ဆရာ”

“သိသားပဲ ခွန်ဋ္ဌေးမောင်”

“ဟင်...ဆရာဘာလို့သိလဲ”

“ဟောဒီ ဟောထဲကိုဝင်လိုက်တော့ ဒီကြီးစတွေက သံလုံး
တွေလှုပ်နေတာကို တွေ့ရလို့ပဲ”

“ဒါဖြင့် ဆရာတ”

“တမင်ကြီးတုတ်ခံလိုက်ဘာပေါ့၊ ခက်သလားလို့”

“ဟာ...ဆရာဇလဲ သေမှာဗျ”

ထက်မင်းက မကြောက်တဲ့အပြင် လေကိုတောင်ချွန်လို့
ထက်ဖျောက်ကိုတောင် တီးလိုက်သေး၊ အေးအေးပဲ။

ဂျပန်သိချင်းတပုဒ်ကိုဆိုလိုက် လေချွန်လိုက်နဲ့ပေါ့။
ဗမာလိုဆိုတော့-

တနေဝင်သော် သိချင်းပါ-

ခွန်ဌေးမောင်ကတော့ ဒေါသလည်းထွက် ချေးလည်းထွက် နေဆဲ-

“ခွန်ဌေးမောင် ကြောက်နေလား!”

“မကြောက်တော့ မကြောက်ပူး၊ မချလိုက်ရတာ မဆိုး နုပ်ပူး”

“ဒီကြီးဖြေရင် ချရမှာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုဖြည့်မလဲ ဆရာရှ်”

“မင်းလဲသိုင်းသမားပဲ၊ ကြီးဖြည့်ကြီးတုတ်ပညာကိုမှ မသိ ထားတော့ ခက်တာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... မှတ်ထား၊ ဒီမြန်မာ့သိုင်းပညာမှာ မည်သူမှ ကြီးနဲ့တုတ်တာကို ဖြည့်နိုင်ရမယ်ကွာ”

“ဆရာ ဖြည့်ထွက်မယ်လား”

“ဒါပေါ့ကွာ ဟိုတုံးကတော့ စိန်ခေါ်ပီး ငါးထောင့် တသောင်းကြေး အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ အသား ဘေးကလွတ်အောင် လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

ထက်မင်းရဲ့စကားကြောင့် ခွန်ဌေးမောင် ယုံရအခက် မယုံ အခက် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ မင်းမယုံဘူးလားခွန်ဌေးမောင် သောင်းကြေး လောင်းမယ်ဆိုရင် ငါ့ကို အချိန်ငါးမိနစ်ပဲပေး စိန်ခေါ်ရဲတယ်”

“ယုံပါတယ် ဆရာရယ်”

“ဒါပေမယ့် မင်းမျက်စေ့မှိတ်ထားရမယ်၊ ငါ့ဆိုတဲ့သိချင် ဆုံးမှ မင်းမျက်စေ့ပွင့်ရမယ်၊ ကတိပေးမလား”

“ရပါတယ် ဆရာရယ်”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့်မျက်စေ့မှိတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ထောင်နီပေါ်ထွန်းပြီ သမိုင်းမော်ကုန်းသစ်ကည့်၊ လောကရဲ့ အမှောင်လဲခွင်းကျပါပြီ၊ ပျော်စရာစိတ်အတည် ခေတ်အသိ

အစားများသည်၊ မိုးသောက်ယံ အင်အားလင်းခဲ့သည်”

“ကိုင်း... မင်းမျက်လုံးပွင့်ပေတော့”

“ဟာ... ဆရာ... ကျနော် လဲ ဖြည့်ပေးပါအုံး”

ထက်မင်း ဘာမျှမပြောပဲ သူ၏ခါးဖြင့် ခွန်ဌေးမောင်ကိုယ်မှ ငြီးများကို ဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဆရာ... ဘယ်လိုကြီးကိုဖြည့်လိုက်တာလဲဗျာ”

“မမေးနဲ့၊ မင်းမသေလို သူများတွေက ဒီအကြောင်းပေး မည်သူမဆို ချည်နိုင်ပါတယ်၊ တသောင်းကြေးလောင်းမယ် ဆိုရင် ငါဖြုတ်ပြမယ်လို့ သာပြော၊ လူဆယ်ယောက်ဆို ဓွေ ထိန်းပေါ့ကွာ”

“အင်း... ဆရာ ဒါကြောင့်မို့ နာမည်ကြီးနေတာကိုး”

ခွန်ဌေးမောင် အခန်းပတ်လည်ကိုကြည့်မိသည်၊ ထွက်ပေါက်

“ရှူး... ရှူး... ဒီမှာ-ဒီမှာ၊ မြန်မြန်-မြန်မြန်”

နံရံပေါ်မှာ သော့တွဲကလေးဖြင့် လှုပ်နေတဲ့ လက်ကလေးကို သူတို့တွေ့လိုက်သည်။

သူတို့က ကြမ်းပြင်မှာ နံရံသော့တွဲက အမြင့်ဆယ်ပေလောက်

ခွန်ဌေးမောင် မင်း ဒီလောက်တော့ ခုန့်သွံ့ခိုင်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး...သော့တဲ့ လွှတ်ချလိုက်လို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မကျ
ခါးပန်းမှာတင်နေမှ ခက်နေမှာ ခုန့်ဆွဲ”

“ဟိုက်....”

• ခွန်ဌေးမောင် လေထဲသို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်သည်။
ပြန်ကျလာတော့ လက်ထဲမှာ သော့တဲ့အလေး ပါလာတာ
ပေါ့။

“ရော့ဆရာသော့တဲ့”

“အေးကူ-သော့တော့ရပီ ဘယ်မလဲအပေါက် နှစ်ယောက်
အား ဒုက္ခရောက်နေကြပြီလေ သော့ရပြန်တော့၊ ဘယ်ကတည်း
ရမှန်းမသိ၊ အခန်းခေါင်းတနေရာမှာ ထင်းမှူးသေတ္တာကြီးများ
ရှိနေသည်။

ထက်မင်း အဖုံးများကို လိုက်ဖွင့်သည်။ လဘက်ခြောက်
သေတ္တာ ပန်းသီးခြောက်သေတ္တာနှင့် စပြစ်ပိုင်ပုလင်းသေတ္တာ
တွေကိုတွေ့သည်။

“ခွန်ဌေးမောင် ဒီမှာဟေ့။ တလစာရိက္ခာတော့ ရှိတယ်
ပန်းသီးစားပီးဝိုင်သောက်လို့ ရတယ်”

“မသောက်ချင်ဘူးဆရာရယ် ထွက်ပေါက်ကိုပဲရှာမယ်”

“ထွက်ပေါက်အ အဲဒီသေတ္တာအောက်မှာပဲပေါ့ကွာ၊
သေတ္တာတွေကိုရှေ့ ငါ့ဝိုင်သောက်လိုက်အုံးမယ်”

ထက်မင်းက တထယ်ပိုင်အရက်တွေကို ဇိမ်နဲ့ သောက်
တာပေါ့။

ခွန်ဌေးမောင်ကတော့ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် သေတ္တာ ကြီးတွေ
ကိုဆွဲဖယ်သည်။

“ဟာဆရာ ဒီမှာသော့ခလောက်နဲ့အဖုံး”

“ရော့သော့”

ထက်မင်းကသော့ကို ဖစ်ပေးလိုက်သည်။

“ရပီဆရာ ဒီမှာလေ့လာနဲ့ အောက်ကိုဆင်းတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဆင်းရမှာပေါ့ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားကြသည်။

မြေအောက်ထပ်မဟုတ်။ သူတို့ရောက်နေတဲ့ အပေါ်ထပ်မှ

ဆင်းရတားမျိုး မြေညီထပ်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ဟိုမှာကြည့်စမ်းဌေးမောင် မြင်းတစီးနဲ့လူတယောက်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ - သူတို့ ခါးမြဲတွေကို သွားခေါ်တာဖြစ်
မယ်”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒို့ကို အပိုင်ခြည်ဖိုးထုတ်ပီးမှ သတ်ကြမလို့ပဲ”

“အပေါ်ထပ်ကတော့လွတ်ပီ ဒီအဆင်းက ထွက်ရရင်သိတ်
ကောင်းမှာပဲ”

“လူငယ်ဆိုတာ ဖြတ်ထိုးဥားဇာန်သုံးရတယ်ကွာ၊ ဘာလို့စိတ်
ခါတ်ပျော့ရမှာလဲ ဟောဒီမှာ ယမ်းစိမ်းသေတ္တာတွေတွေ့လား”

“ဟင်ဆရာ-ဘာလို့ သိလဲ”

“ငါ့နှာခေါင်းက အဖုံးဖွင့်ပုံသိတယ်၊ အနံ့ခံပညာပေါ့
ကွာ၊ ဟောဒါကဆပ်ပြာသေတ္တာ၊ ဟောဒါကခါတ်ဆီဘိုင်က”

“ဟာလောင်စာတွေကြီးပါ၊ ဆရာယမ်းနဲ့ သော့ဖွင့်မလား”

“ဒါပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုရင် ယမ်းတွေလွင့်စင်ပိးခါတ်ဆီ”
“မီးလောင်ပေါက်ကွဲလို့ ဒို့ပါသေမယ် ဒိုင်းနမိုက်စနက်တောင် မီးရှို့ခဲ့ရအုံးမှာ”

“ဆရာ အပြင်မှာအသံကြားတယ် နားထောင်စမ်း”
ထက်မင်းသော့ပေါက်နားသို့ ကပ်လိုက်သည်။
ပီးတော့ပြုံးလိုက်ပြီး-

• “ဒို့ကိုသော့ပေးတဲ့ အမျိုးသမီးအချိန်ခံနေရတာပါ”
ပါးစပ်ကပြော ထက်က ယမ်းတထုပ်ကိုယူပြီး သော့ပေါက်ထဲသို့ သွတ်သွင်းသည်။

ပြီးတော့-
မီးခြစ်ပီး သစ်သားတံခါးသော့အပေါက်ကို တော့ပေးလိုက်သည်။

သူလုပ်ပုံကမြန်သည်။
“ရှုံ့ရှုံ့-ရှုံ့ရှုံ့ နှင့်အတူ သူ၏ညှာခြေးစောင်းက တံဘားကို ဂျိုင်းကနဲကန်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဂျောင်း ပြောင်း”
နှစ်ယောက်စလုံး အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ချောက်ခဲ့ပြီ။
“ခွေးမသားသေပေတော့ ရှန်းရှန်း”

“ခွန်ဆိုမို့”
ဒီအသံကြောင့် ခွန်ဆိုမို့သူ၏သက်ထဲမှ ကြေးပွတ်ကိုပြစ်ပေါက် တုတ်လိုက်သည်။
ကောင်မလှလှကလေးတယောက် ပါးလွှာတဲ့ နက်ညိုမှုာ စုတ်

ငြိတ်နေပြီ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များစီးကျနေသည်။ ကြီးတုတ်ပီး နိုက်ခံထားရသောကြောင့် ကြာကြာတောင် မရပ်နိုင်တော့ပါ။ လူစိမ်းနှစ်ယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ဘူးကန်လဲကျသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်က - မတရားတာကိုပဲ စလုပ်ရမလား အဘိုးကြီး”

“ကျုပ် ဒီအခါ တကယ်ခုတ်မယ် စမ်းလိုက်ပေါ့”
အဘိုးကြီးက သူ၏ဒါးအိမ်မှဒါးကိုဆွဲထုတ်သည်။ ထက်မင်းက စားပွဲပေါ်ရှိဆေးမေ့လိပ်တလိပ်ကိုယူပီးမီးညှိသောက်နေလိုက်တာပေါ့။

သွေးစာရင်းရှင်းပွဲကစပါပြီ။
စဟေ့ဆိုကထဲမှ ခွန်ဆိုမို့ကပဲ ဖိပီးခုတ်ထားသည်။
ခွန်ဋ္ဌေးမောင် နောက်ဆုတ်ခံနေရသည်။ အဘိုးကြီးဒါးချက်များမှာ တချက်မှမဆိုင်းပါ။

ဘေးကကြည့်နေရတဲ့ထက်မင်းက ဟာကွက်ကို သိတာပေါ့။
ညှော်ခန်းဆိုတော့ ကုလားထိုင်ဆက်တည်တွေကရှိသေး။
ခွန်လိုက် ရွှေခင်လိုက် ခုတ်လိုက်နှင့် သိုင်းသပားနှစ်ယောက် ကြည့်လို့ တော့ ကောခင်းသား။ဒါးအိမ်နှင့်ခံ ဒါးပုံနှင့်တွက်ဒါး တက်ဒါး နှုတ် ဒါးသွင်း ပလာချင်းတူနေကြတော့ နှစ်ယောက်စလုံးထိမုန်ကုန်ပြီ။

နောက်သားမှာ-
ဦးခွန်ဆိုမို့ဖိခုတ်တာကြောင့် ခွန်ဋ္ဌေးမောင်စားပွဲဖြင့် ခလုပ်တိုက်ကာ ပက်လက်လန်လဲအကျ-

ခွန်ဆိုမိုကရင်ဝကို ဒါးဖြင့်ပြေးစိုက်လိုက်တာပေါ့။

“ဇောင်းအိ”

ခွန်ဌေးမောင် စိုက်ဒါးကို ရင်ဝသို့မဝင်စေရန် ကိုယ်တပေ
စောင်းပီး ရှောင်လိုက်ဆဲ သူ၏ဘယ်ခြေက ခွန်ဆိုမိုစိုက်ကိုပင်ဖြ
ကန်တင်လိုက်တော့”

“ဘိုင်-ဆင်”

* ခွန်ဆိုမို မြောက်တက်သူစားပြီး ထက်မင်းအရွှေမှာ မြောက်
လျက်-

“နဲ့နဲ့မှမလုပ်နဲ့ သေသွားမယ်”

ထက်မင်းဖမ်းပီးချုပ်လိုက်သည်။ ချုပ်ပုံကဒီလို-

မောက်နေတဲ့ ခွန်ဆိုမိုးကြာပေါ်တက်ခွ ဖူးနှစ်ချောင်းက
ခွန်ဆိုမို ဂျိုင်းအောက်ထဲသွင်း လက်နှစ်ချောင်းကို နောက်ပြ
လိမ်ချိုးထားလိုက်တာမျိုး သိတယ်မှတ်လား။

အဘိုးကြီးက နောက်ပေါက်ဖြင့် သွင်းကြည့် သေးသည်
မရပါ။

ဖြုတ်ထွက်ဖို့တော့ဝေးသေး၊ သိကြားမင်း ဆင်းဖြုတ်ပေး
တာတောင်ရတော့မည်မဟုတ်။

“ခွန်ဌေးမောင် သူ့ကိုကြိုးနဲ့ တုတ်၊ သူ့ငါ့လိုတော့ကြီးဖြုတ်
တတ်မှာမဟုတ်ဖူး”

ခွန်ဌေးမောင် ကောင်မလေးကိုကြီးဖြေပေးသည်။

ငှင်းကြီးဖြင့်ပင် အဘိုးကြီးကိုတုတ်ရန် နောက်အလာမှာ-

“အသေသတ်လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်ဆရာ”

“မလုပ်နဲ့၊ ဟိုမှာမီးလောင်နေပီ မြန်မြန်လုပ်”

ဟုတ်သည်။

သူတို့ယမ်းခွဲသည့်အခန်းမှာ ယမ်းများလွင့်စင်ပီ၊ မီးလောင်
နေသည်။

ကောင်မလေး လှစ်ထနဲ့ပြေးသည်။

မိုင်းနုမိုက်။ စနက်ကြီးစကို မီးတို့ခွဲလိုက်သည်။

ဒါကို ထက်မင်းမမြင်လိုက်ပါ။

“အကိုတို့မြန်မြန်ထွက် ဟိုမှာ သူတို့လူတွေလာနေပီ ကျမ
မေမေ ကိုရှာလိုက်အုံးမယ်”

“ဟာ ခွန်ဌေးမောင် မင်းရှေ့ကထွက် ငါအဘိုးကြီးနဲ့အတူ
ထွက်ခဲ့မယ်”

ခွန်ဌေးမောင် သံတံခါးကို ဆွဲအပွင့်အပြင်သို့ လွှားကနဲ ခုန်
ထွက်လိုက်စဉ်-

“အုံး-အုံး-ဖိုး-ထုံး”

“တိုက်ကြီးမှာမီးလောင်စွဲပြီး၊ မိုင်းခွဲဒဏ်ကြောင့် ပျိုပျက်
ကျနေဆဲ-

“ဇောင်း-အား”

ပေါက်ကွဲသံတခုနှင့်အတူ တံခါးဝသို့ ရောက်လုဆဲထက်မင်း
မှာ-သူ၏ဦးခေါင်းကို တစ်ထုတခုခိုက်မိတာကြောင့် ဂျှန်းပြန်ပီး
လွင့်ထွက်သွားပါသတည်း။

မုန်တိုင်း

ချောင်းဆုံ အုန်းသွင်

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသော မုန်တိုင်းငယ်သည် ပိုမိုအားကောင်းလာပြီး 'ဆိုက်ကလံ' မုန်တိုင်းကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ၎င်းသည် ကိုကိုးကျွန်းနှင့် မိုင် ၁၅၀ အကွာ ပင်လယ်ပြင်ကိုပတ်လှည့်ကာ အရှေ့မြောက်ဖက်သို့ ဦးတည်ရွေ့လျားဖွယ်ရှိပါသည်။ မုန်တိုင်းအရှိန်ကြောင့် မြန်မာ့ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်နှင့် ကမ်းလှည့်ပင်လယ်ပြင်တွင် မိုးသက်လေပြင်းကျမည်။ မိုးသက်လေပြင်းကျစဉ် ရေပြင်လေသည် တနာရီ မိုင် ၈၀ အထိ တိုက်ခတ်နိုင်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့နှင့်အနီးတဝိုက်တွင် မကြာခင် မိုးသက်လေပြင်းကျမည်။ မိုးသက်လေပြင်းကျစဉ် မြေပြင်လေသည် တနာရီ မိုင် ၆၀ အထိ တိုက်ခတ်နိုင်ပါသည်။

မုန်တိုင်း လောဘမုန်တိုင်း။ ရာဂမုန်တိုင်း။
 ပြီးတော့ အချုပ်ခန်းသို့ သွားရာလမ်း။

(ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်၊ မုန်တိုင်း)

ဤကား ညသတင်းအပြားတွင် မြန်မာ့အသံမှကျေညာခဲ့သော
 မိုးလေဝသသတင်းကျေညာချက်ဖြစ်၏။ ယနေ့တနေ့လုံး မိုးထေ
 လေပါ ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ပြင်းထန်မည်ပေါ့၊ မြန်မာနိုင်ငံအနီး
 စင်လယ်ထဲတွင် မုန့်တိုင်းရှိနေသည်ကိုး၊ မိုးလေဝသအထူးသတင်း
 ကျေညာချက်လည်း မကြာခဏ ကျေညာခဲ့သည်။ နေထက် ည
 တက်တွင် မိုးသက်လေပြင်းက ပို၍ ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ မုန့်တိုင်း
 ဧည့်လျားပြီး ထင်ပါရှု၊ မည်သည့်မိုင်နှုန်းဖြင့် မည်သည့်ဖက်သို့
 ဦးတည်ရွေ့လျားပြီး မည်သည့် မြို့ရွာဒေသများကို ဖြတ်ကျော်
 ညှဉ်နည်း။ မည်မျှ သေကျေ ပျက်စီးဆုံးရှုံး ကျဦးမည်နည်း။
 ဤကား တားမရ၊ ဆည်းမရသည့် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်။

အချိန်မှာ ညသန်းခေါင်ခန့်ရှိချေပြီ မြို့သစ်ဖြစ်၍ သစ်ပင်
 ဝါးပင် ကြီးကြီးမားမားမရှိသေးသော တောင်ဥက္ကလာပမြို့သစ်
 မှာ မိုးသက်လေပြင်းဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေရရှာသည်။ အိမ်
 ခေါင်မိုးသာသာခန့်မြင့်သေးသော သရက်ပင်၊ တနွာပင်ထလေး
 များမှာ သနားစရာ၊ အနားမရဘဲ ယိုးဒယားက ထနေကြသည်။
 တိုက်အိမ်ကိုယ် စိတ်ချသူများက ခေါင်းမြီးခြုံကွေးနေကြသည်။
 ဆိမ်မခိုင် အိမ်ယိုင်ရှင်များက ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သံဗုဒ္ဓရွတ်နေ
 ကြရသည်။ ဘုရားတရား တနေကြရသည်။ လေကြမ်းဒဏ်ကို
 မြို့သစ်များက မကြာခဏ ဆိုးဆိုးရွားရွား ခံခဲ့ကြရပြီကိုး။

တောင်ဥက္ကလာပမြို့ လေးရပ်ကွက်ရှိ ပေ ၂၀၊ ပေ ၆၀ မြေ
 ထုတ်တွင် ဆောက်ထားသော အနံ ၁၀ ပေ၊ အလျား ပေ ၃၀
 နေရှိသော ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်း၊ သုတ်မိုး တထပ်အိမ်ကလေးမှာ
 ဆက်သွက်ခါလျက်နေသည်။ လျှပ်စစ်မီးသွယ်ထားသော်လည်း

မီးပျက်နေ၍ အိမ်ခန်းကုတင်ခေါင်းရင်းတွင် မှန်အိမ်တလုံး
မှန်မှန်ထွန်းထားသည်။ ယင်းမှန်အိမ်မှာလည်း သွက်သွက်ခါ
သည်။ ကုတင်ခေါင်းရင်းဘေးစာပွဲကလေးပေါ်တွင် ယဉ်လျှာ
တင်ထားသော နွားနို့ခွက်နှစ်ခွက်မှာလည်း သွက်သွက်ခါလျှာ
နွားနို့အချို့ပင် အောက်ခံပန်းကန်ပေါ် ဖိတ်ကျလျက်ရှိသည်။
ဘိရိုသည်လည်း လှုပ်ခါလျက်ရှိ၏။ အိမ်တွင်းရှိ လှုပ်နိုင်သော
အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ အကုန်တုန်ခါလှုပ်ရှားနေသည်။

“သူ့မှာ ကျနော် ထက်သာဒါတွေ ရှိနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့”
အမျိုးသားတဦးက ကုတင်ပေါ်မှ ထဆင်းလာရင်း ပြော
ပြောလိုက်သည်။ အမျိုးသားမှာ အသားညိုညို ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း၊ ကြစ်ကြစ်လစ်လစ် စောင့်တောင့်တင်းတင်း

“အင်း-ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူ့ထဲငါ့ထက် အစစအရာရာသာတယ်
လေ၊ ပစ္စည်း၊ ရုပ်ရည်၊ အဆက်အသွယ်။”

“ပစ္စည်းနဲ့ အဆက်အသွယ်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ ရုပ်ရည်
ကတော့ မမကို မမိုပါဘူး”

“မင်းက အပြောအဆိုတယ်ကောင်းပါလားကဲ့၊ ငါ့ မှန်
တမ်းမှာတော့ မင်းကရက်စော့ စံချိန်တဲ”

အမျိုးသမီးက ကျေနပ်မှုအပြည့်အဝရှိသောလေသံဖြင့် ပြော
ပြောလိုက်သည်။ တကယ်တော့ အမျိုးသား၏ မြောက်ပြောခြင်း
မဟုတ်၊ တကယ်ပင် မမရင်ဆိုသူနဲ့စာလျှင် သူမက အများကြီး
သာသည်။ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ဆိုသော်လည်း ၁၀ နှစ်ခန့်ပဲ
ထင်ရသည်။ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်မှာ မယ်ဘွဲ့အတွက်

ထားရှိသော စံချိန်စံညွှန်းအတိုင်းရှိသည်။ မမရင်ဆိုသူက အသက်
၄၀ ကျော်ပြီ၊ တင်းတင်းရင်းရင်းမရှိလှတော့။

သူမက ဦးဘကြီးရတနာကုမ္ပဏီဝိုင်ရှင် ဦးဘကြီး၏ ဇနီး
ဒေါ်ခင်မမကြီးဖြစ်၏။ ခနပေါ့မျှားပြီး သားသမီးမထွန်းကား
သဖြင့် လှချင်သမျှလှနေသည်။ ဦးဘကြီးက အသက် ၄၅ နှစ်ခန့်
ရှိသည်။ သို့သော် ၂၅ နှစ်သားနှင့် ပြိုင်၍ မြှာပွေနိုင်သည်။
ဦးဘကြီး၏ကုမ္ပဏီမှာ လက်ဝတ်ရတနာနှင့် အလှကုန်များ
သောင်းသော ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်၏။ ဖ ဘဝလအစိုးရ အသိအမှတ်ပြု၊
လိုင်စင်ရ၊ အိမ်တော်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်းဖြစ်၏။ ဦးဘကြီး
သည် တရားဝင် အရောင်းအဝယ်လည်းလုပ်၏။ ရွှေကျောက်
မှောင်ခိုလည်းလုပ်၏။ အလုပ်များသည်၊ မြှာများသည်။ အိမ်ကပ်
ချိန်နည်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်မမကြီးမှာ ပျင်းသည်၊
အေးဖာရှာရသည်။

ညီမလေး ခင်ခင်၊

အခုစာယူလာသူဒေးဗစ်ကိုညီမလေးမှာပေးကင်(နေရာလပ်)
ခိုယင် အလုပ်ပေးလိုက်ပါ၊ မမဆီမှာ ပေးကင်မရှိလို့ပါ၊ မဆိုး
ပါဘူး၊ သွက်လက်ချက်ချာပါတယ် ...။

မမရင်

လွန်ခဲ့သည့်တပတ်ခန့်က ယခုလူရွယ်ဒေးဗစ်ဆိုသူသည်မမရင်
ဆိုသူထံမှ ထောက်ခံစာဖြင့် ဒေါ်ခင်မမကြီးဆီရောက်လာသည်။
ဒေါ်ခင်မမကြီးမှာလည်း သူမ၏အလုပ်သမား၏ အလုပ်ထွက်ပြီး

တခြားအလုပ်ရှင်ထံပြောင်းသွားသဖြင့် နေရာလပ်ရှိနေရာအကိုး
ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့လောကမှာ ဤသို့ပင်တဦးကိုတဦး အကျွန်ုပ်
ပြုကြကုန်ကြသည်။

ဒေါ်ခင်မမကြီးတွင် တောင်ဥက္ကလာပ လေး ရပ်ကွက်
လျှို့ဝှက်အိမ်ပိုင်တလုံးရှိ၏။ အလုပ်သမားများထားသော အိမ်
ဖြစ်၏။ အိမ်နီးပါးများက အိမ်ရှင်ကိုမမြင်ဘူး။ မကြာသေး
ပြောင်းလဲတတ်သော အိမ်ငှားများကိုသာ မြင်ဘူးသည်။ အိမ်
ငှားများမှာလည်း ယောက်ျား ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ တောင်တောင်
တင်းတင်းတဦးတည်း၊ သမားချည်းဖြစ်၏။ သို့သော်ပတ်ဝန်းကျင်
ထား စပ်စုတတ်သောပတ်ဝန်းကျင်မဟုတ်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲကဲ့သို့
ဖာသီဖာသာနေတတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်၍ ဤအိမ်ကလေး
မှာ အဝင်အထွက်ချောင်လှသည်။

ဒေးပစ်သည်မည်သည့်အဆက်မြောက်ဖြစ်သော အိမ်ငှားများ
မသိဘဲ ဤအိမ်သို့ရောက်သည်။ သူ့ရောက်ပြီး ရက်သတ္တတပတ်ကြာ
မှညီးဘကြီးမိုးကုတ်တက်သွားသဖြင့် ဒေါ်ခင်မမကြီးက မိမိလူငယ်
ထံ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ညအိပ်ညနေ အလည်အပတ်လာနိုင်
တော့သည်။

“ကျွန်တော်လုပ်ကြံပြောဒါမဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော် အလုပ်ရှင်
သုံးလေးဦးဆီ တာဝန်ထမ်းခဲ့ဘူးပါတီ”

“ဟဟဟ- ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းငါ့ဆီ လုပ်သက်ရှေ့လိမ့်မယ်
ထင်ဘယ်”

“ဒေးပစ်စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်ခင်မမကြီးက ပြန်ပြောပြီး
နှစ်ဦးသားရယ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ပန်ခွက်ထဲမှ နှားနဲ့ မျှား

ကိုအကုန်သောက်လိုက်ကြပြီး မိဖိုဖက်သို့ထွက်ကြသည်။ ပြီးတော့
အခန်းထဲပြန်ဝင်လာကြသည်။ ပြီးတော့-

မုန်တိုင်းသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ရွေ့လျားနေဟန် ရှိ၏။
မိုးဒဏ်လေဒဏ်မှာ ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။ သုတ်ခေါင်မိုးပေါက်
များကျသည့်အသံက ကျောက်စလင်ခဲဖြင့် ကြချာညီအလား၊
ဆီပင်ငယ်ကလေးများက ယိုးဒယားက ပိုဆန်ကြတော့သည်။ သင်
ဇွန်ကိုသေတိုးပုံများ၊ ဆစ်ကိုင်းကျိုးသံများမှလည်း ရင်တုန်
တယ်။ မုန်တိုင်းသည်ကုန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဖြတ်ကျော်နေဟန်
ရှိ၏။ ရေဒီယိုချိန်မဟုတ်သဖြင့် မိုးလေဝသအထူးသတင်း ကျေညာ
ရက်ကိုမကြားရသို့သော်တောင်ဥက္ကလာပမြို့ပေါ်က ဖြတ်ကျော်
နေသည်ထင်၏။ ဒေးပစ်တို့ အိမ်ကလေးမှာ မုန်တိုင်းဒဏ်ကို
မလူးအလဲခံနေရသည်။ အိမ်တွင်းရှိလှုပ်ခါနိုင်သော အရာဝတ္ထု
များသမျှ အကုန်လှုပ်ခါနေသည်။

နံက်ငါးနာရီခန့်တွင်တောင်ဥက္ကလာပမြို့၏ ဩကာသံလေးက
မှာ လုံးဝညိမ်သက်လျက်နေသည်။ မိုးလည်းမရွာတော့၊ လေ
လည်းမတိုက်တော့၊ သစ်ပင်များလည်း ယိုဒယားကတော့၊
သို့သော် ကျိုးသည့်အပင်ကကျိုးပြီး ဖရိုဖရဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်သည့် အပင်က ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

X X X
လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ကိုဘကြီးမျက်နှာကို မြင်
လိုက်သည်နှင့် “ကိုဘကြီးတေးယာက အကြံအဖန် အောင်မြင်
လာပြီဟု” ဒေါ်ခင်မမကြီးက ချက်ချင်း ကောက်ချက်ချလိုက်
သည်။ ဦးဘကြီးက ဒေါ်ခင်မမကြီးကို လက်လှမ်းပြလိုက်ပြီး

အထောက်အခံရုံပေးရေ၊ ရုံးခန်းသို့ဝင်သွားသည်။ မကြာမီဖြင့်
ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ခင်မမကြီးလာကြိုသည့် အိပ်ပျော်
ကားကြီးဖြင့် ရန်ကုန်ထဲပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရောက်တော့ညှော်ခန်းတွင်အတွင်းဝန်ကလေးဦးကျော်ဦး
အိမ်မှ ဒရိုင်တာကလေးက စောင့်နေသည်။ ညကို သူ့သမီး
မွေးနေ့ပါတီသို့ ဆက်ဆက်ကြခဲ့ပါဟူ၍ -

ဦးကျော်ဦးကသွင်းကုန်လိုင်စင်ရရှိရေးနှင့်ပတ်သက်၍အရေး
ပါသည်။ သူ့အတွက်လည်း လက်ဆောင်ကောင်းများပါသည်။
မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးရန် အံ့ကိုက်ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ခင်လည်းကွာ အကျိုးကပ်လံကြီးနဲ့ ကြည့်မခကောင်း
ပါဘူး။ ကော်လံနဲ့ အကျိုဆိုတာ လည်ပင်း အမာရွတ်ရှိသူ
တွေ လည်ပင်းမလှသူတွေဝတ်တာ၊ ခင်ခင်တို့လို လည်တိုင်ကျော
ကျောနဲ့သူတွေနဲ့ ကြည့်မကောင်းဘူး အလှပျက်တယ်”

ဦးဘကြီး၏စကားကို ဒေါ်ခင်မမကြီးကြားသည်။ ဒရိုင်ဘာ
မောင်သောင်းလည်း ကြားသည်။ သို့သော် ကြားသူချင်း
အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပုံချင်း မတူကြချေ။ ဒရိုင်ဘာနားတွင် အလွန်
ချိုသာသည်။ သူ့ဇနီးကို ပို၍လှအောင် ဂရုစိုက်ပြောသည်
ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်သည်။ ဒေါ်မမကြီး၏နားတွင် မိုးကြိုး
ပင်သကဲ့သို့ ဟိန်းဝင်သွားသည်။ ကျင်စက်ဖြင့်အတိုခံရသကဲ့သို့
ဝ ကိုယ့်လုံး ကျင်တက်သွားသည်။ ‘သူမလည်တိုင်က သွေးခြည်
ဥက်မြင်၍ တမင်ပြောသည်’ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်သည်။ ဦးဘ
ကြီးက ချိုချိုသာသာပင် ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့အသံနှင့်
မျက်လုံးများမှာ အေးစက်မာကြောနေသည်ဟု ဒေါ်မမကြီး

အထင်သည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြော၊ အောက်နှုတ်ခမ်းကို
မသိမသာကိုက်ပြီး သက်ပြင်းအလေးကို မသိမသာခိုးချလိုက်မိ
သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ဦးဘကြီး မည်သူမျှ မထူးမခြားနေ
သည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆက်ဆံသည်။ ကြင်နာသည်။ ယုယသည်။
သူမ၏လည်ပင်းကိုလည်း လှစ်ကနဲပင် စေ့မကြည့်၊ သို့သော်
ဒေါ်မမကြီးက အလိုလိုနေရင်း ကြောက်နေသည်။ ဦးဘကြီး၏
မျက်လုံးမှအေးစက်သောအငွေ့များသူ့ အသားကိုလာထိသကဲ့သို့
ခံစားနေမိသည်။ ‘ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မလုံလို့ နေမှာ’ဟုတော့ပြီး
ဖြေသိမ့်သည်။ သို့သော် အကြံအစည်တခုကိုတော့ စတင်ကြံစည်
လိုက်သည်။

နောက်နေ့တွင် မဂိုလမ်းမှ နာမည်ကြီး ကျောက်ကုန်သည်
ဘာဘူ ကုလားတဦးလာသည်။ ‘ခင်လဲကြည့်ပါအုံး၊ ဒါလောက်
ကောင်းတဲ့ကျောက်မျိုး တသက်တခါကြည့်ဘူးတယ်ရှိရအောင်’
ဟု ဆိုသဖြင့် ဦးဘကြီး၏ သီးသန့်ခန်းသို့ ဘာဘူကြီးနှင့်အတူ
လိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ ဤအခန်းတွင်းသို့ ဦးဘကြီးမဝေါ်ဘဲသူမ
ဝင်လေ့မရှိ၊ အခြားမည်သူမျှလည်းမဝင်ရ၊ အခန်းသော့နှင့်အခန်း
တွင်းမှ အာမခံသတ္တာသော့ကို ဦးဘကြီးအိတ်ထဲမှ မချ။

ဦးဘကြီးက အခန်းတွင်းသို့ နားနို့ သုံးပုံသာခန့်ထည့်ထား
သော ဘာလီပုန်းကို ကိုယ်တိုင်ဆွဲသွင်းသွားသည်။ အခန်းထဲ
ရောက်သော် မီးခံသေတ္တာကြီးကိုပွင့်ပြီး အတူပေးမှ သံမဏိ
သေတ္တာငယ်ကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အထုပ်ကို
ဖြေပြီး ဘာလီပုန်းထဲ သွန်ချလိုက်သည်။

“ဟာ....”

ဘာဘူးရာ ဒေင်္ဂါမမကြီးရာ ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြသည်။ ဦးဘကြီးကတော့ ပီတိဖြာသောမျက်နှာဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး ဘာလဲ ပုန်းထဲတွင် ဖွေးဖွေးဥနေသောနှုန်းနို့ သည် ဖာလူဒါကဲ့သို့ ပန်းဆိုင်ပြေးသွားသည်။ ဦးဘကြီးက ဘာလဲပုံးထဲလိုက်နိုက်ပြီး လက်ဝါးပြင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ လက်ထဲခွံခန့်ရှိသည့် ပတ္တမြား ဦးဘကြီး၏လက်ဝါးပြင်တခုလုပ်င် နီမြန်းနေသည်။

“သိန်းခြောက်ဆယ် တပြားမှမရှေ့ဘူး၊ အရွှေဖက် (နိုင်ငံ)ရောက်သွားယင် အနဲဆုံး သိန်းတရာ့ငါးဆယ်ဘဲ သုံးရက်အတွင်း အကြောင်းပြန်ပါ။ သုံးရက်ကျော်ယင် ကျနော် နောက်တယောက်နဲ့ ဆက်ရလိမ့်မယ်”

ဦးဘကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ကျောက်ကိုထုပ်ပြီး သံမဏိ သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ သေ့ပိတ်ပြီး မီးခဲသေတ္တာထဲ ထည့်သည်။ မီးခဲသေတ္တာသေ့ပိတ်ပြီး သေ့တွဲကိုအိတ်ထဲထည့် လိုက်သည်။ ဘာဘူးကြီးက မှင်သင်္ကမိနေသူပမာ ငေးကြည့်နေ သည်။ ပြီးတော့ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ တုန်လှုပ်သလိုလိုဖြင့် “ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သုံးယောက်စလုံးအခန်း ထဲမှထွက်ခဲ့ကြသည်။

+ + +

“ဒီမှာဒေးဗစ်မင်းခြေလက်ကို ကေညိမ်ညိမ်ထားစမ်း၊ စကား အောင်းကောင်းပြောမယ် ဒီကိစ္စကမင်းနဲ့ငါ့ရဲ့ သေရေးရှင်ရေးဘဲ တချက်စွန့်စားလိုက်လို့ အောင်မြင် သွားယင် ဒို့နှစ်ယောက် တဆက်လုံး ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာနေသွားရမယ်၊ မစွန့်

ခဲ့ယင်တော့ မင်းလဲဆက်လွှင့် ငါဘဝလဲမတေးရဲအောင်ဘဲ။”

ဒေင်္ဂါခင်မမကြီးက သူ့မကိုယ်ပေါ်တွင် တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ရောက်နေသောဒေးဗစ်၏လက်များကို ဖယ်ချပြီး ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သည်။ ဒေးဗစ်က အရေးတစိုက်နား ကောင်လိုက်သည်။ ထိုနောက်ဒေင်္ဂါခင်မမကြီးက လက်ပွေ့အိတ် ထဲမှ မြေမြုပ်တုံး တတုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။ မြေမြုပ်တုံးတွင် သေ့သုံးချောင်းအရာထင်နေသည်။ ထိုမြေမြုပ်တုံးကို ဒေးဗစ် လက်သို့ လှမ်းပေးပြီး လုပ်ရမည့်အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

“တဖက်နိုင်ငံမှာ အနဲဆုံးသိန်းတရာ့ငါးဆယ်ရမယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ့အမလဲရှိတယ်၊ ဒို့အဲဒီမှာ အခြေသွားချကြရအောင်”

ဒေင်္ဂါခင်မမကြီးက စကားကိုနီဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေပြီး “စိတ်ချပါ မမ၊ အားလုံးအောင်မြင်စေရမယ်” ဟု အားရပါးရပြောလိုက်သည်။ ဒေင်္ဂါခင်မမကြီးက လုပ်ငန်းအတွက် စရံအဖြစ် ဒေးဗစ်ပါးကို မေးမေးပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ကိုယ် တကိုယ်တည်း ဖြစ်ကွားကြသည်။

x x x

ဝါခေါင်လပြည့်နေ့

“ဒီတပတ်စတာ ခင်မလိုက်နိုင်တော့ဘူးအကိုကြီး ဟိုဒင်းလဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ခေါင်းလဲကိုက်နေတယ်။”

ဦးဘကြီးတို့ဒေင်္ဂါခင်မမကြီးတို့သည် ဝါတွင်း၌ဥပုတ်နေ့တိုင်း တုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး ဥပုသ်စောင့်ကြသည်။ ကျောင်းတွင်

၁၅၀ ○ ချောင်းဆုံ-တန်းသွင်

ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့နက်တန်းကြီးများအား အာရုဏ်ဆွမ်းကပ်ပြီးမှပြန်ကြသည်။ ယနေ့ ဒေါ်ခင်မမကြီးက နေမကောင်းသဖြင့် မလိုက်နိုင်၍ ဦးဘကြီးတဦးတည်းသွားရသည်။ ကားဖြင့်အပို့ခိုင်းပြီး ကားကိုပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မမကြီးကတော့ အိမ်တွင်ပင် ဆွမ်းခံကြသော တန်းတော်ကြီးထံ သိလယူပြီး အခန်းအောင်း ပုတီးစိပ်နေသည်။

ဥပုသ်စရပ်မှာ လူစည်ကားလှသည်။ အတွင်းဝန်ကလေး ဦးကျော်ဦးက ဦးဆောင်လျက် အဘိဓမ္မာဆွေးနွေးနေကြသည်။ နားထောင်သူက နားထောင်၊ ဝင်ဆွေးနွေးသူက ဆွေးနွေးနှင့် ရေနှေးကြမ်းများ တအိုးပြီးတအိုးကုန်နေသည်။ ညဆယ်နာရီခန့်တွင်-

“ကဲခင်ဗျားတို့ဆက်ဆွေးနွေး ကြ၊ ကျနော် ဘုရားဆောင်ဝင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးလိုက်အုံးမယ်။”

ဦးဘကြီးက ဤသို့ပြောပြီး ဝိုင်းမှထသည်။ ဘုရားခန်းမှာ တံခါးရှိုသော သီးသန့်ခန်းလေးဖြစ်၏။ သို့သော်အပြင်မှ တရားဆွေးနွေးသံများကို ဦးဘကြီးကြားနေရသကဲ့သို့ ဦးဘကြီး၏ အောင်မြင်သောအသံဖြင့် ဘုရားရှိခိုးနေသံကို အပြင်မှတရားဆွေးနွေးသူများက အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

+ + +

“အကိုကြီးတန်းကြီးကျောင်းမှာ အိပ်မယ်ဆိုတာလို့ ပြန်လာလဲ နေမကောင်းလို့လား” ညဆယ်နာရီခွဲခန့်တွင် ဦးဘကြီးကျောက်ကုန်းရှိနေအိမ်သို့ ပြန်လာသဖြင့် လူယုံတော်ကြီးဦးပါက မေးလိုက်သည်။

“ယူစရာလေးရှိလို့ ခဏပြန်လာဒါဘဲကိုပါ။ အခုပြန်သွားမယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျားမမလေးအိပ်ပီသား။”

ဦးဘကြီးက ဦးပါအမေးကို ပြန်-ပြန် ပြန်မေးလိုက်သည်။ “စောစောတန်းက အောက်ထပ်ခဏဆင်းပြီး ပြန်တက်သွားတယ်။”

“သူ့အခန်းထဲဘဲပြန်ဝင်သွားတယ်။ အိပ်တောင်မပျော်ဘေးဘူးထင်ပါရဲ့” ဦးပါကပြန်ပြောသည်။ ဦးပါက တအိမ်လုံး၏ လှုပ်ရှားမှုကို သိနေရသူဖြစ်၏။

“အေးအေး ကိစ္စမရှိဘူး။ သွားကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးနားပါစေ ကျုပ်လဲ အခုပြန်သွားမယ်။”

“အကိုကြီးကို ကားနဲ့လိုက်ပို့ ပေးရမလား၊ ကားထုတ်ထားလိက်ရမလား၊” အပေါ်ထပ်တက်ရန် ဟန်ပြင်နေသောဦးဘကြီးကို ဦးပါက မေးလိုက်သည်။

မထုတ်နဲ့၊ ဦးကျော်ဦးကားနဲ့ သူ့ဒရိုင်ဘာ ပါတယ်။ သူ့ရန်ကင်းဆက်သွားတယ်။ ကျုပ်အပြန်ခြံဝခရက်ဒါနဲ့ သူ့ကားပြန်ရောက်မှာနဲ့အတော်ဘဲနေမယ်။ ချိန်းထားတယ်။

ဦးဘကြီးက ပြန်ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ အိမ်ခြံရံရ တက်သွားသည်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲမှခသော့ကိုထုတ်ပြီး သီးသန့်အခန်းကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခဏဘုင်းချင်းပြန်ဆင်းလေးပြီး ဦးပါကိုနှုတ်ဆက်ခါ ခြံပြင်သူထွက်သွားသည်။

x x x

“တောက်...တယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ ထားအုံး၊ ဘာ လက်နက်နဲ့သတ်သွားတယ်ဆိုတာတောင် စုံစမ်းလို့မရသေးဘူး”

ဌာနာအုပ် ဦးဘသာက မကျေမချမ်း ပြောလိုက်သည်။
ဒေါ်ခင်မမကြီး၏အလောင်းမှာ အခန်းပြင် တံခါးပေါက်ရွှေ
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေထုလက်ထုမပျက် ပိုးလိုးပက် ရင်ညွန့်
အောက်နားတွင် ဟက်တက်ကြီးကဲ့နေသည်။ သို့သော် မည်သည့်
လက်နက်ဒဏ်ထု မည်သည့် မားပြာနိုင်ကြ၊ ဆရာဝန်၏စစ်ချက်
ထု စောင်ရပေတော့မည်။ အိမ်သားများကို စစ်သူကစစ်၊
အလောင်းကို သဲလွန်စ ရှာသူကရှာပြီ။ ဓါတ်ပုံရိုက်ပြီးနောက်
ဆေးရုံသို့ယူသွားသည်။ ညဆယ်နာရီခန့်တွင် ဦးဘကြီးပြန်လာ
သည်ဟု ဝင်းစောင်နှင့် ဦးပေါ်တို့၏ထွက်ဆိုချက်အရ ဦးဘကြီး
ကိုပါ အရေးယူ စစ်ဆေးရပေသည်။

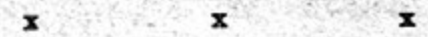
ဦးဘကြီးမှာ အလွန်အမင်းစိတ်ထိခိုက်နေပုံရ၏။ သူ့ အပေါ်
အမှုပတ်နေသည်ကို သိပ်ဂရုစိုက်ပုံမရ၊ ယူကြူးမရဖြစ်နေပုံရ၏။

“ရှင်းပါတယ် ဌာနာအုပ်ကြီးရယ်၊ လူသတ်သမားဟာ
ကျနော် ယောင်ဆောင်ပီး ခပ်ဘည်တည်နဲ့ဝင်လာ၊ အပေါ်ထပ်
တက် ထော့တုနဲ့အခန်းဖွင့်၊ မီးခဲသေတ္တာဖွင့် ပစ္စည်းယူပီးတော့
ကျနော်တို့အိပ်ခန်းဖက်လာ၊ အခန်းထဲကထွက်လာတဲ့ ကျနော့်
ဇနီးနဲ့တိုးမိလို့ သတ်ထားပီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်ထွက်သွားမှာ
ပေါ့၊ အဲဒီနေ့ကပိုင်းမှာ ဘယ်သူမှ အပေါ်ထပ် မတက်တော့
မနက်ကျမှဘဲ သိခဲ့တော့ဒါပေါ့။”

“ကျနော်က လပြည့်နေ့မနက် ကိုးနာရီကနေ လပြည့်ကျော်
ထရက်နေ့မနက် ခုနစ်နာရီခန့်ထိ ဘုန်းကြီးကျောင်းဇရပ်မှာ ရှိနေ
တယ်ဆိုတာ အတွင်းဝန်လေး ဦးကျော်ဦးနဲ့ဘကွ ဂုဏ်သရေရှိ

ဇုကြီးလူကောင်း ဆယ်ယောက်ထက်မနဲသက်သေခံပါလိမ့်မယ်၊
ဗျာနော်နဲ့ ဘေးမှပတ်သက်စရာ မရှိပါဘူး။”

ဦးဘကြီးက ဌာနာအုပ် ဦးဘသာကို ပြောလိုက်သည်။
ဦးဘသာက ခေါင်းညိတ်နားထောင်ရင်း လေးလေးနက်နက်
ဆုံးစားနေသည်။

“ည ဆယ်တစ်နာရီနှင့် ဆယ်တစ်နာရီခွဲအကြားလောက်တွင်
သေသည်။ သတ်သည်လက်နက်မသိရ၊ အသဲတွင် သတ္တုစ တစ
တွေ့သည်။ ရှေ့စဟု ယူဆရသည်။”

ညနေဖက်တွင် ဆေးစစ်ရသည်။ ရှေ့စလေးပါပြန်ပေးလိုက်
သည်။ ဦးဘသာက အလေးအနက်တေးနေသည်။ ‘ဆရာဝန်
ဘောင် စိုးစမ်းလို့ မရဒါ ဘာလက်နက်မို့လဲ’ ဟုလည်း မကျေ
နေပုံရေရွတ်မိသည်။ ထိုအခိုက် ခုရဲအုပ်နှင့်ရဲသားတဦးက လူရွယ်
တဦးကို ဖမ်းလာသည်။

“ဆရာကြီး ဒီကောင်ကို ထောက်ကြံ့နားမှာ ကားတွေစစ်
ဆေးရင်း မူပျက်နေလို့ မသင်္ကာတာနဲ့ ထောက်ကြံ့ရဲက ဆွဲလိုက်
တယ်၊ သူ့ ဆီက အဖိုးတန်မှောင်ခိုကျောက်တလုံးမိတယ်၊ အဲဒါ
ဒေါ်ခင်မမကြီးပေးဒါလို့ အစစ်ခံတယ်၊ ကျနော်တို့နဲ့ ပတ်သက်
နေလို့ ကျနော်တို့ကိုလှဲပေးလိုက်တယ်၊ သူ့နာမည် ဒေးဗစ်တဲ့”

ဦးဘသာက လူရွယ်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး “ကဲ... ဒီလဲမပင်ပန်းရ
အောင် မင်းလဲမနာချအောင် အမုန့်အတိုင်း ပြောစမ်းကွာ” ဟု
မေးလိုက်သည်။ ဒေးဗစ်က တံတွေးတချက်မျှလိုက်ပြီး-

“ကျနော်က ဒေါ်ခင်မမကြီးရဲ့ စပယ်ယာပါ။ တနေ့မှာ ဒေါ်ခင်မမကြီးက ကျနော် ကို သော့တူသုံးချောင်းလုပ်ခိုင်းတယ်။ ဒီသော့တူနဲ့ သူ့ယောက်ျားသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး သိန်းတစ်ထောင် ငါးဆယ်လောက်တန်တဲ့ ကျောက်ကိုယူပြီး နှစ်ယောက် ထခြားနိုင်လို့ထွက်ပြေးဖို့ပြောပါတယ်။ ကျနော်လဲ သဘောတူလိုက်ပါတယ်”

“သူက တနေ့တခါ နာရီသတ်မှတ်ပြီး တနေရာကို ဖုံးဆက်ပါတယ်။ ကျနော်က သွားစောင့်ရပါတယ်။ သူလာနိုင်မယ်ဆိုရင် ချိန်းတယ်။ မလာနိုင်ရင်လဲ ပြောတယ်။ ခိုခင်းစရာရှိရင်လဲ ခိုခင်းတယ်”

“မနေ့ကတော့ ကျနော် ဆီဖုံးဆက်ပီး ဝတ်ရပဲ့ပုဆိုးအကွက် အကျီအရောင်၊ ခေါင်းစွပ်၊ မျက်မှန်၊ နှုတ်ခမ်းခွေးတုတေ့ အားလုံးပြောတယ်။ လေသံဟန်ပန်ကတော့ ကျနော်သိပီးသား။ ဘယ်လိုလာ၊ ဘယ်လိုဝင်၊ ဘယ်လိုယူ၊ ဘယ်ကစောင့် စတဲ့အချက်တွေအားလုံး ညွှန်ကြားတယ်”

“ဒါနဲ့ ကျနော်သွားတယ်။ အခက်အခဲမရှိပါဘူး။ ချောချောမောမောပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် ကျောက်ကိုယူကြည့်ဖို့နောက် ကျနော် စိတ်က တမျိုးဖြစ်သွားတယ် လောဘမုန်တိုင်းထလာတယ်။ ပါးတော့ ‘ဒီ ခုနှစ်ဆို ရှစ်ဆုံးနဲ့ပေါင်းမဲ့ အစားအပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ကလေးနဲ့ တသက်လုံးစိမ်ခံခဲ့ရဒါ ပိုးကောင်မယ်’လို့လဲ တွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောက်ယူပီးတော့ ကျနော် သူ့ကိုမစောင့်တော့ဘဲ တချိုးထဲသစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ထောက်ကြံ့မှာ အပမ်းခံရဒါတဲ့”

ဒေးဗစ်က မောသွားသည့်အလား အနားရိုးသက်ရေအိုးမှ အခွက်ကို ခပ်သောက်လိုက်သည်။

“ခင်မမကြီးကို ဘာလက်နက်နဲ့သတ်သွားသလဲကွ”
ဦးဘသာ ရုတ်တရက် ထောက်မေးလိုက်သည်။

“ဗျာ...မေအသတ်ခံရတယ် ဟုတ်လား။ အဲဒါကို ကျနော် ခေါ်တော့ အမှန်တဲ”

ဦးဘသာက ဒေးဗစ် အပြောအဆို အမူအရာကို အလေးအနက် အကဲခတ်နေသည်။

ပြီးတော့—
“အေး...အေး၊ မင်း အမူအရာ အပြောအဆိုအားလုံး ပိုရို

ညီ ရှင်ရှင်မင်းသားဆိုယင်တော့ ပရိသတ်ကျမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းထက်မကပိုရိုတဲ့ အကောင်ပေါင်း သောင်းခြောက်သောင်းတွေပဲပီးတဲ။ ဒီတော့ ဒီညမင်းကို အခွင့်အရေးပေးလိုက်တယ်။ အဲ...မနက်ဖန်တော့ တွေ့ကြဒါပေါ့” ဟု ပြောပြီး အဝန် ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ဦးဘသာသည် ဦးဘကြီးသက်သေပြထားသူများကို တဦးတဦးစစ်မေးခဲ့သည်။ အားလုံးက “ဦးဘကြီးသူတို့နှင့် တညလုံး အကြောင်း” တညီတညွတ်တည်းထွက်ဆိုကြသည်။ ထို့နောက် ဦးဘသာက ဦးဘကြီးတို့ အိမ်တွင်း အိမ်ပြင် စေ့စေ့ စပ်စပ် နှောင့်နှေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဦးဘကြီးတို့ညွှန်ခန်းတွင်ပင် ဝိုင်းဝန်းစီမံပြီး အိမ်သားများနှင့်တကွ ဦးဘကြီးကိုပါ စစ်ဆေးမေးမြန်းပြန်သည်။

ဦးဘသာ၏ လက်ထဲတွင် သွတ်ပြားဖြင့် လုပ်ထားသော
ခလေးများ လှေလွတ်ကစားသည့် ဇောက်တလက်မ၊ အေး
ပျက်နှစ်လက်မအထက်ပျက်သုံးလက်မ၊ အလျားဆယ်လက်မ
ဦးချွန်ကလေးကို ကိုင်ထားသည်။ ထိုလှေကလေးကို မည်သို့
အာရုံစိုက်ကြည့်သနည်း၊ မည်သို့က အာရုံမစိုက်သနည်း၊
သို့မဟုတ် အမူအရာပျက်သနည်း စသဖြင့် ဦးဘသာသတိထား
စေသည်။ တဦးမှအပ အများက အာရုံစိုက်ကြည့်ကြသည်။ မည်
မပျက် မထူးခြား၊ တဦးကလွန်ကနဲတချက်ကြည့်ပြီး လှေ
တချက်မျက်နှာပျက်သွားသည်။ အားလုံးမှ မျက်စိတမိုက်
တပြန်မျှ။

“တရားခံက ပြောင့်ချက်မပေးသေးဘူးလား။”

ဦးဘကြီး ဦးဘသာကိုမဲ ပြုံးပြုံးပြီးမေးလိုက်သည်။ “တ
မိပီး ဒါတောင် ခင်ဗျားတို့အပိုလုပ်ပြီး ဟိုစစ်ဒီစစ်ဆေးလေ
သေးတယ်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်နေသည်။ ထို
တွင် အိမ်ဖော်မလေးက သူတို့ကို လိုမှော်ရည်လာချပေးသ
လိုမှော်ရည်ထဲတွင် ရေခဲသေတ္တာတွင် လုပ်သော လေး
ရေခဲတုံးကလေးများ ထည့်ထားသည်။ ဤသည်ကိုဦးဘ
သတိထားမိလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်ဦးဘသာ၏မျက်စိက ဦးဘ
၏လက်စွပ်သိဖောက်သွား သည်။ ဤသည်မှာလည်း လျှပ်ထ
မျှသာ၊ ဦးဘသာ၏မျက်နှာမှာလည်း လျှပ်စီးလက်သလိုဝင်
သက်သွားသည်။

“ဦးဘကြီးလက်စွပ်က နဝရက် ကိုးပါး လက်စွပ်ပါ

သောက်ကြည့်ပါရစေလား၊ ကျနော်က ကျောက်ဝါသနာ
တယ်ဗျ။”

ဦးဘသာက ဦးဘကြီးအမေးကို ပြန်မေးဖြတ် စကားမစပ်
ဘဲလုပ်တောင်းကြည့်သည်။ ဦးဘကြီးက ‘ဟုတ်ပါတယ်နဝရတ်
ဘဲလုပ်ပါ၊ ကြည့်ပါ’ ဟု ဆိုပြီး ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ “ဦးဘသာ
ကလုပ်ကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီးနောက် စွန်ကုပ်တချောင်း
သစ်တုန်းကပဲ သွားဒါလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်သည်။ ဦးဘကြီးက
မကြောင် ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး ‘သတိမထားမိဘူးဗျ၊ အခု
ဗျားပြောမှတ်သိတယ်’ ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတန်းကို ခင်ဗျားဘယ်အငြိုးနဲ့ ဒါလေးကံရက်ရက်
ခင်က သတ်လိုက်ရဒါလဲဦးဘကြီး။”

ဦးဘသာက ဦးဘကြီးကို စိုက်ကြည့်ပြီး တလုံးချင်းပြော
သည်။

“အာဗျ၊ ဘာပြောတယ် ခင်ဗျားကို သတိထားပြော
ယင်ကောင်းမယ်၊ ခင်ဗျားကိုကျုပ်ပြန်အရေးယူနိုင်တယ်၊
ကျုပ်မှာ လူကြီးလူကောင်းသက်သေတွေ တပုံကြီးဗျ။”

ဦးဘကြီးကအသားဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ဒေါသဖြင့်
ပြန်အော်လိုက်သည်။ ဦးဘသာအပြုံးမပျက်ဘဲ-

“ဒီမှာ-ဦးဘကြီး ခင်ဗျားဟာ အခုမှလူတယောက်
သတ်ဖူးဒါပါ၊ တကဲ့ကြေးစားလူသတ်သမားတွေလောက်
ခင်ဗျားအကွက်မစေနိုင်ပါဘူး၊ မပိရိနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီ
တကဲ့ကြေးစား လူသတ်သမားတွေတောင်မှ ကိုယ်တိုင်

ချွတ်ယွင်းလို့ဖြစ်စေ မတော်တဆဖြစ်စေ သဲလွန်စတော့
ဘော့ ချန်ခဲကြဒါချည်းဘဲ၊ ရဲကမတွေ့ယင်တော့ လွတ်
ထပေါ့လေ”

“ခင်ဗျားရဲ့သဲလွန်စတွေ အများကြီးချန်ခဲ့တယ်၊ ဟာ
တွေ့လဲ အများကြီးဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမှာ ကမ္ဘာ့ကြေး
လူသတ်သမားကြီးတွေထက် သာတဲ့အချက်တချက်ရှိတယ်။ အဲ
လူသတ် လက်နက်ဆန်းတီထွင်မှုဘဲ၊ လက်ဗွေရာ မကျန်အောင်
အလိုလိုပျောက်သွားအောင် တီထွင်တတ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်
စေတော့ ချီးကျူးစရာပဲ”

“ခင်ဗျားဘာတွေပြောနေသလဲ၊ ခင်ဗျားရူးနေသလား
ဦးဘကြီးက ပြူးတူးပြုတ်ဖြင့် အော်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်မရူးဘူးဦးဘကြီး၊ ကျုပ်ပြောဒါကိုဆုံးအောင်
ထောင်ပီးတော့ ခင်ဗျားငြင်းနိုင်ယင်ငြင်း”

“ဟော့ဒီလှေအလေးထဲရေထဲ ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထဲ
ယင် တဖက်ချန်ရေခဲတုံးပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ရင်ညွန့်ကုထိုးယင်ဒါ
ထိုးသလိုကွဲဝင်သွားနိုင်တယ်၊ ပီးတော့ အရေပျော်ပီးပျော
သွားမယ်၊ ဒီသွတ်ပြားလှေကလေးကို ကျုပ်ခင်ဗျားအိမ်ခံစား
ရခဲ့တယ်။”

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကံဆိုးချင်တော့ ခင်ဗျားလက်စွပ်စိန်
တခုက ပဲ ပီးလှေထဲကျသွားတယ်၊ အဲဒီသေသူရဲ့ အသဲထဲ
ဆရာဝန်ကပြန်ရခဲ့တယ်။”

“ပီးတော့ လူတယောက်လုံး ထတ် ပီးမှ တရားတိတိ
ခင်ဗျားနူးမြာတယ်၊ စရပ်မှာ ဘုန်းကြီးတရားဟောဒါကို

ထားတဲ့တိတ်ခွေခွဲ တိတ်ရီကော်ဒါရှိတယ်၊ အဲဒီမှာခင်ဗျားတုရား
ဒီဒီးသံတနာရီခလောက်ပါတယ်၊ တုရားခန်းမှာ အခန်းတံခါး
ဝိတ်ပီး ခင်ဗျားအဲဒါကို ဖွင့်ထားခဲ့ဘယ်၊ ခင်ဗျား အိမ်ပြန်ပီး
ဒေီးကိုပြန်သတ်တယ်၊ တုရားခန်းပြတင်းပေါက်မှာ ခင်ဗျားခြေ
ထောက်တွေ့ရတယ်၊ တိတ်ခွေခွဲ ခင်ဗျားမပျောက်ပြန်ပစ်ခဲ့ဘူး၊
အဲဒါခင်ဗျားချွတ်ယွင်းချက်ဘဲ။”

“ခင်ဗျားငြင်းချင်ရင်ငြင်းအုံးဒါပေမဲ့ကျုပ်ရထားတဲ့အချက်
အလက်တွေက ခင်ဗျားကို ချည်ပီးတုတ်ပီးဖြစ်နေဘိ။”

ဦးဘသကာ တလုံးချင်းအေးအေးပြောသည်၊ ဦးဘကြီး၏
ကော်နာမှာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသည်၊ ဒေါသထွက်ဟန်လဲမပေါက်
ခင်ဘယ်တုတ်ဝမ်းနည်းပုံလဲမပေါက်၊ တည်ကြည်နေပုံရသည်ပြီးမှ-

“ဟုတ်တယ်ဦးဘသကာခင်ဗျားပြောသလိုကျုပ်ဟာကြေးစား
လူသတ်သမားမှမဟုတ်ဘဲ ‘ဒေါသမုန်တိုင်း’ ဒက်ကြောင့် ကြံစည်
သတ်ဖြတ်ခဲ့ရဒါ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး
ခင်ခင်ဒါဘဲ ဒါပေမဲ့ လူညံဒါရော၊ ကံညံဒါရော၊ ပေါင်းလိုက်
တော့ ‘ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ်’ ဘဲပေါ့။”

“ကျုပ်မိန်းမဟာ ကျုပ်အပေါ်အင်မတန်သစ္စာမဲ့
တယ်၊ လူမှုရေးသစ္စာမဲ့တယ်၊ စီးပွားရေးသစ္စာမဲ့တယ်၊
သစ္စာမဲ့ ရှုံးကဘူး ပမာမခန့်ပါလုပ်တယ်၊ ဒါကို စော
စောက ကျုပ် စီးပွားရေးဖက်မဲနေလို့ မသိခဲ့ဘူး၊ နောက်
တော့ ခြေလှမ်းပျက်သဒါတွေကို သတိထားမိဘယ်”

“ဒင်း အငယ်အနှောင်းတွေကို ဒင်းလက်တောက်ချ
ကျနေ့မှာ လုပ်ငန်းတွေသိန်းချီရှုံးခဲ့ဒါများဘိ၊ ဒါကို

အစကသိခဲ့ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့တပတ်လောက်ကမှ မရှိသေး
ကား ဒင်းလည်ပင်းမှ ဒင်းအငယ်အနှောင်းရဲ့ သွား
ဒဏ်ရာ သွေးခြည်ဥတွေမှ ပိစုံစမ်းလို့ သိခဲ့ရဒါ”

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဒေါသဟာ အထုတ်အထိပ်
ရောက်သွားတယ်၊ ကျုပ်ကို ပမာမခန့်လွန်းလို့ ပါ၊ ချက်
ချင်း လည်ပင်းညစ်သတ်မိမလို့ နောက်မှ စိတ်ကိုထိန်းပိး
အကြံထုတ်ပိး ခုလိုလုပ်ရဒါဘဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ အကုန်မှန်တယ်၊ လက်စွပ်စွန့်ကုတ်
ပဲ့ကျဒါကတော့ ကျုပ်ကံကုန် ဆိုးပါတယ်၊ အကျိလက်
စနဲ့ငြိသွားတယ်ထင်ရဲ့၊ တိပ်ခေမပျက်မိဒါကတော့ ပြဿ
နာ အဲဒီအထိရောက်မလာဘူး ထင်လို့ပါ၊ ဦးကျော်ဦး
တို့လူသိုက် နဲ့နဲလေးမှမရိပ်မိပါဘူး၊ ပြတင်းပေါက်ကိုထဲ
ကျနေသေသေချာချာ အဝတ်နဲ့လိုက်ပုတ်ပါသေးတယ်
ဒါတောင် ခင်ဗျားအတွက် ကျန်နေသေးတယ်”

“ကျုပ် အိမ်ကို တက္ကစီးနဲ့ပြေးပြန်တယ်၊ နောက်
ဖေးပေါင်ကလဲ့ ဝင်တယ်၊ ကျုပ်အခန်းရှေ့ရောက်တော့
ငနဲမ ပျာရီပျာရာ အပြင်ထွက်လေးဒါနဲ့တိုးတယ်၊ ကျုပ်
ကိုတွေ့တော့ ရုတ်တရက် သရဲချောက်ခံရသလို ကြေခင်
သွားတယ်၊ ကျုပ်လက်ထဲ ရေခဲခါးမြှောင်က ရောက်နေ
ဘိ၊ ကြောင်ကြည့်နေတုန်း အပိုင် ဆော်ထဲ လိုက်တာ
ပစပ်ကို မျက်နှာသုတ်ပုာ ခန့်ဖမ်းပိတ်ထားတာ အော်သံ
တော့ မထွက်ဘူး”

“အသွားအပြန်အားလုံး မိနစ်လေးဆယ်ဘဲ ကြာ
တယ်၊ မနက်ကျလို့ ကျုပ်ညာထ အိမ်တခေါက်ပြန်လာ
ပီး သိန်းခြောက်ဆယ်လောက်တန်တဲ့ ပတ္တမြားတလုံးထဲ
သီးသန့်မီးခဲသေတ္တာနဲ့ထားတဲ့ သီးသန့်အခန်းထဲဝင်သွား
သေးတယ်၊ ကြားမှ ဒင်းအစီအစဉ်နဲ့ ကျုပ်အယောင်
ဆောင်ပီး ထော့တုနဲ့ တယောက်ဝင်ဖျောင်သွားတိဆို
တာ သိရတော့တယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ ဒင်းအလောင်းကိုကြည့်
ပီး နုတ်နုတ်ထပ်စင်းချင်တဲ့စိတ်ကို မနဲထိန်းထားရတယ်”

“ကုန်ပါတီ၊ တင်နေတဲ့အကြွေးနဲ့၊ ချော်ရမှာနဲ့၊ ရှိတဲ့
ပစ္စည်းနဲ့ ချိန်ကိုက်ယင် အပြင်မှာ အသက်ရှင်နေရဒါ
ထက် ကြီးစင်တက်ရဒါဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ တသက်လုံးထောင်
ထဲသွားနေရဒါဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အတွက် ပိုကောင်းမှာ
ဘဲ၊ ကျုပ်ကို-ဝတ္တရားအရ ဖမ်းပါတော့”

ဦးဘကြီး၏စကား ဤတွင်ဆုံးသွားသည်။ တနည်းအား
ဖြင့် ပြောရုံချက်ပေးပြီးသွားသည်။

မုန်တိုင်းမရှိတော့သဖြင့် ကောင်းကင်မှာ ကြည်လင်နေ
သည်။ လူအများသည်လည်း လွန်ခဲ့သည့်တပတ်ခန့်က လေပြင်း
မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သွားသည်ကို သတိမရတော့၊ မေ့သွားကြပြီ။

သို့သော်-

- လောဘမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ဒေးဗစ်၏ ထောင်နန်းစံရ တော့မည်။
- ဓေါသ မုန်တိုင်းဒဏ် ကြောင့် ဦးဘ ကြီးက ကြီး (သို့မဟုတ်) ကျွန်းဒဏ် ခံရတော့မည်။
- ရမက် မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် အသက်ပေးသွားရသော ဒေါ်ခင်မမကြီးသည်စား မည်သည့်ဘဝတွင် မည်သည့် မုန်တိုင်းဒဏ်ဖြင့် မည်မျှခံစားရမည် မသိ။

ချောင်းဆုံ-အုန်းသွင်

ဒီဒီနိတွေရအောင် ဘယ်လိုလုပ် ဖောက်ထွင်းယူရ ဗွာလဲ လဲ လဲ။

(မမိုး လျှိုဂုဏ်ဝက်ဘာ)

သျှိုဌကိဝကိဘာဝ

၁၆၅

နော်မန်သည် တယ်လီဖုံးခွက်ကိုကောက်ကိုင်ရင်း သက်ပြင်း
ချက်ရှိကြမိသွား၏။ ပြီးမှ-

“အချစ်ရေ...မေသူ့၏ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ဆုံပြီးစကား
ပြောချင်တယ်တဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာကြီးဘဲကွာ။ စောစောကဘဲ သူ
ကိုဖုံးဆက်တယ်။ ကိုယ်တော့ အလုပ်ကနေတန်းသွားပြီး
သူလိုက်မယ်။ မေသူ့၏ ဒီရတာတွေပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ငါတခုခုဖြစ်နေပုံရတယ်။ တွေ့ဆုံချင်တာကို အလောတကြီးဖြစ်
တယ်။ အချစ်လိုက်ပြန်ရင်လဲ သားသားလေးကို ကြည့်မိသူ
ဖြစ်နေအုံးမယ်မှတ်လား။”

“သားပါတော့လေ၊ ဓါတ်ပြားဟောင်းကြီးဘဲမဟုတ်လား။
သားလုပ်တဲ့သူ့၏ အိမ်မှာနေ ကလေးထိန်း၊ လင်လုပ်တဲ့သူ့၏

အလုပ်ရှင်ဇနီးနဲ့အတူထွက် စားစားသောက်သောက်ပေါ့။ ရုပ်
တယ်၊ ဒီမှာနော်မန် ကျမရှင်းရှင်းပြောတော့မယ်။ ဒါကို ကျမ
ဆက်ပီးသီးမခံနိုင်တော့ဘူး။ ရှင်ဟာ-ကျမတို့မိသားစု ကို ဖြစ်ခဲ့သို့
ကြီးစားနေတာ ရှင်းနေဘိ။ ဒီအလုပ်ရှင်နဲ့ စပ်တူလုပ်ကိုင်ရကထ
က ရှင် တမျိုးပြောင်းလဲသွားဘိ။ ဒီတော့”

“ဟေ့နီနာ၊ မင်းဘာတွေ မဟုတ်တန်းတရား စဉ်းစားနေ
တာလဲ”

“အို...တာမဟုတ်တန်းတရား စဉ်းစားရမ္မာလဲ၊ ရှင်ဟာ ခုလို
အခြေအနေမျိုးကိုရောက်ဖူးနေဖူးတာမဟုတ်ဖူး၊ ကျမလဲမရောက်
ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီမေသူ့ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ရှင်ကို ကျမနဲ့ခွဲထုတ်
နေပြီဆိုတာတော့၊ အို...ရှင်းလွန်းပါတယ်၊ ရှင်းနေပါတယ်”

“ဟာ...ဟေ့-ခုချိန်မှာ ဒါတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊
စိတ်အေးအေးထားပီး”

“ဘာ...စိတ်အေးအေးထားရမယ်ဟုတ်သား၊ ဒီမှာ ပျောက်
သွားတယ်ဆိုတဲ့ ရတနာတွေကိုလေ၊ ရှင်-ရှင်...ယူထားတယ်ဆို
ရင်တောင် ကျမ မအံ့ဩဘူးဘိသား၊ ဒီဟာမရှဲအဆင့်အတန်းနဲ့
တူအောင်မှီအောင် ရှင်တို့အကြံရအုံးမယ်မှတ်လား”

“ဟေ့-တော်စမ်းကွာ၊ ငါဒီအကြောင်းကို ဆက်မပြော
ချင်ဘူး၊ ငါအိမ်အပြန်နောက်ကျလိမ့်မယ် ဒါဘဲ”
စကားမဆုံးမီ တဖက်မှ တယ်လီဖုန်း ဆောင့်ချသွားသည်။

x x x

မေသူသည် အရှေ့တိုင်းဟော်တယ်အဝင်ဝမှာ အသိအကျွမ်း
ပျားကိုနှုတ်ဆက်ရင်း ကိုယ်ကို ရှိ လာအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။
ဒါကို စားပွဲတလုံးမှာထိုင်နေသော နော်မန်က မြင်လိုက်သည်။

မေသူ၏ အသိအကျွမ်းမှာ ကြေးရည်တတ် လူတန်းစားဖြစ်
ကြောင်း နော်မန်က တဆက်တည်းပင်သိမှတ်လိုက်မိ၏။
မေသူကိုယ်တိုင်မှာလဲ သည်လူတန်းစားဝင်တဦးမဟုတ်လား၊
အဖိုးထန်တွေကိုသာသုံးဆောင်နေထိုင်လေ သူတဦးမဟုတ်လား။

ဝတ်ဆင်လာသော ဖြူပြာရောင်ဝတ်စုံမှာ တန်ဖိုးကြီးသည်
နှင့်အမျှ သူမ၏ကိုယ်နေဟန်ထားပုံအထင်းစားပုံပန်းပေါ်ကျိုး
ထားသည်မှာ ဖြစ်မျိုးမဲ့မထင် နတ်ရုပ်သွင်ပမာ ထယ်ဝါလှပ
လွန်းလှသည်။

ချယ်သထားသောစိတ်ကပ်၊ စီးထားသောဖိနပ်၊ ဆောင်း
ထားသောဦးထုပ်၊ စူးနက်ရွှန်းလက်သော မျက်လုံးအစုံ၊ ဒါတွေ
အားလုံးမှာ အူမ၏ သွယ်လှလှအလှအပကို သူ့နေရာနှင့်သူ
ပြည့်တင်းနေကြပါလေသည်။

ကြည့်ရင်းက နော်မန်သွေးခုန်မြန်လာသည်။
မေသူကို ကြည့်ရှုမိသူ ဖိုသတ္တဝါတိုင်း ခုလို ဖြစ်ကြရသည်
ချည်း။

“အင်း-ရယ်စရာတော့လဲကောင်းသား”

လွန်ခဲ့သောနှစ်လလောက်အဆို ခုလိုမေသူနှင့် အရှေ့တိုင်း
ဟော်တယ်လိုနေရာမျိုးမှာ နှစ်ယောက်ထဲ ထမင်းလက်ဆုံစားရ
မည်ဆိုပါစို့၊ နော်မန်အံ့နေနှင့် ဖြစ်လာသော ခံစားအားကျမှု
ကို ရယ်မောကာ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့မှာအမှန်။

သို့သော် အခြေအနေတို့စာ ပြောင်းလဲလာပြီဖြစ်ပါ၏။
 မေသူ့ခင်ပွန်း၊ “အဖိုးကြီး” မှာ ရတနာဆိုင်ကြီးပွင့်လှစ်
 ထားသည်။ ကြီးစားနိုးကြားသော လူငယ်လူရွယ်များကို ငွေ
 ချယ်ကာ အရောင်းတာဝန်ခံများအဖြစ် ခန့်ထားတတ်သည်။
 နော်မန်မှာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် အဖိုးကြီး၏ယုံကြည်
 ကိုးစားမှုရရှိကာ ကြီးမားသောတာဝန်များ အပ်နှင်းခံရသည်။
 ထိုမှတစ်ဆင့် အငယ်တန်းအစုရှင်တဦးအဖြစ်ကို ရရှိခဲ့၏။ အစုရှင်
 ဖြစ်ပြီးနောက် များမကြာမီပင် အဖိုးကြီးမှာ ဖျားနာကာ
 ခဲ့သည်။ စောစောကစ၍ စပ်ဆွေးနှေးထားသော “စိန်” အခရင်း
 အဝယ်ကိစ္စလည်း မပြီးပြတ်သေးပေ။

နော်မန်ကမူ ဒါကို သူ၏ အောင်မြင်မှု အခွင့်လမ်းတခုအဖြစ်
 ပြုမိလေသည်။ ကုသိုလ်ပေါလေ-

သို့သော်-မျက်စာမှိတ်လျှပ်တပျက်အတွင်းမှာပင်သတင်းဆို
 ကြီးတရပ် ထွက်လာခဲ့သည်။

အဖိုးကြီးနှင့်ဇနီး မေသူတို့၏အိမ်မှ စိန်တွေ့ပျောက်ဆုံးရှုံး
 စာည်ဆိုသောလတင်း။

ဤသတင်းနှင့်အတူ နော်မန်၏ဘဝသည်လဲ ပြောင်းလဲခဲ့ရ
 ပါတော့သည်။

သည်ကနေ့နော်မန်မှာ မနေ့က နော်မန် မဟုတ်တော့ပါ
 တကား။

မေသူကနော်မန်ကိုဖော်ရွေနှေးထွေးစွာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
 “နော်မန်ဇေ၊ ခုလိုခေါ်တွေ့ရတာ မေသူကကယ်ဘဲ စိန်
 မအောင်းပါဘူး။ ဒါပေတဲ့ အဖိုးကြီးအတွက် မေသူအတော်

စိတ်ပူနေရတာကြောင့်ပါ-ဒီညလဲ ရောဂါက ပိုပြီးဆိုးလာပြန်
 တယ်လေ။ ဒါကြောင့် မေသူ့လိုစီးဥရတာပါ”

+ + +

အခန်း (၂)

ကောက်တေးခွက်နှင့်အတူ မေသူနှင့် စကားပြောရသည်မှာ
 အရသာရှိလှသည်။

မေသူကလဲ-
 “ဒီလိုလေ-နော်မန်၊ အဖိုးကြီးက မေသူ့ထက် အပိုကြီး
 အသက်ကြီးတယ်မှတ်လား၊ ဒီတော့ မေသူတို့ချင်း နီးစပ်မှုမရှိ
 ဘူးလေ၊ အထူးသဖြင့်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာဆိုပါတော့”

“စိတ်မကောင်းစရာပါဘဲ၊ ဒါပေတဲ့၊ မေသူက လုပ်ငန်း
 အကြောင်းအတော်သိနေတာဘဲ၊ ခုလို၊ ကျနော်နဲ့တွေ့ဆုံစကား
 ပြောရတာ၊ အကူအညီတစုံတခုဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာ”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပါဘဲ၊ နော်မန်”
 ပြောရင်း မေသူက ကောက်တေးအရက်ပန်ခွက်နှုတ်ခမ်းကို
 ပတ်ချာလှည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“မေသူ အနေနဲ့ လုပ်ငန်းအကြောင်းကို သိနေတယ်ဆိုတာ
 ဟုတ်ပါတယ်”

ပြောရင်းက မေသူသည် နော်မန်ကို ဖြတ်ကနဲတချက်မေ့
 ကြည့်ပြီး-

“နော်မန် မေသူ့ အနေနဲ့ ဘယ်တုန်းကစပြီး လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားပြီး လေ့လာမိတယ်ဆိုတာသိလားဟင်”

“ဟင်အင်း-ကျနော်မသိဘူး၊ မေသူ့”

“ဟင်း-ဟင်း အဖိုးကြီးကနော်မန်ကို အစုဝင်အဖြစ်ဝင်ခွင့် ပြုတဲ့အချိန်ကပေါ့”

နော်မန် ကိုယ်ကို တည့်မတ်မိလိုက်တာ။

“ကျနော်-အစုဝင်ဖြစ်တဲ့အချိန်ကစပြီး ဟိုဘာကြောင့်များ လဲမေသူ့”

“အင်း-မေသူ့လဲအကြောင်းရင်းကို ဆေးသေချာချာမသိပါဘူး၊ အဲ-မေသူ့ကတော့အကြံကြီးတယ်-ရည်မှန်းချက်ကြီးမားတယ်လေ၊ အဖိုးကြီးကတော့ လုပ်ငန်းကို သူတဲကြပ်မက်တယ်၊ မေသူ့ကို လုပ်ငန်းအကြောင်းမပြောလှဘူး၊ မေသူ့လိုတာရှိရင် သူ့တွေပုံပေးတာပါဘိ၊ ဒီတော့လဲ မေသူ့မှာ ပူပင်စရာမရှိခဲ့ဘူးပေါ့”

ပြောပြီးမေသူ့က အရက်တကျိုက်သောက်လိုက်တာ-

“အမှန်က အဖိုးကြီးလွန်ခဲ့တဲ့တနှစ်လောက်အထဲက အခြေအနေ မကောင်းခဲ့တာဘူး၊ မေ့တတ်လာတယ်၊ အပေါင်းအဆင်းတွေအပေါ် မယုံသင်္ကာဖြစ်လာတယ်၊ ဟို-ကျမဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်-နော်မန်”

x x x

အခန်း(၃)

နော်မန်က ခေါင်းငြိတ်သည်။

“ဒီတော့-ခုလိုအခြေအနေမှာ သူဟာ လုပ်ငန်းကို ဖိဖိစီးစီး နှိပ်နှိပ်တော့ဘူးဆိုတာ နော်မန်သိပါတယ် မေသူ့လဲသိပါတယ်”

ပြောရင်းကတွေ့ရင် လိုက်ပြီး-

“အဖိုးကြီးကိုယ်တိုင်လဲသိတယ်၊ နော်မန်ဒီအသိနဲ့အဖိုးကြီးဘာအတော်ကို အမျက်ကြီးလာတယ်၊ အခြေအနေတနေ့တခြား ဦးလာတာကို မေသူ့ သတိထားမိလာရပါတယ်၊ တတယ်လို့၊ အဖိုးကြီး မြန်းထနဲ့ တခုခု ဖြစ် သွား ရင်၊ လုပ်ငန်းကို ဘယ်သူ ဦးဆောင်မလဲ-ဟင်”

“ကျနော်တို့လဲ-ဒါဘဲစဉ်းစားနေကြပါတယ်”

“ဒါကြောင့် မေသူ့ဟာ လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားလာရတာပေါ့၊ အစစတော့ နော်မန်ကိုမပြောခဲ့ဘူး၊ အမှန်က အဖိုးကြီးနော်မန်ကို အစုခွဲပေးခဲ့တာဟာ မေသူ့ဖျောင်းဖျံခဲ့တာပေါ့”

နော်မန်ပြုံးသွားပြီး-

“ကျနော်လဲ ဒီလိုထင်ခဲ့မိပါတယ်၊ တနေ့နေ့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောမယ်လို့လဲ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်မေသူ့”

ဤဟုင် မေသူ့ယမိတ်မရှည်ဟန်နှင့်-

“ကျေးဇူးမဘင်ပါနဲ့ နော်မန်၊ မေသူ့- မေသူ့ဟာ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်ကာကွယ်ရေးလုပ်လိုက်ရတာပေါ့”

ပြုံးတာပြောရင်းက တဖန်မျက်နှာတည်သွားပြန်တာ-

“မေသူအနေနဲ့က- ဒီရတနာလုပ်ငန်းကြီး ဒီထက်ကြီးစေချင်တယ်။ အဲ-မေသူနဲ့နော်မန်နစ်ယောက်ဆိုရင် ဖြစ်မယ်ထင်မိတယ်။ အမှန်က နော်မန်ရယ်။ အသက်ချင်းစဉ်းစားမေသူအရွယ်ဟာ အဖိုးကြီးထက်နော်မန်နဲ့ပိုပြီး နီးစပ်ပါတယ်။ ဒီတော့၊ သဘာဝဘဲပေါ့၊ မေသူဟာ နော်မန်ကို အားကိုးတော့တယ်”

နော်မန်က မေသူ့ကိုပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး-
“ကျနော့ကုသိုလ်ပေါ့-မေသူ”

နစ်ဦးသားစကားတပြောပြောနှင့် စပါယ်ရှယ်အသာတင်ခန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အဝင်ဝတွင် ဧနွယ်ားဆရာက များကိ တိခပ်ကစားရင်းက မေသူ့ကိုဦးညွှတ်လိုက်သည်။ ဇနစ်ခြိုက်ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

စားပွဲမှာထိုင်မိသောအခါ မေသူက-
“အဖိုးကြီးဟာ သုံးလေးလအတွင်းမှာ အတော်ပြောင်းခဲ့တယ်”

နော်မန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး-
“ကျနော်သိတယ်မေသူ - အဖိုးကြီး ပြောင်းလဲတယ်ဆို ကျနော် ကိုအရှင်အဖြစ်ခဲ့ပေးပြီးတဲ့အချိန်က စခဲ့တယ်မှတ်တရ။ ရှင်းပြဆိုတော့ခက်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေတဲ့၊ ရင်ထဲမှူးတော့အခဲခဲစားမိပါတယ်”

“နားလည်မှု လိုတာပါဘဲလေ၊ နော်မန်က ပူပင်စရာတော်တော်များများကို သူ့ဆီကလွဲပြောင်းယူတာဘဲမှတ်တရ။

“နားလည်မှု လိုတာပါဘဲလေ၊ နော်မန်က ပူပင်စရာတော်တော်များများကို သူ့ဆီကလွဲပြောင်းယူတာဘဲမှတ်တရ။

လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ဆိုလဲ အံ့ဩလောက်ပါဘယ်၊ ဒါကို သူ့သိဖို့ မြင်ဖို့ကောင်းတယ်”

“သူ့သား-သူမမြင်ဘူးမေသူ”

နော်မန်ကခါးသည်းခဲပြင်းစွာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ဆက်၍-

“သူ-ကျနော် ကို အင်း-မနာလို-ဖြစ်လာတယ်”

သည်စကားကိုတော့မူ နော်မန်မှာ အတော် ကို ကြိုးစားပြီး ပြောထွက်လိုက်ရ၏။

“မနာလို- သေချာတာပေါ့၊ နော်မန်-သူလေ နော်မန်ကို၊ နော်မန်အရွယ်ကို မနာလိုဖြစ်လာတယ်၊ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်ကို မနာလိုဖြစ်လာတယ်၊ ဒီစိန်တူရအောင်ဝယ်လိုက်နိုင်တာကိုလဲ မနာလိုဖြစ်လာတယ်”

မေသူက နော်မန်ကို တချက်သေသေချာချာကြည့်ပြီး-

“ဒီမနာလိုမှုတွေ၊ ဘယ်တုန်းက စဖြစ်ဘယ် ဆိုတာတော့ သိလားနော်မန်၊ တခန့် နော်မန်နဲ့မေသူ နေ့လည်စာ တူတူစားကြတာကို တွေ့သွားကတဲက သူ မနာလို စဖြစ်တော့တာဘဲ နော်မန် တဖန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်၏။

“ကျနော်တို့ ဘာကြောင့် နေ့လည်စာ တူတူစားကြတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြခဲ့ရင်ကောင်းမှာဘဲ”

မေသူကမူ တိတိပြတ်ပြတ်ပင်-

“အို...မေသူတို့ဘက်က မှန်ခဲ့တာဘဲ နော်မန်၊ သူ့ နောက်ကွယ်မှာ မေသူတို့အကြံအစည်လုပ်တာ သူ့အတွက်ပါ ဆိုရင်-တောင်”

ဤတွင် စနွယ်ားဆရာက-

“ကောင်းကင်ပြာတေးကို ချောချောမောမောလေး ကျောဝင်လျက်ရှိ၏။

မေသုက ကုလားထိုင်ကိုမို့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“မေသုတော့ခလ...ဂီတဆို အားလုံးနှစ်သက်တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ သိချင်းကြီးကနေ ခေတ်ပေါ်တေးအထိဘဲ”

x x x

• မေသုတို့ခြံဝမှာ နော်မန်ကားရပ်သောအခါ ကချိန်မှာဆက်နားချိရှိပြီ-

“မေသုက အတေးစဉ်အမျှင်တန်းလျက်ပင် ကြာတယ်နော်၊ ဒါတောင် မေသုက နော်မန်ကို ညစာကျွေးခိုင်းရတဲ့အကြောင်း မဲပြောမိခဲ့ဘူး”

“အော် ...စိန်တွေပျောက်သွားတာလား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ စိန်တွေပျောက်တာမပြောဘဲ၊ တေးဝိစာတွေအကြောင်း မနာလို ဆဝန်တို့တဲ့ လင်သားအကြောင်း ပြောမိကြတယ်၊ အတော်မိုက်မဲကြတာဘဲနော်၊ ကဲလေ-အဲဒါဝင်ပါ၊ လာပါ အိပ်ရာဝင်အတွက် တခွက်လောက် လုပ်သွားပါအုံး”

မေသုက ညှော်ခန်းမှဖြတ်ကာ စာကြည့်ခန်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသဖြင့် နော်မန်မှာ အံ့အားသင့်ရ၏။

“ဝိစိကိမ္မတ်လား နော်မန်”

ပြောင်လက်နေသော မဟော်ဂနီစားပွဲဆွေတ္တာကြီးနှင့် ပွားရေးဆံသော အပြင်အဆင်မှာ အဖိုးကြီး၏ အနှစ်သာရများ ပင်ဖြစ်၏။

နော်မန်မှာ သားရေဖုံးထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင်း ကသိ ကအောက်ခြင်နေ၏။

မေသု လင်ပန်းကိုင့်၍ ဝင်ရောက်လာသောအခါတွင်လည်း နော်မန်မှာ အဖိုးကြီး တာများပြောလေမည်လဲဟု တွေးနေမိသည်။ မေသု-

“အဖိုးကြီးအိပ်နေတယ်၊ သူ့ကို အနှောက်အယှက် မပေးဘာဘူး”

ပြောရင်း မေသု ပြတင်းတံခါးကိုတုန်းဖွင့်လိုက်ရာ လရောင် ဝင်းရောက်လာပြီး စားပွဲတင်မီးရောင်နှင့် ရောသွားသည်။

မေသုမှာ အနေအထား ထက်တောင့်သက်သာနှင့် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ သွင်ပြင်နှင့်ပင် ဆိုဖာဘလုံးမှာ ခြေချင်းချိတ်ထိုင်လိုက်သည်။ နော်မန်ဘက်သို့ ကိုယ်တစောင်းလှည့်ထားသည်။

မေသုနှင့်နော်မန်ကြားမှာ ဝီကော်ခွက်များ-

“အဖိုးကြီးဟာ စိန်တွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်အဖော်ထိခိုက်နေတယ်၊ ဒီစိတ်နဲ့ဘဲ ခြောက်ချားသွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ပြောရင်း နော်မန်ကိုစေ့ စေ့ကြည့်ကာ-

“နော်မန်လဲ စိတ်ကောင်းမှာ မှတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျနော်လဲစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အဖိုးကြီးထယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်မယ်ဆိုတာ ကျနော်နားလည်ပါတယ်၊ နိန့်တုံးတွေမပျောက်ခင်ကဆိုရင် ဒေါက်တာဟာ သူ့ကို ဒီဝေဒနာပျောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေတဲ့ ခုကိစ္စဖြစ်လာပြန်တော့”

“ဝေဒနာ ဆယ်ဆတိုးလာတော့တာပေါ့လေ”

နော်မန်က မေသူ့ အတွေးကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

မေသူ့က ဆက်ပြင်းချအာ-

“ခက်တယ်နော်မန်ရယ်၊ အဖိုးကြီးက ခုကိစ္စဟာ နော်မန်နဲ့ သူ တွဲဖက်လိုက်လို့ ဖြစ်ပေါလာတဲ့နိမိတ်ဆိုးလို့ ယူဆနေတယ်။ တဖက်ကလဲ ဒီစိန်တွေကို နော်မန်က မရအရဝယ်လိုက်လို့ နော်မန်အောင်မြင်မှုရတာကို တခါ စိန်တွေပျောက်သွားတာ ဟာ နော်မန် အောင်မြင်မှုကိုဖျက်ဆီးတာဘဲဆိုပြီး သဘောကျ ထလိုရုံနေပြန်တယ်လေ။ နောက်တခါ ပျောက်ဆုံးတာဟာ နော်မန် တာဝန်လို့လဲ သူ ယူဆပြန်သေးတယ်။ ခက်ပါတယ်ရှင်”

နော်မန် ငြိမ်သွားသည်။

“မေသူ့တော့ ကြာရှည်သည်းခံမနေနိုင်တော့ဘူး နော်မန်”

“ခုလိုကျနော်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံတာကိုထူထပ်ရင် သဘော ကျမ္မာမဟုတ်ပူး မေသူ၊ ကျနော်တို့စေတနာမှန်ပေမယ့် သူ့ ယုံကြည်မယ်မထင်ဘူး”

“သူ မသိတာဘဲကောင်းပါတယ်”

ပြောရင်း မေသူ တဖက်သို့မျက်နှာလှဲပြီး-

“ဒါထက် ခုလို နော်မန်မေသူနဲ့တွေ့ဆုံနေတာ၊ နိနာဘယ်လို အခဏာထာလဲဟင်”

နော်မန် မေသူ့ကိုကျော်လွန်၍ကြည့်ရင်း-

“ခုတလော နိနာ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်နေတယ်။ ရိုးရိုး ပြောရရင် သူ့စိတ်ဆိုးနေတယ်။ မေသူ စုံထောက်ငှားပီးလိုက်နေ ရင်တောင် ကျနော် အံ့ဩမ္မာမဟုတ်ဘူး”

မေသူက ဝိစကီတင်သောက်ပြီး-

“ဟိုတနေ့က ကျမတို့ နေ့လည်စာတူတူစားကြတာ သူ့သိ

ဟင်အင်း...မသိဘူး၊ ကျနော်လဲမပြောဘူး၊ အဲ...တလော သူ ကျနော် အပေါ် မထက်ဘူး၊ သူ ထိတ်လန့်နေပုံရတယ်။ နော် ဒီခုတနာလုပ်ငန်းမှာ အစုဝင်ဖြစ်ပြီးကထဲက ကျနော်တို့ စားသုံးမှုပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို နိနာ နားမလည်နိုင် လေ”

ထိုနောက် နော်မန်ပြုံးပြီး-

“စိန်တွေပျောက်တဲ့ညက ကျနော် ညစာစားပွဲတခုရောက်နေ တဲ့ အဖိုးကြီးလဲပါတယ်။ ကျနော်ဘောင် ကျနော် လယ်စီးကို ခြေကြီးကိုငှားလိုက်သေးတယ်”

နော်မန်က ခေတ္တရပ်ပြီးမှ ဆက်ကာ-

“အဲ...နိနာကတော့ ကျနော် ကို အထင်လွဲနေတာဘဲ”

မေသူက သဲ...သဲ...ကလေးရယ်လိုက်၏။

“သနားစရာ နော်မန်ပါတဲ့၊ မလွယ်ကြောဘဲနော်၊ ရတနာ ငွန်းတခုမှာ အစုဝင်ဖြစ်ရတယ်။ ရွှားရွှားပီးပီးစိန်တွေကို တောင်ဝယ်လိုက်နိုင်တယ်။ တခါ လုပ်ငန်းရှင်က သူ့မိန်းမနဲ့ ငွန်း နေ့လည်စာအတူတူစားတာကိုမြင်သွားတယ်။ သူ မနာလို တယ်။ ဇောတခါ၊ စိန်တွေပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ ပြီးတော့- ငွန်းမိန်းမက မနာလိုဖြစ်လာတယ်။ မလွယ်ကျောနဲ့ မောစရာ ခါလား နော်မန်ရယ် ဟင်”

နော်မန် ပြုံးသွားပြီး-

“မေသုန္ဒတွေ့ဆုံပြောဆိုရတာ ဟန်ကျတယ်၊ မေသုန္ဒ ကျွဲကြောင်းစဉ်ဆက် တွေးတတ်ပြောတတ်လိုက်တာများ”
မေသုန္ဒ စီးကရက်ပူးထဲက ကလိပ်ထုတ်ယူလိုက်ပြီး-

“မေသုန္ဒလဲ သောကလေးတွေရှိတာပါဘဲ၊ ဒါတွေကို ခုနေခါ သိပ်စဉ်းစားမနေသင့်ပါဘူး၊ အဖိုးကြီးက ခုတလော အထောက်အကူပေးဖို့ စိန်တော့ပျောက်ကတဲကဘဲလေးစိတ်တွေ ဘယောဘဲ ဘယက်ဖြစ်ကုန်ဘိမ္မတ်လား၊ ခုတမျိုး၊ ခုတမျိုးပေါ့”

မေသုန္ဒ ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-
“သူဖြစ်နေတာထဲ တိရစ္ဆာန်အိုကြီးတစ်ကောင်လိုဘဲ၊ ရထားတဲ့အမဲကို မဝါးနိုင် မမျှနိုင်ဖြစ်နေတာမျိုး၊ ဒီစိတ်နဲ့ ကုတ်ချင်ပဲ ချင်စိတ်တွေပေါက်ပြီး သူ့ကိုကူညီတဲ့လူတွေတောင် သူ့ဘယ်ချင်ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်”

ပြောပြီး အရက်ပုလင်းကိုဆွဲယူပြီး-
“ကဲ...နော်မနီ၊ ငွေပါအုံး၊ မေသုန္ဒ နော်မနီ နှစ်ယောက်ထဲ အတွက်ပါ လိုတယ်မို့လား”

နော်မနီက လက်ပတ်ငှာရုံကိုအကြည့်-

“နေပါအုံး...မသွားပါနဲ့အုံး”

နော်မနီက ဝိစကိဋ်လိုက်သည်။

“မေသုန္ဒနားမလည်တာက သာမန်ဖေါက်ထွင်းသူတယောက်အနေနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပီး ဒီစိန်တော့ရအောင် ထုတ်ယူပျောက်ဖျက်နိုင်မလဲဆိုတာဘဲ”

“ရောင်းရဖို့မလွယ်ပါဘူး၊ ရွားရွားပါးပါးနဲ့ တန်ဖိုးကြီးထု

တာမို့၊ ကုန် ဘည်တွေအနေနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူဝယ်ရကြမှာ မှတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆို နယ်ခြားကို ထုတ်ယူသွားနိုင်မယ့် လူအတွက်သာ တန်ဖိုးရှိမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒီစိန်တော့ကို လက်ထဲကိုင်ထားနိုင်သူဟာ နိုင်ငံတကာဈေးကွက်နဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်သူသာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဝီးတော့ ဖေါက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတဦးလဲဖြစ်မှာပေါ့နော်”
နော်မနီက ဒေါင့်တနေရာရှိသေတ္တာကြီးကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖိုးကြီးက ‘စိန်တော့’ ဤသေတ္တာကြီးထဲမှာထားပါသည်ဟုသာ ထပ်တလဲလဲပြောနေသည်မဟုတ်လား”

“သူဟာ သော့ဖွင့်နိုင်တဲ့နည်းကိုလဲ သိထားသူဖြစ်ရမှာဘဲ”
မေသုန္ဒ ခြေဆန့်ပြီး ထိုင်ခုံမှာမှီလိုက်ကာ ရုတ်ကရက်ပင် တိုးတိုးညှင်းညှင်းအသံလေးဖြင့်-

“ဒီကိစ္စမှာ ယုတ္တိယုတ္တာလဲမရှိ အဖြေမှာ ဤထက်အသိခက်နေတာလဲ အမှန်ဘဲနော်”

+ + +

အခန်း(၄)

နော်မနီအကြည့်မှာ မရေမရာဖြစ်သွားသည်။

မေသုန္ဒကပြုံးလိုက်၏။

သူ့အပြုံးမှာ နွေးထွေးလှသည်။

အခန်း၏ အနေအထားတင်းမာမှုကိုမင် လျော့ပါးသွားစေ
ယောင်ရှိလှ၏။

“တစ်တယောက်ဟာဒီအခန်းထဲကို တနည်းနည်းနဲ့ဝင်ရောက်
လာရမယ်။ ဝင်ရောက်နိုင်သူဟာ ဒီနေရာကို သိနေသူဖြစ်ရမယ်။
စိန်တွေထားတဲ့သေတ္တာကို သိသူလဲဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မိ
ဝင်နိုင်တယ်ဆိုတာတော့ မေသူလေ သိပ်သိချင်တာဘဲ”

နော်မန်မုက်လုံးများ ပြုတင်းတံခါးတွေကိုဝေ ဝိုက်သွား၏။
မေသူက-

“အဲဒီကတော့ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေတဲ့ အမြဲတမ်းဝိတ်ပီးချက်
ချထားတာဘဲ။ စိန်တွေပျောက်ပီး နောက်နေ့ မနက် တုံးကလဲ
ပိတ်နေရက်ပဲ”

“ရဲ့အယူအဆဆတော့ ဝင်လာသူမှာ ဆော့ရှိုနေမှာဘဲတဲ့”

“နော်မန်ရေ၊ ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူဟာ အတော်ကို
ချီးကျူးစရာဆောင်းတယ်။ ခြေရာလက်ရာမရှိဘူး။ သဲလွန်စမရှိ
ဘူး။ ဘာတခုမှမကျန်ဘူး”

နော်မန်က သူ့ မျက်လုံးတွေကို လက်မောင်းတဖက်ဖြင့် ကာ
ဆီးလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ့ အနီးသို့ညွတ်လာသော မေသူကို
သတိထားသိလိုက်သည်။ မေသူဦးခေါင်းမှ မွှေးယန့်မှာ နော်မန်
အဖို့ ချိုမြိမ်အရက်လိုပင် ဆွဲဆောင်လို့ ဆော်လွန်းလှသည်။

မေသူ့ အပြုံးလည်း အေးအေးဆေးဆေးရှိလွန်းလှတာ-

“တကယ်တော့ နော်မန်၊ မေသူတို့တတွေ ငယ်စိတ်ငယ်အာ
ရုံ မကုန်ကြသေးပါဘူးနော်။ စဉ်းစားလေ လှုပ်ရှားချင်လေ ဘဲ
ညဉ့်လေ၊ အဖြစ်အနင်က ရွားရွားပါးပါးစိန်တွေ၊ လောက

အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတဲ့လူတယောက်နဲ့ အလားတူ
ဇိန်းမတယောက် လျှို ဝှက်စွာ ညစာအတူစားခဲ့ကြတယ်။ ဟော
တော့၊ နှစ်ယောက်ထဲဟင်၊ တကယ်လျှို ဝှက်သိဖို့ ဇာတ်လမ်း
အပိုပမာပါလား ဟင်၊ နော်မန်”

မေသူ ခဏရပ်လိုက်သည်။

နော်မန်နှင့်မေသူ တဦးကိုတဦး စူးစိုက်ကြည့်ကြသည်။

အလင်းရောင်ဖြောင့်ဖြောင့်မှာ မေသူက စိတ်လှုပ်ရှားစေလှ

ချည်လား၊ တွန်းအားတွေများလှချည်လားကွယ်။

သို့သော်-

နော်မန် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ ကွဲအက်သောအသံနှင့်-

“မေသူ...မေသူ၊ ကျနော်ပြန်ရင်ကောင်းမယ်ဗျာ၊ ဟို-ညဉ့်

နက်လှပါပြီ”

“ဟင်အင်း...မသွားနဲ့အုံး၊ နော်မန် မသွားရဘူး၊ မေသူ

ဇာတ်လမ်း မေသူ့ အိပ်မက်ကို အဆုံးသတ်ပါရစေအုံး၊ ညဏ

မေသူ့အိပ်မက်တယ်”

မေသူ့ အသံမှာ တီးတိုးမျှသာ-

နော်မန်သည် ဆိုဖာအစွန်းမှာ တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီး

ထိုင်ချလိုက်၏။

မေသူ့ အကြည့်ကို သူ့မျက်လုံးလဲ့ လိုက်ရသည်။ ကိုယ်ချင်း

နီးကပ်နေသည်တော့မှ သူ့ခံနိုင်ရည်မရှိတော့သလောက်ပင်။

“မေသူ့ အိပ်မက်က အမိုက်အမဲအိပ်မက်ပါ။ နော်မန်ကိုမက်

တာလေ၊ နော်မန်-နော်မန်လေ၊ စိန်တွေကိုလူ၊ ပီးတော့ မေသူနဲ့

နှစ်ယောက်ထွက်ပြေးကြတယ်။ ဟုတ်တယ် မေသူရယ် နော်မန်
ရယ် နှစ်ယောက်ထဲ”

ထိန်းချုပ်ထားရသောဆန္ဒက နော်မန်ရင်ကို တင်းကြပ်စေ
သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကို သွေ့ချောက်စေပါသည်။

အတန်ကြာမှ သူပြောနိုင်တော့တာ ကဲ့အက်သောအသံနှင့်-
“မေသူအိပ်မက်က ရယ်ဖို့ကောင်းသားဘဲ”

• “ဟုတ်ပါတယ်၊ ရယ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ နော်မန်သိလာစ
နော်မန် သေတ္တာကိုရောက်ခဲ့တာ မေသူသိတယ်ဆိုတာကို သေတ္တာ
ဘေးမှာ နော်မန်လည်စီးတော့တယ်လေ။ ဒါကိုမြင်ရတာဟာ
မေသူ့ကို လက်ထိုးသတင်းပေးသလိုဘဲ။ ဟုတ်တယ်၊ မေသူ့ကို
မေသူ့အသံ တိမ်သွားသည်။

သည်အခိုက်မှာ အပြင်ဘက်က ပင့်ဆက် ရှိုက်သံတရုတ်
ကြားလိုက်ရသည်။

နှစ်ဦးလုံး သတိပြန်လည်လာပါပြီ။

နော်မန်က ခုန်ထလိုက်ပြီး-

“ဒါ...တယ်သူလဲ”

နော်မန်အသံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

“နီနာ”

တံခါးပွင့်ပြီး ခလုတ်တိုက်လိုက်သည့်ပမာဝင်ရောက်လာသော
နီနာမျက်နှာမှာ သွေ့ချောက်မှုညစ်လှ၏။ မျက်လုံးတွေက နီ
ဏာ ထိတ်လန့်နေသည်။

နော်မန်က နီနာသိသို့ ခြေတလှမ်းတိုးသွားသည်။

ဆိုတာဘေးမှာ မေအူမလှုပ်မရွက်ရပ်လျက်-

“နီနာ”

နော်မန်မှာ သူ့အသံကိုပင် သူမမှတ်မိချင်တော့-

“ဟုတ်တယ်”

နီနာ့အသံမှာ ခါးသီးသော နာကျည်းစိတ်ဖြင့် တင်းပြီတီ
လှသည်။ မျက်လုံးတွေ အထောင်တောက်နေသည်။

“ကျမ ကြာရှည်သီးမခံနိုင်တော့ဘူး၊ နော်မန်၊ ဒါကြောင့်၊
ရှင်နဲ့ ဒီမိန်းမအကြောင်းကို ကျမ သိရအောင် လုပ်ရတာဘဲ-
ဝီးတော့”

နော်မန် သွေးပျက်သွားသည်။

မေသူက ဆိုတာတွေကို ကွေ့ပတ်၍လျှောက်လှမ်းသွားပြီး-

“နီနာ-နီနာစိတ်ဆင်းရဲခဲ့တာကို ကျမစိတ်မကောင်းပါဘူး။

ဒါပေတဲ့ ဒီလိုမလုပ်ရင်မဖြစ်လို့ မိနည်းကို သုံးလိုက်ရတာပါ”

နီနာမှာ ဒေါသအမျက်တွေ လှမ်းသွားရပြန်၏။

“ဟင်-မလုပ်မဖြစ်လို့တဲ့”

နီနာ့ရှုတ်ချသံမှာ အစိပ်ပြင်းလှသည်။

အခန်း(၅)

မေသူကမူ ထိန်းချုပ်မှုအပြည့်နှင့် တည်တည် မှန်မှန်ပင် -
“ဟုတ်ပါတယ်-လို့အမိလွန်းလို့ပါ”

ပြောရင်း နော်မန်ဘက်လှည့်ကာ-

“ဒီမှာနော်မန်- မေသူပြောပြခဲ့တဲ့အိပ်မက်ဆိုတာကလုပ်ဖာထီ
ပါ။ ကျန်တာတွေအားလုံးကတော့ အမှန်တွေပါ။ စိန်တွေ
ပျောက်ဆုံးတဲ့ညရဲ့ နောက်တနေ့နံနက်မှာ ကျမ နော်မန်လည်စီး
ကို သေတ္တာအနီးမှာ တွေ့ပါတယ်”

ပြောပြီး သေတ္တာဆီသို့ လျှောက်သွားကာ-

“လယ်စီးက သေတ္တာဘေးမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်”

သေတ္တာအောက်မှ လည်စီးဆွဲထုတ်ပြလိုက်သဖြင့် အားလုံး
မှာ မင်သက်မိသလိုဖြစ်ကာ စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

မေသူက နီနာဘက်သို့လှည့်ကာ စာနာသောအသံဖြင့်-

“ဒါကို အဖိုးကြီးမတွေ့ခင် ကျမတွေ့ရပါတယ်။ တွေ့ပြီး
အပေါ်ထပ်ကို ယူသွားပါတယ်။ အဖိုးကြီးဆီက စိန်တွေအ
ကြောင်းကြားတော့ ကျမ ကြောက်လန့်သွားပါတယ်။ အမှန်
ပါ။ ရှင်နဲ့ နော်မန်အတွက် ထိတ်လန့်သွားရတာပါ”

နော်မန် ရွှေတိုးလာသည်။

မေသူက-

“နေပါအုံး နော်မန်၊ ကျမ ရဲကိုအကြောင်း မကြားရသေး
ပါဘူး။ အဖိုးကြီးကိုလဲ မပြောရသေးဘူး။ ကျမစိတ်တွေပူပြီး
ဖျားနာမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီမှာနီနာကျမခင်ပွန်းရဲ့လုပ်ငန်း

ကျမတို့ရဲ့ အသက်မွေးမှုကိစ္စမှာ အဖိုးကြီး အတော်ပင်ပန်းနေ
တာနဲ့ နော်မန်ကို အကူအညီဖြစ်စေတော့လို့ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်
နဲ့ အစုရှယ်ယာ ဝင်စေခဲ့တာ၊ ခုတော့၊ စိန်တွေ ရုတ်တရက်
ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့၊ လံ့ဖယတရဟာ ကျမရင်ထဲကို
ရှင်းရှင်းကြီးဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါတောင် ကျမအဖို့ရုတ်တရက်
မို့မယုံချင်သလိုပါ။ နီနာ၊ ကျမအနေနဲ့ အဖြေရှာရတော့
တာပေါ့။ အဖြေရဘို့အတွက် ရနိုင်တဲ့နည်းကို သုံးလိုက်ရတာပါ။
ဒီအစီအစဉ်နဲ့ ဒီညမှာ ရှာဖွေလိုက်ရတာပါ။ အဖြေပေါ်လာ
တော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ နီနာတို့-နီနာတို့”

မေသူရပ်တန့်သွားသည်။

အားလုံးမှာ မေသူ မျက်လုံးများသွားရာ ညွှန်ခန်းဘက်ဆီသို့
ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

မေသူ နှုတ်ဖျားမူ-

“ဟင်”

အိပ်ထုဝင်ဝတ်စုံနှင့် အဖိုးကြီး-

ခြေလှမ်း မခိုင်တခိုင်နှင့်လှမ်းဝင်လာသည်။

အဖိုးကြီးသည် လူတွေအားလုံးကိုကြည့်သည်။

သို့သော် မမြင်သယောင်ဖြစ်နေ၏။

သွင်ပြင်မှာတော့မူ သက်တောင့် သက်သာရှိသည်။ ကျေးကျ
နပ်နပ်ရှိလှသည်။

နှုတ်ခမ်းအစုံမှာလည်း အပြုံးသဲ သဲကလေး ဆော့ကစား
နေပါလေသည်။

အဖိုးကြီးသည် အခန်းတနေရာသို့ ခြေလှမ်းပြေးပြေးမုန်မုန် နှင့် လှမ်းသွားလိုက်သည်။

ထိုနောက် စာအုပ်စင်မှာရပ်ကာ အဖုံးထလေးတချပ်ကိုဖွင့်ရင်း ပျော့ပျော့ဘင်းသော အသံဖြင့် မပိပိဝါးပင်-

“အင်း-သူ့ကိုယ်ကိုချစ်ပါတယ်၊ သူ့ပြောတယ်လေး၊ မနာလို မပြောတော့ပါဘူး”

ပြောရင်း အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သည်-
နီနာအော်သံမှာ အခန်းတခန်းလုံးရှိခေထုကို ကိုင်လှောင်လိုက် သလိုဖြစ်သွား၏။

အဖိုးကြီး ကိုယ်ကိုတည့်မတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လူတွေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုနောက် အဖုံးအတွင်းထဲသို့ကြည့်လိုက်သည်။
သူ့ကိုယ်သူပင် ယေနိုင်-

မယနိုင်သေးစိတ်ဖြင့် ကောင်းပြော၍ပင်မရတော့-

မေသူ အဖိုးကြီးအနီးသို့ ရောက်သွားကာ ဘေးမှာရပ်လိုက် ပြီး အတွင်းဘက်သို့ကြည့်လိုက်သည်။

လူးတူရှိရာဘက်သို့ ပြန်၍ အကြည့်တွင်ကား မေသူ၏မျက်နှာ မှာ အပြုံးဖြင့်ဝင်းပရွန်းလက်နေကာ-

“အဖြေထွက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တခုပါဘဲရှင်၊ ခိုးသူ့ကိုယ် စီဒိုင်တောင် (ဘယ်)သူ့ခိုးတယ်ဆိုတာ မသိတဲ့အဖြစ်ပဲ၊ ဝါ၊ ဒါမှ မဟုတ်၊ အိပ်ပျော်ရင်းက ယောင်ရမ်းပြီး ဖွက်တဲ့နေရာ ပြောင်း လိုက်တာဟာ၊ ခိုးမှုကျူးလွန်ရာများ ရောက်နေသလားဘဲ”

(ဝမ်း)

အောင်ဘဝမှ တွေ့ကြုံခဲ့ရမရယ်

အမေ အမေ ရေတိုက်ပါ အမေ။ ကျနော် သေရ တော့မှာပါ ရေ ရေ။

(ဇီပုံ(ပညာရေး) နောင်ဘကျေမှ တွေ့ကြုံခဲ့ရမရယ်)

နောင်ဘဝမှ

တွေ့ကြုံရုံ အမေရယ်

၈၆ [ပညာရေး]

(တစ်)

“ရေ-ရေသောက်ပါရစေအမေရယ်”

“မသောက်ပါနဲ့အုံးသားရယ်”

“ရေငတ်လွန်းလို့ပါအမေရယ်-နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ်တိုက်
ပေးပါ”

“ခဏလေး သီးခံလိုက်ပါသားရယ်၊ ဆရာဝန်ကြီး ခွင့်ပြု
တော့ အမေတိုက်ပါ့မယ်”

“ကျနော့ကို မသနားတော့ဘူးလားအမေ၊ ကျနော်သေရ
တော့မယ်”

“သနားပီလားသားရယ်၊ သနားလွန်းလို့ အမေ့ရေ မတိုက်
ဝံ့တာပေါ့”

“အမေ - ရေမတိုက်လဲ ကျနော် သေမှာဘဲ၊ ရေတိုက်လဲ သေမှာဘဲ”

“အို-တာလို့ သေရမှာလဲ-ငါ့သားမသေစေရဘူး၊ မင်းမသေနိုင်ဘေးပါဘူး”

“ကျနော့အကြောင်း ကျနော်အသိဆုံးပါ အမေ၊ ကျနော် သေရတော့မှာပါ၊ မသေခင်ရေလေးတပေါက်လောက် သောက် သွားပါရစေလား အမေရယ်”

“အမေ-ကျနော်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြား-ကြားပါတယ်သားရယ်”

“ကြားရင် ရေတိုက်စမ်းပါအမေ၊ ကျနော်ရင်တွေ ပူလို့ တာ”

“.....”

ဒေါ်မြ၏လက်တဖက်သည် သားဖြစ်သူ၏ ရင်ပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီး ယောင်ယမ်း၍စမ်းလိုက်သော်။ ထူသည် သား၏ တစ်တခုပြောရန် အားယူနေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းတို့ တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသည်။ သို့သော် မည်သည့်စကားလုံးမှ ထွက်ပေါ်မလာပေ။ သားဖြစ်သူကို ရိုဝေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

x x x

(နှစ်)

ဒေါ်မြသည် သားကိုအသက်လောက်ချစ်၏။ ထိုကြောင့်လည်း အသက်လောက်ချစ်ရသည်ကိုလည်း ပေါ်လွင်စေ။ သားရဲ့အမေ

အားတို့အမေ
ဦးလှတင်ရဲ့ နာမည်လည်း ပါစေဆိုပြီး မောင်သက်တင်ဟု ခေါ်မည် ပေးခဲ့သည်။

တဦးတည်းသော သားမို့ အဖေရော အမေပါ အလိုလိုက် ခဲ့ကြသည်။ သားက ဟင့်အင်းဆိုလျှင် သားနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် မပြုကြတော့ပေ။ သားမျက်နှာတချက် အညှိုးမခံဘဲ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ အလိုလိုက်ကြသည်။

သည်တော့ သက်တင်ဆိုသည်ကလေးသည် “စည်းကမ်း” တို့ “စနစ်တကျ” တို့ဆိုသည်ကို နားမလည်တော့။ ထမင်းစားလျှင် ဟင်းကောင်းမှ။ ပြီး-သည်ရွှေ့ သည်မျှစားလျှင် တော်လောက် ပြီဆိုသည့် အချိန်အဆလည်း မရှိချေ။ မိဘ ဆိုသည်ကလည်း သူတို့မစားရလျှင် ရှိစေ၊ သားသမီး ၀၀စားရလျှင် ကျေနပ်သည်။ ပီတိဖြစ်သည် ဝမ်းအပြင် အိတ်မရှိဆိုသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် သူမိဘသည် မည်သည့်အခါမျှ မဟန့်တားချေ။

အဝတ်အစားတွင် ကြည့်ဦးမလား။ သစ်လွင်မှ ဝတ်ချင်သည်။ နည်းနည်းနွမ်းသွားသည်နှင့် မဝတ်ချင်တော့။ အသစ်အဆန်းမပေါ်လှက်နှင့်။ မိဘကိုကပ်ပြီး ချဲ့ပြီးပူသာသည်။ မုန့်တိုးဆိုလျှင်လည်း သက်တူရွယ်တူ ကလေးများထက် ပိုပြီးသုံးသည်။

သည်လိုနှင့် သက်တင် သတ္တမတန်းရောက်လာသည်။ သည်နှစ်မှာ အပေါင်းအသင်းကလည်း များလာ၏။ သူ့အပေါင်းအသင်းထဲတွင် ရိုးသားပြီး စာကြွိစားသူတွေရှိသလို၊ တေပေလေလွင့်လှလည်းပါ၏။ အပေါင်းအသင်း များလာသည်နှင့်အမျှ အလည်အပတ်လည်း ပိုလာသည်။

မက ကျောင်းမှန်မှန် တက်လေ့ရှိသော သက်တင်သည် ယခု လေလွင့်သူငယ်ချင်းများကို အားကျမိသည်။ ထိုကြောင့် တခါတရံ ကျောင်းမတက်ဘဲ သူတို့နောက်လိုက်နေသည်။ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ ထိုင်ပြီး စီးကရက်ကို အလှည့်ကျစား ရှိုက်သည်။ ရုပ်ရှင် ကြည့်သည့်အခါ ကြည့်သည်။ ကျောင်း လွတ်ချိန်တန်လျှင် မင်ဆေးသေ အိမ်ပြန်လား၏။ ကျောင်းပြေး မှုန်းမသိအောင်လည်းပိပိရိရိလုပ်သည်။ ဆက်တိုက်ကျောင်းမပြော ပေ။ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် အချိန်းစချက် လုပ်ထားသည့် နေ့ဆိုလျှင် ခွင့်တိုင်စာကို အချိန်ပီပီသည်။

သည်လိုအခါမျိုးတွင် သုံးစွဲဘို့အတွက် သူ့မဲ့ဘိုးသည် မထို လောက်ပေ။ သည်အခါ သက်တင် အကြံအဖန် လုပ်ရပြီ။

“အဖေ - သားတို့ကျောင်းက သဘက်ခါ ပြတိုက်တွေ့ လေ့လာရေး ခရီးထွက်မယ်၊ တယောက်ငါးကျပ် ပေးရမယ်တဲ့ သားလဲ လိုက်သွားမယ်နော်”

“လိုက်သွားပေါ့သားရဲ့၊ ဒါမှ ဗဟုသုတတိုးမယ်၊ ပညာ သင်တယ်ဆိုတာစားတွေချည်းလဲ မပြီးသေးဘူး၊ စာတွေ့လက်တွေ့ ပေါင်းမှ သားတို့ ပညာကောင်းမှာ”

သား၏ အခြေအနေမှန်ကို မရိပ်မိသေးသော ဖခင်ဦးလှထင် ထသည်လိုပင်အားပေးခဲ့၏။ သူသည် ဇနီးမယားနှင့်တဦးတည်း သောသား ဝမ်းခါးလှဘို့အရေး အလုပ်ကိုကြိုးစားသည်။ အချို့ ပြည့်အလုပ်ဆင်းသည်။ သို့မှသာ ရာထူးတိုးမည်။ ဝင်ငွေပိုမည် မဟုတ်ပါလား။ ခုတိုင်း ဌာနခွဲ စာရေးကြီးလောက်နှင့် တစ် တိပ်နေ၍ မဖြစ်တော့။ သား၏ တဖြည်းဖြည်း အတန်းကြီး

သာပြီ။ အိမ်စရိတ်ထဲ တဖြည်းဖြည်းတက်လာပြီ။ သားတို့အမေ ထလည်း တဘက်တလမ်းက စီးပွားမရှာနိုင်။ ရွာဘို့လည်း အချိန်မရှိ။ မနက်မိုးလင်းမှသည် ညမိုးချုပ်တိုင် အိမ်အလုပ်တွေ ကို ဖယ်ဆက်သလို လုပ်နေရရှာသည်။ အပိုဝင်ငွေမရှာနိုင်သော် လည်း ဒေါ်မြသည် စီးတဲ့ ရေဆည်တဲ့ ကန်သင်း၊ သားကိုအလို လိုက်သည်မှလွဲ၍ အိမ်ရှင်မကောင်းပီသသည်။

သက်တင်သည် ဖခင်ထံမှ မင်ဆေးသေနှင့် ပိုက်ဆံတောင်း လိုက်၊ မိခင်ထံမှ ချဲ့ပြီးတောင်းလိုက်နှင့် ပျက်စီးရှိုနီလေးသည် တဖြည်းဖြည်းမြင့်လာသည်။

တနေ့ -

ထိုတနေ့သည် သက်တင်တို့သားအမိအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျသောနေ့ပင်ဖြစ်၏။

ဦးလှထင်တယောက် အလုပ်လုပ်နေရင်း မူးလဲသွားကည်။ အပေါင်းအသင်းများ ချက်ခြင်း ဆေးရုံတင်ကြ၏။ သို့သော် ဦးလှထင်သည် သတိပြန်လာခြင်း မရှိတော့ပေ။ ဖခင်အသက် ပျောက်ချိန်တွင် သားဖြစ်သူ သက်တင်မှာ လေလွင့် သူငယ်ချင်း များနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ရုံထဲထွက်နေလေသည်။

စီးပွားရေးဟူသည် မိမိနှင့်တမျှမဆိုငါ့မိမိတာဝန်မဟုတ်ဟု စွဲမှတ်ယုံကြည်ထားသောဒေါ်မြသည် သားအမိစားဝတ်နေရေး အတွက် ပူပင်လား၏။ တသက်လုံး ရိုးရိုးအေးအေးနေလာသဖြင့် လယ်လယ်ဝယ်ဝယ်လည်းမရှိ၊ များများစားစား စုဆောင်းထား ပြီးလည်း မရှိသဖြင့် ဘာလုပ်ကိုင်စားရမလဲဆိုသည်ကို ခေါင်းမီး တောက်အောင် စဉ်းစားနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ အကြံကုန်

ဂဠုန်ဆားချက်ရတော့၏။ လောလောဆယ် လက်ထဲတွင်ရှိသည့် ငွေအနည်းအကျဉ်းဖြင့် အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ပြဿနာကိုဖြေရှင်းခဲ့လေသည်။

ကြမ္မာရိုင်းသည် ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ဘဲ သက်တင်ထိုမိသားစုထံဝင်လာပြီးနောက် သက်တင်၏ဘဝအခြေအနေမှာ တဆစ်ခါးကော့သွားရ၏။ သူ့လိုသည့်မိတ်ကို အမေက မပေးနိုင်တော့ သူ့ကံတော်မှာ သူ့ညဉ့်ဆိုးကိုလည်း မဖျောက်နိုင်၊ သည်အခါ သူသည် ပိုပြီးလေလွင့်လာ၏။ ဟတ္တိပတ္တိ ကျောင်းမတက်တော့ သူ့အတန်းပိုင်ဆရာသည် အိမ်သို့ မကြာခဏလိုက်လာရ၏။ သည်အခါ သက်တင်သည် ကျောင်းတက်ပြန်သည်။ သို့သော် ခဏခဏသာ။ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်မြုပ်ပင်။

သူ့ဆရာသည် မုဆိုးမ ဒေဝါမြကိုသနားသဖြင့် မောင်အစ်ကံတင်ကိုစွဲကို ပေးပေးမမလုပ်သည်။ သက်တင်စာရိတ္တကောင်းမှု လာရေးအတွက် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော် သက်တင်သည် ဆရာ့စေတနာကို နားမလည်ပေ။ ဆရာ့စေတနာကို ခဏသာနားထောင်သည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းပြေးမြ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းစည်းကမ်းသည် ကျောင်းစည်းကမ်းသာဖြစ်၏။ သက်တင်မို့ မုဆိုးမသားဟူ၍ သနားခြင်းမျက်နှာလိုက်ခြင်းမရှိ။ အကြိမ်ကြိမ် စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျောင်းစာရင်းမှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ သက်တင် လမ်းပေါ်သို့ဆုတ်လာတော့၏။ လူလား မမြောက်လေးသောသက်တင်သည် လမ်းပေါ်လူတွေ လုပ်ရန် အတိုင်း အလစ်သုတ်သည်။ ခါးပိုက်နှိုက်သည်။ မိခင်မုဆိုး

ခုဆောင်းထားသည့် ပစ္စည်းကလေးတွေပင် သူ့လက်ချက်ဖြင့် ပြောင်နေပေပြီ။ “ဈေးဆိုင်ကပိုက်ဆံခတာ့ မနှိုက်ပါနဲ့သားရယ်” လို့ မိခင်က အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်သည့်ကြားမှပင် လစ်လျင် လစ်သလိုနှိုက်ယူသည်။ ဒေဝါမြသည် သားမိုက်အတွက် ဟိုလူ့ တောင်းပန်ရုံ သည်လူ့ တောင်းပန်ရုံနှင့် သောကတော့ခဝနေ၏။ တကြိမ်တွင် သက်တင်သည် အဖမ်းခံရပြီး ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် သရက်ကလေးထောင်သို့ အပို့ခံရသည်။

အဖမ်းခံရပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

သက်တင်သည် တရပ်ကွက်ထည်းနေ မောင်ထွေးနှင့် ခင်မင် ဘည်။ သူ့ထက် သုံးနှစ်ခန့်ငယ်သော်လည်း သူ့ကျောင်းနေစဉ်က တာနိုးတည်းသားချင်းဖြစ်၏။ မောင်ထွေး၏ဘဝခင်သည် အလွန် ညည်းကမ်းကြီးသည်။ မောင်ထွေး၏အစ်မကြီးမှာ သက်တင်နေ ခဲ့သောကျောင်းမှ အထက်တန်းပြဆရာမ။ ထိုကြောင့် သက်တင် အကြောင်းကို ကမူ အထိ တအိမ်လုံး သိကြသည်။ ခုလို မောင်ထွေးက သက်တင်ကို ခင်မင်ပေါင်းသင်းတာ တွေ့ရသော အခါ စိုးရိမ်လာကြသည်။ သူတို့သား၊ သူတို့မောင်လေးအတွက် ပုန်လာကြ၏။ ထည်လို စာရိတ္တယိမ်းယိုင်နေသည့် သူငယ်နှင့် ပေါင်းသင်းခြင်းဖြင့် မောင်ထွေးပျက်စီးသွားမည်ကို စိုးရွံ့လာ ကြသည်။ သည်အတွက် မောင်ထွေးကို သွန်သင်ဆုံးမသည်။

သို့သော် မောင်ထွေးတို့လိုအရွယ်သည် တားမြစ်သည့်ကိစ္စဆို လျှင် ပို၍လုပ်ချင်တတ်ကြကည်။ သည်အရွယ်သည် မိဘ မောင် နှုမထက် သက်ဘူရွယ်ဘူအပေါင်းအသင်းကို ပိုပြီးခင်တူယ်သည်။ ထိုကြောင့် မိဘနှင့် အစ်မကြီးက မည်သို့ပင် ဖျောင်းဖျဆုံးမ

သော်လည်း မောင်ထွေးနားမဝင်ပေ။ ထိုကြောင့် အိမ်မှလွတ်
များကမသိအောင် သက်တင်နှင့် ဆက်သွယ်မြဲ ဆက်သွယ်သည်။
ပေါင်းသင်းမြဲ ပေါင်းသင်းသည်။

အစပထမတွင်မူ သက်တင်သည် မောင်ထွေးကို ရိုးရိုးသာ
သားပင်ပေါင်းသင်း၏။ အများကဝိုင်းပယ်ထားသော သူ့
မောင်ထွေးက ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသဖြင့် မောင်ထွေး
ရကျားငုံးတင်နေသေးသည်။

သို့ရာတွင် အချိန်တို့ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန် လာသည်။
အမျှ မောင်ထွေးအပေါ်ထားရှိသော သက်တင်၏ စိတ်သဘော
ထားတို့လည်း ပြောင်းလဲလာ၏။ မောင်ထွေးထံမှ ပိုက်ဆံ
ချေးသည်။ ပြီးတော့ မှန်မှန်ပြန်ဆပ်သည်။ သည်လိုအယုံသွင်း
ပြီး နောက်ဆုံးတွင် မောင်ထွေး၏ ဆီကို နာရီကို ငှားသည်။
နက်ဖြန်ပြန်ပေးမည်ဟု ဆိုသော်လည်း သက်တင်ပေါ်မလာပေ။
မောင်ထွေး၏ မိဘ များက၊ ကလေးသူငယ် တရားရုံးထုတ်
တိုင်ကြားသည်။ ဖော်ဆောင်ရာ သက်တင်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း
ဝန်ခံ၏။ နာရီကို ရောင်းချခဲ့သော နေရာကိုလည်း ဖွင့်ပေး
သည်။

သက်တင်သည် ယခင်ကလည်း သည်တရားရုံးသို့ရောက်လာ
သည်။ ထိုစဉ်က တရားရုံးမှ ထိုက်သင့်သလို ဆုံးမသွန်သင်
မိဘအုပ်ထိန်းသူ၏ အာမခံချက်ဖြင့် လွတ်လိုက်သည်။

သည်တကြိမ်တွင်မူ တရားရုံးက၊ ကလေးသူငယ် အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၆ (ဃ) အရ စိန်းသိမ်းပြုပြင်ရန် သစ်တန်းကျောင်း
ပို့စေဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သက်တင်သည် သရက်စာရိတ္တပြုပြင်ရေးကျောင်း
သို့ရောက်လာ၏။ ဘည်ကျောင်းကို အများက “သရက်ကလေး
ထောင်” ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ ကိုလိုနီခေတ်က ကဲ့သို့ပင်
အကျဉ်းထောင်စနစ်ကို ကျင့်သုံးနေဆဲဖြစ်သဖြင့် ကလေးများကို
စာရိတ္တ ပြုပြင်ပေးပုံမှာ အကျဉ်းထောင် ပုံစံအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။
ရက်စက်သည် ညှင်းပန်းသည်။ အစားအသောက် ချါတုံသည်။
ပိတ်လှောင်ထားသည်။ ယခု လူငယ်သင်တန်းကျောင်း များကဲ့သို့
ကလေးများ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတို့ကို လေ့လာ
သုံးသပ်၍ ပညာပေး ပြုပြင်ခြင်းမရှိ။ အများကို မြင်၍ လေးက
တွင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေး
ခြင်းမရှိ။ ဖိနှိပ်မှု၊ ရက်စက်မှု ညှင်းပမ်းမှု အဓမ္မချုတ်ချယ်မှု
တို့ဖြင့်သာ ပြုပြင်ပေးခဲ့ကြသည်။

၂နှစ်အကြာတွင် သက်တင်သည် သရက်စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေး
ကျောင်းမှ ထွက်လာ၏။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာကို
အနည်းအကျဉ်း သင်ပေးလိုက်သော်လည်းသူသည် သင်ပေးလိုက်
သောပညာဖြင့် အသက်မမွေး။ သူသည် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
အတည်တကျ နေထိုင်ရန် စိတ်မဝင်စား။ ကလေးကချေအဝ
မှာပင် ပျော်မေ့၏။ ဒုစရိုက်လောကတွင်သာ ကျင်လည်ကျက်
စားနေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ လူမိုက်တို့၏သွားရာလမ်းအတိုင်း ဒုစရိုက်
သားအချင်းချင်း အဝေမတုံကြဲသဖြင့် ရန်ဖြစ်ကြပြီး သက်တင်
အယောက် ဝေးထိုးခံလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်က လူ့တွေ့ရုတ်ရုတ်သံသရာလောကအသံမှာ သက်တင်နားထဲ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရ၏။ နောက် တစ်မျှမသိတော့ပေ။ သူ သတိရလာချိန်တွင် သူ့နှာခေါင်းမှာ ပိုက်တပ်ဂျက်၊ ဝမ်းဗိုက်မှာ နှာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ အာတွေ့ချောက်ပြီး ရေငတ်လိုက်သည့်ဝေဒနာထ မခံမရပ်နိုင်ပေ။ သူသည် နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လျှက်လိုက်၏။ ထိုစဉ် သူ့ နားထဲ၌ အသံတသံကြားရ၏။ ထိုအသံကို သူသိသည်။ သူ့ ဘယ်လိုဆိုးဆိုး၊ ဘယ်လိုမိုက်မိုက်၊ ချစ်မြဲချစ်နေသည့် အမေ့အသံ။

x x x

(လော)

“သား...သား...သားသတိရပြီနော်”

အမေ့ အသံသည် ဝမ်းနည်းတုန်ယင်နေ၏။

သက်တင်သည် အမေ့အသံကို ကြားရသောအခါ ရင်ထဲ၌ တုန်လှုပ်သွား၏။ အရင်က သည်လိုမခံစားမိ။ ယခုမှ ထူးခြားစွာ ခံစားမိသည်။ သူသည် အမေ့ကိုသနားသွား၏။ အမေ့သည် သူ့အတွက် သောကတွေ့ ဒုက္ခတွေ့ ပင်လယ်ဝေခဲရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဘဲ။ သည်တကြိမ်သည် အမေ့အဘို့ နောက်ဆုံးသောထပင် ဖြစ်ပေတော့မည်။ တိုးတိတ် ဆို နှစ်သော သက်တင်အသံက ထွက်လာ၏။

“အ...မေ”

“ဘာလဲသား...ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“သားကို...သားကို...ခွင့်လွှတ်ပါအမေ”

“အို...အမေ့ဘယ်တုန်းက အပြစ်ယူဘူးလို့လဲ သား၊ သားမေမာနေပါမယ်၊ စကားသိပ်မပြောနဲ့နော်”

“ရေ...ရေသောက်ပါရစေ အမေ့ရယ်၊ ကျနော်တော့ ယေရမ္မာဘဲ၊ အမေ့ သားကိုတကယ်ချစ်လား ဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ သားရယ်၊ သိပ်ချစ်တာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကျနော်မနေရတော့ဘူး အမေ၊ အမေနဲ့ ကျနော် နောင်ဘဝမှကျမှ တွေ့မယ်နော်”

ဤသို့ဖြင့် ဇာတ်လမ်းအစတွင် ဖေပြုထားသည့်အတိုင်း သက်တင်ရေတောင်းသည်။ မည်မျှပင် ရေတောင်းသော်လည်း မိခင်ဒေဝီမြူထ ရေမတိုက်ပေ။ သက်တင်၏ဒဏ်ရာမှာ ပြင်းထန်သည်။ အူကိုထိသွား၍ ဖြတ်တောက်ကာ ချုပ်ထားရ၏။ သည်လို လူနာမျိုးကို ရေတိုက်မိလျှင်အသက်ဆုံးရှုံးသွားမည်။ ထိုကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးက ဒေဝီမြူအား တင်းတင်းကြပ် သတိပေးခဲ့သည်။

“လူနာကို ရေမတိုက်ပါနှင့်” ဟု

သို့ဖြစ်၍လည်း ဒေဝီမြူသည် ရေမတိုက်ဝံ့၊ သား၏မျက်နှာကိုသာ ရိဝေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ဝေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မကြာပါချေ။

မျက်လုံးမှိတ်တားသော သက်တင်၏မျက်နှာသည် တချက်မဲ့ သွားပြီး ဦးခေါင်းသည် ဘေးသို့စောင်းကျသွား၏။ ဒေဝီမြူ သိလိုက်ပါပြီ။ သူသည် သားဖြစ်သူ၏ရင်ပတ်ပေါ်တွင် မျက်နှာကို အပ်ပြီး ကြိတ်၍ငိုလိုက်၏။

တဝန်ကျဆရာမလေးသည် ဒေါ်မြအား ငြင်သာစွာပေ
ယူပြီးနောက် သက်တင်၏အလောင်းကို အဝတ်ဖြူဖြင့်လွှမ်းလို့
သည်။

x x x

ဒေါ်မြသည် သားကိုတသက်လုံးအလိုလိုက်ခဲ့ပြီး သေခါနီး
ဆဲဆဲမှ သားအလိုသို့ မလိုက်မိသည်ကို ယူကြုံးမရ ဖြစ်နေသည်။
သူ့နားထဲမှာ တစ်ခဲဝဲဖြစ်နေသည်။ သားပြောခဲ့သောစကား
ဖြစ်၏။ နောင်တဝကျမှ တွေ့ကြစို့အမေတဲ့။

“ဒီလို သေမယ်မှန်းသိရင် အမေ ရေတိုက်လိုက်ပါတယ်သား
ရယ်၊ အမေ့ထိုက်လွှတ်ပါတော့”

သည်စကားတို့သည် ဒေါ်မြ၏ရင်ထဲမှ မပြတ်တောင်းနေ
သော စကားများပင်ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်မြသည် သားစိတ်ဖြင့်ပင် နောက် သုံးလအကြာတွင်
နာဖျားမကျန်းဖြစ်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာလေသည်။

(ဝန်ခံချက်) တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ကိုပူရစ်
နာမည်များအား ပြောင်းလဲပြီး ဝတ္ထုပုံစံဖြင့် ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပါ၏။

ဝိမ့်(ပညာရေး)

မိခင်အိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ မိဖာ။

ဘါပေမယ့် သူ့အမေက ခဏခဏ သေတယ်တဲ့

(မကြာခဏအမေသေသူ မိဖာ
ရန်ခေချောင်း ဦးခင်မောင်မြ)

မကြာခင်က

အမေသေသူ မီးဖာ

[ရေနံချောင်း ဦးခင်မောင်မြ]

၁၉၇၆-ခု၊ စက်တင်ဘာလ

တာဝန်အရကရင်ပြည်နယ်ဘားအံသို့ပြောင်းရွှေ့ရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန် မျက်နှာစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့လိုကြောင်း တပြည့်ဖြစ်သူ လာရောက်ပြောကြား ပါ၏။ မကြာမီရက်အတွင်း ကျွန်ုပ် ဘားအံဘေးရံတော့မည်ဖြစ် သဖြင့် လာရောက်နှုတ်ဆက်သူများ ဖြစ်ဟန်ရှိမည်ဟု အထင်ရှိ စပြင် ကျွန်ုပ်ထံလွှတ်လိုက်ရန် တပြည့်အစား ပြောကြားလိုက် ဆဲသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ(-----မြို့)တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသော အထူးတိုင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မြို့ပေါ်ရှိ အခြားဝန်ထမ်းတချို့နှင့် ဂုဏ်အသရေရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအချို့မှလွဲ၍

ခင်မင်သိကျွမ်းသူ နည်းပါး၏။ ဒွေးထောယုက်တင် နေလေ့မရှိ
သော ဗီဇအရ အပေါင်းအသင်းနည်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရုံးနှင့်
အိမ်၊ အိမ်နှင့်ရုံးသာ ကူးလူးဆက်ဆံ၍ ကျွန်ုပ်၏ အရင်းအနှီး
တွေ့ဆုံနေရသူတား ကျွန်ုပ်ထံ အကူအညီပေးနေသည့် ကျွန်ုပ်၏
ထပ်ညီ ဗဟုသုတဆိုသူဖြစ်သည်။

တွေ့လိုသူမျက်နှာစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ထပ်ညီဗဟုသုတနှင့်
အတူ လိုက်ပါလာသည်။ ထိုသူအား လာရင်းကိစ္စပေးသည့်
ထိုသူက ပြောပြသည်မှာ-

“ကျွန်တော် နာပယ် မီးဇာလို ခေါ်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ ဤ
ကြောင့်အရပ်ထဲနေထိုင်ပါတယ်။ အလုပ်အကိုင်အတော့ ပျံ့ကျ
အလုပ်သမားတယောက်ပါ။ အိမ်ထောင်မရှိ မိခင်အိုကြီးကို ထုတ်
ကိုင်ကျွေးမွေးနေသူဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် လုပ်စားဖြင့် သားအော်
နှစ်ယောက်ဝမ်းရေးလုံလောက်ပေမဲ့ ငွေပိုငွေလျှံ မရသော်လည်း
ပါ။ မမျှော်လင့်ပဲ မိခင်အိုကြီး မနေညကသေဆုံးသွားတယ်မိခင်
ကြီးဈာပနချရန်အတွက် ဆရာကြီးထံ အကူအညီတောင်းခံလိုက်
အတွက် လာခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မီးဇာဆိုသူသည် သူ့ မိခင်အိုကြီးဈာပနချရန်အတွက် ကျွန်ုပ်
ထံအကူအညီတောင်းခံရန်လာရောက်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။
ကျွန်ုပ်သည် အလိုက်သိစွာပင် ဆယ်တန်သုံးရွက်ထုတ်၍ မီးဇာ၏
မိခင်အိုကြီးဈာပနချရန်အတွက် အကူအညီပေးလိုက်သည်။

ထိုသို့ လွယ်ကူစွာပေးလိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်မှာ မိခင်အိုကြီး
အား လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့ဘူးသူဖြစ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ အနီး
အပ်ဆုံး အကြောင်းရင်းတခုမှာ မီးဇာဆိုသူအား ဖတ်ဆေးစေ

မြန်းခြင်းမပြု၊ ချက်ခြင်း ကူညီလိုက်ခြင်းမှာ သွားရမည့်မြို့သွား
ရန် အချိန်နီးသပ်နေသဖြင့် မပြည့်စုံနိုင်သေးသော လိုအပ်ချက်
များစီရင်ရန် အချိန်ပေးရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မီးဇာသည် ကျွန်ုပ်ကူညီလိုက်သော ငွေသုံးဆယ်ကို တုံတုံရီရီ
ကိုင်လျက် ကြူကြူပါအောင် ငိုပြီး ထိုင်နေရာမှ ကျွန်ုပ်၏
ခြေထောက်ကို ဦးခိုက်ခါ အကြိမ်ကြိမ် သူ၏နဖူးဖြင့် တိုက်နေ
ပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်အား ကြောခိုင်း၍ ပြန်သွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မီးဇာ ထွက်ခွာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်နှင့်
မီးဇာတို့အကြောင်းအရာများ ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းမူကား(.....) မြို့မှအမြန်ဆုံးထွက်ခွာလာရန်
အကြောင်းစာအရ (.....) မြို့မှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာလာ
ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၇၆ ခု ဒီဇင်ဘာလ

ကျွန်ုပ် ဘားအံသို့ရောက်ရှိ၍ မကြာမီအတွင်း(.....)
မြို့သို့ ခေတ္တပြန်ရန် အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာသည်။ ယင်း
အကြောင်းကိစ္စမှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ ရာဇဝတ်မှု တခုတွင်
သက်သေခံရန် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုရာဇဝတ်မှုအတွက် ကျွန်ုပ်မိသည် (.....) မြို့သို့ လာ
ရောက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေအမှုထမ်းတဦးအိမ်တွင် တည်းခို
ပါသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ လူလွတ်တဦးဖြစ်၏။ သူ၏
ဝါသနာမှာ ဘာသာရေးကို အထူးကိုင်ရှိုင်း ရှိသေခြင်းဖြစ်
သည်။

နံနက်စောစောထ၍ ဘုရားရှစ်ခိုးခြင်း၊ ပုတီးစိတ်ခြင်း၊ ပုခိတ်ရွတ်ခြင်း ပြုသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နံနက် စောစော လမ်းလျှောက်သော အကျင့်ရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေအိမ်၌ တဲနေစဉ် ခရီးတိုင်းလည်း ဝတ္တရားမပျက် နံနက်စောစောတိုင်း ဝါးတည်းထလျက် လမ်းလျှောက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် လမ်းလျှောက်ကပြန်လာသောအချိန်ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနဲ့ စကားပြောလျက်ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း သိဘူးပါသည်။ သို့သော် သူတို့ မည်သည့်ကိစ္စ များပြောနေသည်ကို မိမိဖြင့် မပတ်သက်သဖြင့် ဝင်ရောက်မဝင်ပက်ခဲ့ပါ။

ထိုအိမ်က မိမိအိမ်ခန်းထဲသို့ မိမိဝင်လျက် သတင်းစာကိုဖတ်နေမိသည်။ အမှုကိစ္စပြီးလျှင်ပြီးခြင်း ဘားအံသို့ ပြန်ရန်အတွက်လည်း စိတ်ကူးနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ခင်ဗျား-ပြန်ရောက်နေမှကိုး”

“ဟုတ်တယ်-လူတယောက်နဲ့စကားပြောနေတာမို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြန်ရောက်ကြောင်း နှုတ်မဆက်ခဲ့မိဘူးဗျာ”

“အော်-မိခင်အိုးကြီး လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ပျံကျလုပ်ကိုင် စားသောက်ရတော့ စုမိခင်ဆောင်းမိတဲ့ငွေပိုငွေလျှံရှိပုံ မပေပါဘူး၊ မနေ့ညက သူ့မိခင်အိုးကြီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတယ်။ မိခင်အိုးကြီး ဈာန်ပုဒ်ချရန် ကျွန်တော့်ထံ ငွေအကူအညီ အတောင်းခံလာတာ၊ ကျွန်တော်လဲငွေငါးဆယ် ကူညီလိုက်ပါတယ်။ သာဓုသာခေပါဗျို သာဓုသာခေပါ”

“ရွှေကြာငုံရပ်ထဲနေတဲ့ မီးလာမဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားနဲ့ လဲသိသကိုး၊ မီးလာမူမီးလာ အစစ်ပါ”

“ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေမှာ မီးလာဆိုသူ၏ မိခင်အိုးကြီး ဈာန်ပုဒ်ချတာကို ကျွန်ုပ်ထက်ငွေနှစ်ဆယ်ပို၍ ပေးကမ်းကူညီလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မီးလာမည်သို့ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေအား ပြန်လည် ပြောရန် နှုတ်ဆိပ်၍ နေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ခရိုင်ထုရားမှ တရားသူကြီး နှစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

သည်တော့ စာဖတ်သူလို သတိချုပ်၍ မှတ်သားစေချင်သည်။

(.....) မြို့တွင် မီးလာဆိုသူ လူလိမ်တစ်ဦးရှိသည်။ သူ၏ ထိမ်ပုံမှာ ထူးခြား၏။ အထုပ်အထည် မြို့မျက်နှာဖုံးများအိမ်သို့ ဝင်၍ သူ့မိခင်ကြီးသေဆုံးသဖြင့် ဈာန်ပုဒ်ချရန် ထောက်ပံ့ကူညီပါရန် ငွေတောင်းခံသည်။ ရသမျှငွေကိုသောက်စားပေးယာဇ် ဖြစ်သည်။ သူ့မိခင်အိုးကြီးမှာ တကယ်တိုင်အကြိမ်(အခါ) ၁၀၀ ကျော် သေဆုံးခဲ့ရပါသည်။

မပါးပျံ့သားနှင့်
သွေးဇာတ်လမ်း

မကျေး၊ ညိုစိမ့်-မောင်နှမစာပေ

(တစ်)

ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်မှူး အလုပ်ရှုပ်ပြီ။
ညကထောက်လာတဲ့ လူသေအလောင်းကြောင့် ဖြစ်၏။
သိုင်းကစားရင်း ဦးသာကျော်ဒါးထိပြီး သေဆုံးသွားသလို
ကိစ္စ။ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊ လက်ပန်ပြားစခန်းမှ ကျောက်
ပန်းတောင်းဆေးရုံသို့ လာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။
သိုင်းကစားရင်း မတော်တဆ သေဆုံးခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထို
ထူးခြားခြားမဟုတ်ဟုထင်ရ၏။ ထိုကြောင့် သာမန်သေမှုသေခံ
ပိုင်ကာ ဆေးရုံရှိသော ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့သို့ အပ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော်-
ကျောက်ပန်းတောင်းဆေးရုံကြီးမှ တာဝန်ကျဆရာဝန်အ
ဖိုလူသေမှုတွင် မတော်တဆသေဆုံးခြင်းမဟုတ်။ တမင်တဏှာ

မပါးပျံ့သားနှင့်
သွေးဇာတ်လမ်း
မကျေးညိုစိမ့်
မောင်နှမစာပေ

...လို သိုင်းသမားကို ဘယ်ကောင်က
...ပြိုင်ရမှာတဲ့လဲ

...ပျံ့သားနှင့် သွေးဇာတ်လမ်း မကျေးညိုစိမ့်

ဒါးဖြင့် ခုတ်သတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတ်သောဒါးမှာ သိုင်းကစား
ဆုတ်သုံးသော ဒါးရှည်မဟုတ်။ တရွတ်ဆိုင်တွင်လုပ်သော
ဒါးပြား(သို့မဟုတ်)ထန်းတက်ရာတွင်သုံးသောဒါးကို အသုံးပြု
၍ခုတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆေးစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ထိုကြောင့်-

လက်ပန်ပြားစခန်းမှ သားဖြစ်သူချစ်ပဲနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်
ထွေးတို့နှစ်ဦးကို ဖမ်းလိုက်သည်။ ထိုသို့ မိခင်(ဇနီး)နှင့်သားကို
ဖမ်းချခင်းမှာ သားအမိသားအဖ သုံးဦးတည်းသာ ရွာအပြင်
ထန်းတောထဲတွင် နေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသတည်း။

+ + +

(နှစ်)

ချစ်ပဲတို့မှာ ခေ့မျိုးဆိုလို သုံးဦးသာရှိသည်။
ဖေဖေ ဦးသာလှနှင့် မေမေ ဒေါ်ထွေးတို့ဖြစ်၏။
ဖေဖေသည် ထန်းတက်၍ သားသည် မြူဖိုးကောက်ပြီး
မေမေသည် အိမ်တွင် ထမင်းချက်သည်။

ဤနေ့တွင် သားအဖနှစ်ယောက် ချက်လယ်ကျထန်းရေသေ့
ကြသည်။ မေမေသည် ကြည်ဖြူစွာ အမြဲ ချက်ကျွေး၏။

နေ့တော့ ရွာနှင့်တစ်ဝေးသည့်ထန်းတောထဲတွင်ဖြစ်သည်။
ထန်းရေမသောက်မီ သားအဖနှစ်ယောက် သိုင်းကစားကြသည်။
ဒါးသိုင်း၊ ခုတ်သိုင်း၊ လက်နက်မဲ့သိုင်း၊ ဒါ့ကို တခါတရံဖြတ်
သွားကြသော ရွာသားများသိကြသည်။

၂၀၄ ○ မကွေးညိုစိမ်း (မောင်နှမစာပေ)

ယခုသိုင်းကစားပြီးသဖြင့် ထန်းရေသောက်ကြပြီ။ ပိုးဦးထူ
နို့ ဖားတွေထလည်း ပေါ်သည်။ ယခု(ဖားပျံ)သားနှင့်ထန်းရေ
မြီးလိုက်သည်။ သားဖြစ်သူချစ်ပဲက(ဖားပျံ)သားမစား ရိုးရိုးစား
ဆိုလျှင်စားသည်။ (ဖားပျံ)သည် ထူးခြား၏။ ၎င်း၏ ကိုယ်
အတွင်းတွင် လျှပ်စစ်ဓါတ်ပါသောကြောင့် (ပိုးကြီး)ပစ်သော
ဖားဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ မစား။ ခေတ်ပညာ ၄ ထန်း
အောင်သည်အထိသင်တန်းသဖြင့် ဒါတွေသိသည်။

ဖားပျံအကောင်နှစ်စာကို ဖေဖေတယောက်ထဲ ကုန်အောင်
စားဖြစ်သည်။ ထန်းရေကလေးထဲမြဲမြဲ အမြီးကလေးက ထ
ထသနှင့် စားလို့ ကောင်း သောက်လို့ ကောင်း၊ ဖေဖေတယောက်
ထဲ မြူအိုးသုံးလုံး ကုန်သွားသည်။ ညီ ခုနှစ်နာရီလောက်တွင်
အိပ်လိုက်ကြသည်။

ည ၁၂ နာရီတွင် အကြောင်းပြုပြီ။
မေမေနှင့်အိပ်တိုက်တင်ဆီမှ တဂျွတ်ဂျွတ် မြည်သံကြားထာ
သည်။ တအင်းအင်းနှင့် မေမေ၏ငြီးသံလည်း ကြားရ၏။ ပထမ
တာလိုလိုထင်၍ ထမကြည့်။ နောက်တော့-
“ဝိုး...ဝိုး”

နှင့် ခြေနှင့်အနီကံကြောက်သံ ကြားလာသည်။
တအင်းအင်းနှင့် မေမေ၏ငြီးသံလည်း ပိုကျယ်လာသည်။
ချစ်ပဲ သိပ်ပြုံးမသင်္ကာတော့ ဒါကြောင့် ထကြည့်သည်။

လား-လား-
ဖေဖေက မေမေ့ကို လယ်မရှိဖြစ်၍ သတ်နေတာပါကလား။
ချစ်ပဲ ငွတ်ပြေးသွားသည်။

“ဖေဖေ...ခင်ဗျားဘယ်လုပ်တာလဲ”
ချစ်ပဲ သူ့အဖေ၏လက်ကို ငွတ်ဆွဲဖြုတ်သည်။ ဖြုတ်၍မရ။
မျက်လုံးမျက်ဆံတွေကလည်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေ
သည်။ ဖေဖေ ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကိုယ်နှင့် သူ့စိတ် မဟုတ်
တော့မှန်း ချစ်ပဲ သိသည်။

နောက် ဖေဖေ လက်မကိုငွတ်ဆွဲလှန်သည်။
ဒီတော့မှ မေမေ လည်မျိုဖြစ်ထားသောလက်ကို ဖြည့်လိုက်
သည်။ ဒီလိုနှင့် ပြီးမသွား။

အိမ်တွင်ရှိသော ဓါတ်ခဲရေဒီယိုကလေးကို ကွဲသွားအောင်
ထိုင်ပေါက်ပစ်သည်။

မြူအိုးတွေလဲ ခွဲပစ်သည်။ တဲအိမ်ကိုလဲ ဖြိုပစ်သည်။ မေမေ
နှင့်ချစ်ပဲ လွတ်ရာထွက်ပြေးကြရသည်။

“နှင့်အဖေ အပမ္ဘားဝင်စီးသလား ဟယ်”

“အို...မေမေကလဲဗျာ။ အစိမ်းသူရဲတို့နတ်တို့ဆိုတာ ထမင်း
စားပေါက်ချောင် လူတစ်က လုပ်ကြံတာပါ။ ဖေဖေတော့ဖားပျံ
သားနဲ့ထန်းရေနဲ့မတဲလို့ သည်းခြေကြောင်သွားပြီ ထင်တယ်”

“အေးဟယ် နင့်အဖေမျက်လုံးကလဲ အရှုကြီးတယောက်
လိုဘဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ငါ့ကိုလဲ အသေသတ်နေတာဟဲ့
ချစ်ပဲ ရဲ့”

“အင်းဗျာ-အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ပြီး မဟန်ရင် ကျောက်
ပန်းတောင်းဆေးရုံကို ဖို့ရမယ်”

ဒီလိုနဲ့ တည တောထဲမှာ သားအမိနှစ်ယောက် အိပ်လိုက်
ကြရတယ်။

နံနက်မိုးလင်းတော့ ဖေဖေအလုပ်မလုပ်နိုင်တော့၊ ဒါကြောင့်
မေမေက မြူအိုးထောက်ပြီး သားချစ်ပဲ။ ထ ထန်းတက်ရသည့်
ညနေရောက်တော့-

ထန်း ရေ သောက်ချင်တယ် ပြောသော ဖေဖေ အလိုက်
သားအဖနှစ်ယောက် ထန်းရေအတူတူ သောက်ဖြစ်ပြန်၏။ ထေး
တော်လေးမူးလာတော့ ဖေဖေ စိတ်တွေမမှန်ချင်ပြန်ဘူး။ ဆဲထေး
ဆိုလား ဖြစ်လာပြီ။

“ငါလို သိုင်းထမား တယောက်ကို ဘယ်လို အထောင်
အံ့တုပြိုင်ရဲလဲကွ၊ ဟေ့ ကောင် ချစ်ပဲ။ မင်းယှဉ်ပြိုင်ရဲသလား”

“ကြောက်ပါတယ် ဖေဖေ”

“မင်းအမေတော့ ယှဉ်ပြိုင်ရဲလား၊ မေးလိုက်စမ်း”

“ကြောက်ပါတယ် ကိုသာလှ”

“အေး ဒီလိုဆိုရင် ရွာထဲသွားလိုက်အိုးမယ်၊ နင်တို့ သား
ထားနေကြ။ ရွာထဲမှာ ငါနဲ့ယှဉ်ပြီး သတ်ရဲတဲ့ကောင်ရှိရမယ်”

ဦးသာလှက နားမချမ်းသာအောင်ဆဲဆိုပြီး ရွာထဲထွက်သွား
သည်။ ချစ်ပဲ က တားကြည့်သေးသည်။ ဘယ်လိုမှတားမရလိုက်
တားနေသည့်ကြားမှ ဖေဖေက ရွာသို့ ထွက်သွားသည်။

ချစ်ပဲ တို့သားအဖ သိုင်းပညာ အစုတတ်ကြောင်း တရွာထဲ
သိသဖြင့် ဦးသာလှကို ယှဉ်ပြိုင်သူပေါ်မလာ။ ထိုကြောင့်
ထန်းတောသို့ ပြန်လာပြီး၊ ချစ်ပဲ ကို သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်သတ်ရန်ခေါ်
သည်။ ချစ်ပဲက နည်းနည်းမူမလုပ်၊ ကြောက်ရွံ့ ကြောက်ရွံ့
ပြန်ပြောသည်။

ဒီတော့ မေမေကို မြူအိုးနဲ့ပေါက်သည်။ မေမေ လဲသွားတော့
လယ်မြို့ဖျစ်ပြီး။ မေမေကို အသေသတ်ပြီ။

“ဖေဖေ မလုပ်နဲ့ဗျ၊ မလုပ်နဲ့”

ချစ်ပဲ ဖေဖေ၏သက်ကို ဇွတ်ဆွဲဖယ်သည်မရ။ ပြုတ်တူနဲ့ညှပ်
ထားသလို မြဲနေသည်။ မေမေ လျှာတစ်လစ်ကြီး ထွက်လာပြီ။
မျက်ဖြူလန်သွားပြီ။ ပါးစပ်က အမြွတ်တွေ ထွက်လာပြီ။

မေမေ့လက်တွေ ပျော့ခွေသွားပြီ။

မေမေ တက်သွားပြီ။

ချစ်ပဲ ကြံဆမရဖြစ်နေပြီ။ ဖေဖေသက်ကို ဘယ်လိုပြေရမှန်း
သိဖြစ်နေပြီ။ ပြောမရ ဆိုမရ။ တားမရသောဖေဖေကြောင့်၊
ဖေဖေ ရွာသို့ ထွက်သွားစဉ်က စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထန်းရေတေ့မှ
အောင်သောက်ပစ်သဖြင့် အားအင်ကလဲကုန်၊ ချစ်ပဲ ကိုယ်တိုင်
လည်း လူစိတ်နည်းနည်း ကင်းလွတ်နေသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိသဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်သည်။ ဒီတော့
ခေါင်းရင်းထရံတွင် ချိတ်ထားသော (ထန်းနို့ လှီးဒါး) ကြီးကို
သွားမြင်သည်။

ဒီဒါးမျိုးက ဆံပင်မွှေးတင်ပြီး လေနှင့်မှုတ်လိုက်က ထောက်
စာနဲ့ပြတ်သွားတဲ့ ဒါးမျိုး။

မျှနေအောင် ပြတ်သည်။

ဒီဒါးကို ယူ၍ ဖေဖေ၏ လယ်ပင်း မျက်စေ့မှိတ်၍ ခုတ်ချ
လိုက်သည်။

“အုန်း”

ကနဲမြည်ကာ လဲသွားသည်။

ဒီတော့မှ သတိမေ့နေသော မေးမကို သောက်ရေအိမ်
ရေနှင့် ဖျန်းပက်ပြီ။ သတိရအောင် လုပ်လိုက်ရသည်။

“သား လူလေး မင်းဖေဖေကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲဟင်”

“ကျ-ကျ-ကျနော် ဒါနဲ့ခုတ်”

စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့-

သွေးစိုင့်ထဲတွင် လဲနေသော ဖေဖေကို ချစ်ပဲ လှမ်းကြည့်
စဉ်။

ဒီတော့မှ-ဖေဖေကို မေးမမြင်ပြီး ပြေးပွေ့သည်။

“အို လူမိုက်ကြီးတော့ လမ်းဆုံးပါပေါ့လား”

ဟုအော်ကာ ဒေါ်ထွေးပြေးပွေ့သည်။ သတိတချက်အထိ
လာသော ဦးသာလှက သူ၏သားချစ်ပဲကို လှမ်းကြည့်သည်။
နောက် မပီမသနှင့် နောက်ဆုံးကောင်းကို ပြောသွားသည်။

“သားမှားပြီ၊ ဖေဖေ ကိုရှိခိုးလိုက်တော့-တော့”

ဦးသာလှ အဆက်ထွက်သွားသည်။

+ + +

(ဆုံး)

ပထမသားအမိနှစ်ယောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည့်
နောက်တော့ မိန်းမတို့သဘာဝ ဖြတ်ထိုးဥဒဏ်ရှိနှင့် သား
နှစ်ယောက် သိုင်းထစားရင်း မတော်တစ၊ ခိုက်မိသွားသည်။
ရွာလူကြီးကိုပြောသည်။

ညနေတိုင်း မူးမူးနှင့် သိုင်းထစားတတ်သော ဒီသားအဖကို
လူကြီးတွေကလဲ ယုံသည်။

ထိုကြောင့် စခန်းကို ဒီအတိုင်း ထွက်ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တော့ဆရာဝန်၏ဆေးစာကြောင့်သားအမိနှစ်ယောက်
စလုံးကို အချုပ်ထဲထည့်လိုက်သည်တွင် မိန်းမသားတို့၏အားငယ်
ကြောက်ရွံ့တတ်သောသဘာဝ သဘောတရားအရ အပြစ်အပျက်
အားလုံးကို ဖေဖေကောင် လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

မှတ်ချက်။ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်မှ အပြစ်အပျက်မှန်ကို
ကျောက်ပန်းတောင်းသားကျောင်းဆရာ (ဦးတင့်
ဆွေ) (ရဲရင့်အလွတ် ပညာဆင်ကျောင်း) ၏ ပြော
ပြချက်ဖြင့် အမည်၊ နေရပ်၊ ကျေးရွာအမည်များ
ပြောင်းလွှဲ ချေးထားပါသည်။

မကွေးညိုစိမ့် (မောင်နှမစာပေ)

ငြိမ်းဟန်သည် အသက် ၂၁နှစ်ရှိ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။
ခင်မာ အစိုးရအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ငြိမ်းဟန်၏ အမတယောက်
သည် ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်၍ ရန်ကုန်မှာ
ကျောင်းတက်နေလေသည်။

ကျောင်းပွင့်သော အခါ ငြိမ်းဟန်ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာ
သည်။ တက်တက်ကြွကြွနှင့် ပျော်ရွှင်နေသည်။ ကျောင်းဆောင်
မှာနေရသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ဆိုသည်မှာလည်း လည်စရာ ပတ်စရာ
ပေါ့လှပါဘိ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးကလည်း ထယ်ဝါပါပေ။
ကျောင်းသူများကလည်း အချောအလှ အလေးများပင်။
ဤအတိုင်းသာနေကြရလျှင် ဘဝဟူသည် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့
ဥယ်တပါးကားဟု ငြိမ်းဟန်တွေးမိလေသည်။

အမှန်မှာ အကောင်းဟူသည် အဆိုးနှင့် တွဲနေတတ်သည်
ဟုတ်ပါလား။ ငြိမ်းဟန်လိုငယ်ရွယ်သောသူအဘို့ ထိုသဘော
ကို နားလည်သဘောပေါက်မည်မဟုတ်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် လူငယ်များကို ဒုက္ခအပေးဆုံး အန္တရာယ်မှာ
မူးယစ်ဆေးဝါးဖြစ်သည်။ ဘိန်း၊ တင်း၊ အဇော်၊ လျော်စာ
အရက်နှင့် ဆေးခြောက်များမှာ ယခင်ကပင်ရှိခဲ့သော မူးယစ်
ဆေးဝါးများ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ခေတ်ကြီးနှင့်အညီ မူးယစ်ဆေးဝါးအသစ်များလဲ
ပေါ်ပေါက်လာလေပြီ။ ဘိန်းဖြူ၊ အိပ်ဆေးနှင့် စိတ်ငြိမ်ဆေး
များ၊ နေရာတကာမှာ သူတို့အလွယ်တကူ ဝယ်လိုရသည်။
အညံ့တော့ စူးစမ်းချင်သော လူငယ်များအဘို့ သူများအပြော
“ခိမ်” ရှိသည် ဆိုသည်ကို လက်တွေ့စမ်းသပ်သလိုကြသည်။ စာဖန်

အပေါင်းအသင်း များကလည်း တိုက်တွန်း တတ်ကြသည်။ မကောင်းပေမယ့် ပျော်မွေ့ တတ်သော လူ့သဘာဝအတိုင်း။ ဒါမျိုးဆို ကြာကြာ မဆွယ်လိုက်ရဘဲ၊ အဖွဲ့ကျသွား တတ်လေသည်။ တက္ကသိုလ်ဆိုသည်မှာ လူစုံရှိသည်။ ရိုးရိုးသား စားကြီးစားသော လူငယ်များရှိသလို ကျောင်းစာကို ပစ်ပယ်ထားသော “ဆေးသမား” များလဲရှိသည်။ သည်ဆေးသမားများကလည်း တခြားကျောင်းသားများကို ဆွယ်လေ့ ရှိသည်။ သည်ကဲ့သို့ဆွယ်လာလျှင် ငြိမ်းဟန်တယောက် မူးယစ်ဆေးအန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းပါမည်လော။ ရိုးသားသော ငြိမ်းဟန်ကို မူးယစ်ဆေးဝါးအမျိုးသွားမည်လော။

x x x
သည်လို့နှင့် ကျောင်းတက်နေသည်မှာ ၂လခန့် ရှိလေပြီ။ ကျောင်းဖွင့်စဉ် ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်စရာဟုပင် တွေးဆသေးသည်။ အစစအရာရာ အသစ်အဆန်းမို့ ပျော်လည်းပျော်စရာပင်။

တနေ့တွင် ငြိမ်းဟန်အခန်းသို့ သူငယ်ချင်းစုံမြင့်လာလယ်။ ရန်ကုန်အကြောင်း ဆွေးနွေးလေ၏။

စုံမြင့်က “သူငယ်ချင်းရ၊ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းနေရတာ မလွယ်လှဘူးကွ၊ ကောင်းတာတွေ ရှိသလို မကောင်း တာတွေလဲ အများကြီးကွ”

“ဟား-ဟား ဘာတွေများ မကောင်းတာလဲကွ၊ ငါ့အဖို့တော့ အားလုံး ထောင်းတာချည်းဘဲ၊ ကျောင်းသူတွေဆိုလဲ ချောပါပေ့”

ငြိမ်းဟန်က ခပ်သေခသော ပြန်ပြောသည်။ ပျော်တတ်သော ခရိုက်ရိုသူတိုင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ကျောင်းသူတွေ ချောတယ်ဆိုတာ ငါလဲလက်ခံတယ်ကွာ၊ ငါဆိုလိုတာက တမျိုးကွ၊ အင်းယားကန်တဝိုက်မှာ ဆံပင်ရှည်နဲ့အကောင်တွေ ဆေးလုပ်နေတာ မင်းမတွေ့မိဘူးလား”

“ဆံပင်ရှည်နဲ့ကောင်တွေ ဒါပဲပင် အောက်မှာ ထိုင်နေတာတော့ တွေ့သားဘဲ ဆေးလုပ်မလုပ်တော့ မသိဘူး”

“အဲဒါ မင်းကို သတိပေးမလို့ ကွ၊ ငြိမ်းဟန်ရ၊ မင်းက နယ်တရောက်လာတော့ ရန်ကုန်အကြောင်း သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ဆေးသမားတွေကွ၊ သူတို့ကို ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်ဘို့လို့တယ်”

“ဒီလောက်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ စုံမြင့်ရာ၊ ငါဒီခလောက် မအပေါ့ဘူးကွ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါအုံး၊ မူးယစ်ဆေး ဆိုတာက ဒီလောက်တောင် ကြောက်စရာ ကောင်းသလား”

“ကြောက်စရာ သိပ်ကောင်း တာပေါ့ကွာ၊ မူးယစ်ဆေး စွဲမိရင် လူညွန့်တုံးတာဘဲ၊ ဘိန်းစွဲတဲ့ ဘိန်းသမားတွေလိုပေါ့၊ ဘာမှ မလုပ်ချင်၊ မကိုင်ချင်နဲ့ တခါထဲ ရေစုန် မျောတော့တာဘဲ”

အေးကွာ၊ မင်းပြောသလိုဖြင့် မူးယစ်ဆေးက ကြောက်စရာပါဘဲ၊ ဒါထက် မူးယစ်ဆေးဆိုတာ ဘိန်းဖြူကိုခေါ်တာမို့လား”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မူးယစ်ဆေး ဆိုတာ ဘိန်းဖြူထင်မကဘူး၊ တခြားဆေးဝါးတွေလဲ ပါတယ်လို့ ငါစာအုပ်ထဲအုပ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်”

“ဘာတွေလဲဟ၊ ပြောစမ်းပါအုံး”

ငြိမ်းဟန်သည် နယ်က ချောက်လာသူမို့ မူးယစ်ဆေးဝါး အားလုံးကို မသိရှာ။

“မူးယစ်ဆေးတွေထဲမှာ ဘိန်းဖြူပါတယ်၊ ဘိန်းမဲပါတယ်၊ ပက်သဒင်းတို့၊ ကိုဒင်းတို့၊ မော်ဖင်းတို့လဲ ပါတယ်၊ ဆေးခြောက်၊ အရက်နဲ့ စိတ်ငြိမ်းဆေးတွေ အိပ်ဆေးတွေ ပါတယ်၊ အားလုံး ၁၀၁ မျိုးတောင် ရှိတယ်ကွ”

“စံမြင့်၊ မင်းက တော်တော်မဟုတ်တုလှူချည်လား၊ အေးမင်းလဲ ဆေးလုပ်ဖူးတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟဲ ဟဲ”

“အေး၊ ငါ့အမျိုးတယောက် လုပ်ဖူးတယ်ကွ၊ မင်း လူထဲ ခတ် မည့်ဘူး၊ ခုတော့ သူ့ခမျာ အထဲ မှာ ဆရာ”

“ဟဲ့၊ ဘယ်အထဲမှာလဲ”

“ထောင်ထဲမှာလို့ ပြောတာကွ”

“အဲလိုရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါကွာ၊ အေး၊ သူများတွေမူးယစ်ဆေး ဘယ်လိုပဲစွဲနေနေ ငါကတော့ ဝေးဝေးက ရှောင်မယ် သူငယ်ချင်း”

“ထောင်းတယ်ကွာ၊ ဒါမျိုးပဲကြားချင်တယ်၊ ကဲ၊ ငါတကျက်လိုက်အုံးမယ်ကွာ”

“အေး၊ အေး”

စံမြင့် သူ့ အခန်းသို့ ပြန်သွားလေသည်။ ငြိမ်းဟန်လို နယ်က ချောက်လာသူများကို မညာပေးဘို့လိုသည်ဟုစံမြင့် ငယ်ကြည့်လေသည်။

x x x

အင်းကျားကန်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများအဖို့ အင်မတန် နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသောနေရာ ဖြစ်လေသည်။ ညနေချမ်းအချိန်တွင် လမ်းလျှောက်ယင်းလေညှင်းခံရသည့် အရသာမှာ ကျောင်းသားများအဖို့ မမေ့နိုင်စရာပင် ဖြစ်ပါ၏။

စင်စစ် ကျောင်းသားများ သာမက အပြင်ကလူများပင် ထားများနှင့်လာ၍ လမ်းလျှောက်ကြလေသည်။

ဤသို့ သာယာလှသော အင်းလျားကန်သို့ တညနေတွင် ငြိမ်းဟန်သည် လမ်းလျှောက်ရန် ချောက်လာလေသည်။ ကန်စောင်းတွင် လေညှင်းခံရသည်မှာ အရသာ ရှိလှသည်။ ငြိမ်းဟန်က ကန်စောင်းတလျှောက် လျှောက်သွားနေယင်း တနေရာ အရောက်တွင် လူငယ်တစုကို တွေ့ရလေသည်။ လူငယ်အုပ်စုမှ တယောက်က ငြိမ်းဟန်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ငြိမ်းဟန်၊ ဘယ်လိုလုပ် မျက်စိ လည်လား သလဲကွ၊ ဒီကို ခဏလာပါအုံး”

“ဟေ့၊ ခင်မောင်အေးပါလား၊ ခွေးကောင် ခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

ခင်မောင်အေးဆိုသူမှာ ငြိမ်းဟန်တို့မြို့မှဖြစ်သည်။ ခင်မောင်အေးတို့ အုပ်စုမှာ လေးယောက်ရှိ၍ တချို့က စီးကရက်ဖွာရှိက် လျက်ရှိသည်။ တချို့က သစ်ပင်ကုန်မှီယင်း မှိန်းလျက် ရှိကြသည်။

ငြိမ်းဟန် ထိုင်မိလျှင် ခင်မောင်အေးက စတင်၍ -

“သူငယ်ချင်း အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လားကွ”

“ပြေပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ”

“အေး၊ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့တွေ့တုန်းမင်းကို နတ်ပြည် ပို့ချင်မယ်”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

ခင်မောင်အေး သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က ရယ်ကြသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်ရုံကြည့်ကြသည်။ ဝိမ်ပျက် သိပ်မခံ။

“ရော့၊ ဒီဆေးလိပ် သောက်ကြည့်စမ်း”

ခင်မောင်အေးက ဒူးယားစီးကရက်တလိပ် ငြိမ်းဟန်ကိုပေးသည်။ ငြိမ်းဟန်က တဖွာနှစ်ဖွာ သောက်ကြည့်ပြီး စံမြင့် ပြောထားသည့် မူးယစ်ဆေးကို သတိရလာသဖြင့် မေးကြည့်သည်။

“ဒီစီးကရက်ထဲ ဘိနံ ဖြူများပါသလားကွာ”

“ပါတာပေါ့ကွာ၊ ဒီ စီးကရက်က ရွှေစီးကရက် ငွေစီးကရက်”

“ဟာ ဒါဖြင့် ငါဆက်မသောက်တော့ဘူးကွာ”

ငြိမ်းဟန်က ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထသည်။ ခင်မောင်အေးက ဆွဲထားယင်း-

“နေပါအုံးကွ၊ မင်းကုသိုလ်ကံကောင်းလို့ ငါနဲ့တွေ့ရတာ စီးကရက် ဆက်သောက်ကြည့်စမ်း။ မင်းနတ်ပြည်ကို ချက်ချင်း ရောက်သွားမယ် ဟဲ...ဟဲ”

“ဟာကွာ၊ ငါသွားတော့မယ်ကွာ၊ မင်းတို့ပို့တဲ့နတ်ပြည်လဲ မသွားပါရစေနဲ့”

ငြိမ်းဟန်က အတင်း ရုန်း၍ထွက်သွားလေသည်။

လှပသော အင်းလျား၏ ညနေခင်းသည် အနည်းငယ်အရပ် ဆိုးသွား နေတော့သည်။ ကံကောင်းလို့ဟု ငြိမ်းဟန်ညည်းမိသေး၏။

+ X +

နောက်တပတ်ခန့် အကြာ တညနေ ငြိမ်းဟန်သည် အင်းလျားသို့ လမ်းလျှောက် ထွက်လာပြန်သည်။ ယနေ့ ငြိမ်းဟန် စိတ်ညစ်နေသည်။ မနက်က သူ့အမေ ပိုက်ဆံသွားတောင်းရာ အဆင်မပြေခဲ့။

လမ်းလျှောက်ယင်း ခင်မောင်အေးတို့နှင့် တွေ့ပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ငြိမ်းဟန်လာပါအုံးကွ”

ငြိမ်းဟန်က အလွယ်တကူငင် ခင်မောင်အေးတို့နှင့် သွားထိုင်သည် ခင်မောင်အေးက-

“ရော့သောက်”

ဟုသောအမူအရာနှင့် စီးကရက် တလိပ်ပေးသည်။ ငြိမ်းဟန်က စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဆက်ခါဆက်ခါ သောက်ပြစ်လိုက်ရာ-မူးရိပ်ရိပ် ခံစားရသည်။ ခင်မောင်အေးက ဇုတ်ဆက်သောက် ခိုင်းရာ၊ အံ့ချင်သလို ခံစားရသည်။ ထိုနောက် ထိုင်းမိုင်းလာ၍ အိပ်ချင်လာလေသည်။ ငြိမ်းဟန် သစ်ပင်ကိုမိ၍ မှိန်းနေသည်။ ခေါင်းထဲတွင် ရိတ်တီဝေတေတေ။

အနည်းငယ် သက်သာသောအခါ ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်လေသည်။ ခင်မောင်အေးက စေတနာပိုကာ ရွှေစီးကရက်တလိပ်

ပေးလိုက်သေးသည်။ အဆောင်ရောက်တော့ စာမကျက်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်နေ့ နံနက်တွင်-

ဘိန်းဖြူ၏အာနိသင်ကို စူးစမ်းလိုသဖြင့်လက်ကျန်စီးကရက်စီးသောက်မိလေသည်။ စီးကရက် ကုန်သွားသောအခါ စိတ်ထဲထဲ အလွန်ပျော်၍ ကြည်နူးမိလေသည်။ စိတ်မှာပေါ့ပါးနေသည်။ လူလည်း သွက်ဝက်နေလေသည်။ ဘိန်းဖြူဆိုသည်မှာ-တကယ်တော့ အရသာရှိလှသော ပစ္စည်းတမျိုးပါလားဟု ငြိမ်းဟန်ထင်မှတ်လာလေသည်။

ညနေဘက်တွင် အင်းလျားသို့သွားပြန်သည်။ ခင်မောင်အေးတို့ကိုရှာပြီး ဘိန်းဖြူစီးကရက် ၃လိပ်ကို ၂၅ ပေး၍ ဝယ်သည်။ ထိုနေ့က ကျောင်းဆောင်သို့ပြန်လာပြီး အခန်းတံခါးပိတ်၍ အခန်းထဲတွင် ဝိမိရှိရှိ စီးကရက်သောက်သည်။ ပထမတစ်လက်ကုန်သွားသော်လည်း မူးခြင်း အခြင်းမရှိဘော့။ စိတ်ထဲထဲ ငြိမ်းနေသည့် အရသာကို ခံစားရလေသည်။ စံမြင့်ပြောတာသည် ဘိန်းဖြူ မတောင်းကြောင်းများမှာ လုံးဝ မဟုတ်ဟု ဆိုသူ့ကိုယ်သူ ပြောမိသေးသည်။

နောက်တလိပ် ထပ်၍သောက်လိုက်သောအခါ ခင်မောင်အေးပြောသည့် နတ်ပြည်ဆွဲရောက်သွားလေသည်။ နတ်သမီးအေးတွေ တကျိတ်ခြောက်ရောက်၊ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ လက်ထဲလျှောက်ဟူသော သံချင်းကလေးကိုပင် သတိရမိပီး တေးယာဇ်ထဲပြုံးမိလေသည်။

ထိုနေ့က ခဏနား၍ နေ့စဉ်အခန်းတံခါးကို စံမြင့်ကလာခေါက်ရာ ငြိမ်းဟန်က ဖွင့်မပေးဘဲ အသာလေးငြိမ်၍ နေလေသည်။ မိမိခံစားနေသော စည်းစိမ်ကို အပျက်မခံနိုင်ဟု ငြိမ်းဟန်က ဆုံးဖြတ်မိသည်။

သို့ဖြင့် ငြိမ်းဟန်တယောက် ဘိန်းဖြူစွဲသွားလေပြီ။

x x x

ဘိန်းဖြူစွဲမိလျှင် ဘိန်းဖြူကိုမသုံးရ၊ မနေနိုင်တော့။ သို့ဖြစ်လျှင် ဘိန်းဖြူသုံးသူ ပိုက်ဆံ ရှာရပေတော့မည်။ ငြိမ်းဟန်သည် ငွေကြေး ချမ်းသာလှသူမဟုတ်။ သို့အတွက် ငွေကြေးအခတ်အခဲ မကြာမီကြုံတွေ့ရတော့သည်။ အမဲဖြစ်သူထံသို့လည်း မကြာခဏ သွားရောက်၍ နားပူနားဆာလုပ်သည်။ ၂၀၀ခန့် အတွင်း ငိုရမဲ့ပစ္စည်းလေးများလည်း ကုန်ပြီ။

သက်တမ်း ရင့်လာသည့်အလျောက် စီးကရက်သောက်သည့် အဆင့်ကိုကျော်၍ ဆေးထိုးသည့် အဆင့်သို့ရောက်လာလေသည်။

နေမြင့်လေ အရှူးရင့်လေဆိုသည့်သဘောပင်

ဆေးထိုးပြီးနောက် “ငါမှားပြီ” ဟု တခါတရံ နောင်တရမိသည်။ နောက်ထပ်မလိုက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် အချိန်တန်၍ ဆေးမထိုးရသောအခါ ဆေးထည့်ခြင်းကိုမခံနိုင်ပြန်ပေ။ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲ၍ တသန်းသန်း တဝေဝေဖြစ်နေရှာသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဆေးကိုသာ တမ်းတနေမိတော့သည်။

တနေ့-

ဆေးကလည်း ထနေသည်။ ပိုက်ဆံကလည်း လုံးဝမရှိ
“ဘာလုပ်ရမလဲ” ဟု ငြိမ်းဟန် အကြံထုတ်ရလေသည်။ ရှိပစ္စည်း
များလည်း ကုန်ပြို၊ အမဖြစ်သူနှင့်လဲ ရန်ဖြစ်ထားလေသည်။

ငွေရအောင် ဘာလုပ်ရပါ။

ထိုအချိန်တွင် ခုံဖိုနပ်သံ တခုပ်ခုပ်ကြားရသည်။ ကျောင်း
သားတယောက် ရေအိမ်သို့ သွားသည့်လက္ခဏာ။

ငြိမ်းဟန်သည် လျင်မြန်စွာထ၍ အခန်းအပြင်ဆွက်လိုက်သည်။
အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ၊ သူငယ်ချင်း တယောက်၏
အခန်း ပွင့်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုအခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ
သွား၍ အလွယ်တကူတွေးသာ ဝေါက်ထီးကို ခိုးယူခဲ့လေတော့
သည်။

ဘိန်းဖြူကြောင့် သူငယ်ချင်း၏ ပစ္စည်းကိုပင် ခိုးယူမိပေပြီ။

ငြိမ်းဟန်သည် ဝေါက်ထီးကို လွယ်အိပ်ထဲတွင် ထည့်၍ မြို့ထဲ
ယူသွားပြီး ရောင်းပစ်လိုက်သည်။ ရသည့် ငွေကလေးနှင့် ဘိန်း
ဝယ်ပီး လူလစ်သည့်နေရာ (တိုက်တတိုက်၏ လှေခါးပေါ်တွင်)
လက်မောင်းကို ဆေးထိုးလိုက်ပါသည်။ ဆေးအနည်းငယ်ထိုး
လျှင် လူနှစ်ယောက် ငြိမ်းဟန်ထံသို့ ပြေးတက်လာပီး လက်ထူ
လက်ကြပ် ဖမ်းလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့တောင်-ဘာလုပ်နေတာလဲ လာခဲ့၊ ဆေးသမား
မိပြီ၊ ဒို့က အစကထဲက မသင်္ကာလို့ မင်းနောက် လိုက်ချောင်
နေတာကွ”

ငြိမ်းဟန် ဘာမှမငြင်းနိုင်တော့၊ တခါထဲ ငိုငိုကျသွားလေ
တော့သည်။ ရဲများခေါ်ဆောင်ရာသို့ ပါသွားလေ၏။ “မူးယစ်
ဆေးဆိုတာက သိပ်ကြောက်စရာ မောင်းတာပေါ့ကွာ” ထို
သော သူငယ်ချင်း စံမြင့်၏ စကားကို ကြားယောင်မိလေသည်။
သို့သော် နောက်ကျခဲ့လေပြီ။

ငြိမ်းဟန်ကို မူးယစ်ဆေးဝါးဥပဒေဖြင့် ရုံးတင်စစ်ဆေးလေ
သည်။ ဆေးမိမှု၊ ဆေးထိုးပြန်မိမှုတို့လဲ ပါသေး၏။

မူးယစ်ဆေးဝါးဌာန၊ ဆေး စစ်ဆေးရေး ဘတ်အဖွဲ့မှ
ငြိမ်းဟန်သည် “မူးယစ်ဆေးဝါးကို အမြဲတန်းသုံးစွဲသူဖြစ်သည်”
မှတ်ပုံတင်ထားခြင်းလည်းမရှိဟူသော သက်သေခံချက်ကြောင့်
သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးမှ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်အပြစ်
ဒဏ်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ငြိမ်းဟန်၏မိဘများ ရင်ကျိုးကြလေသည်။ ပညာတတ်စေ
ချင်၍ ရန်ကုန်မြို့လွှတ်လိုက်ရာ၊ ခုတော့ ဘိန်းဖြူစွဲသဖြင့် ထောင်
ကျလေပြီ။ ငြိမ်းဟန် ဘဝဆုံးလေပြီ။

ထောင်ကျပြီး ၂ နှစ်ကြာသောအခါ၊ ငြိမ်းဟန်ကို ရဲဘက်
ခန်းတခုသို့ပို့လိုက်သည်။ ရဲဘက်စခန်းတွင် အလုပ်လုပ်နေရင်း
ငှက်ဖျားရောဂါ ဖြစ်လေသည်။ ခုလို ငှက်ဖျားရောဂါအခံရှိ
သောငြိမ်းဟန်သည် ရောဂါဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသည်။
ငှက်ဖျားပိုးများ ဦးနှောက်တွင်းသို့ဝင်ရောက်သဖြင့် စိတ်ဖောက်
ပြန်လာရာ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကြီးသို့ ပို့လိုက်ရပါသည်။

+ + +

“အင်း...ခင်ဗျားအဖြစ်အပျက်ကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာဘဲ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးကလဲ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်”

ကျွန်တော်က ဆေးရုံသို့ရောက်လာရသည့်ဇာတ်လမ်းကို မြန် ပြောပြသော မောင်ငြိမ်းဟန်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကြောက်စရာထောင်းတာတော့ကျနော် ကိုယ်တွေ့ဘိဆရာ”

“ဒါဆို ထောင်ကလွတ်လာရင် မူးယစ်ဆေးလုပ်အုံးမလား”

“ထောင်ပါဘိဆရာ၊ နောက်များဆို မူးယစ်ဆိုတဲ့အသံတောင် မကြားပါရစေနဲ့”

ဧကိတ်တာအုန်းမောင်

ကြောက်ဖွယ်ည။ နုငယ်နှင့် သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးဖို့ ရောက်လာတဲ့ သူ။

(ညီဝမ်းမောင် နုငယ်ရဲ့အန္တရာယ်ည)

နုငယ်ရဲ့

အတ္တရာယ်ည

ညီဝမ်းမောင်

အခန်း (၁)

အင်းစိန်တည်းကုန်း ဘတ်စကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး
နောက် ကားလမ်းမကြီးဘေးရှိ မြေနီလမ်းငယ်ထဲသို့ “နုငယ်”
အိပ်ခန်းခန်းလည်း မိုးရွာပြီးစမှ မြေနီလမ်းလေးက ပြန်
ပြန်ပြန်ပြီး သိပ်သိပ်သည်းသည်း ရှိနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က
သည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိသည်။ ထောင်းကင်ပြင်ကလည်း
သာသာယာယာရှိသည်။ နုငယ်ရဲ့စိတ်တို့မှာလည်း ကြည်ကြည်
အေးရိုးနုပါသည်။ လက်ကဆွဲလာသည့် စလင်းဘက်နှင့်ခေါက်
အိုးကိုပူးကိုင်လိုက်ပြီး ကျောဘက်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ဘေး
ဘက်၌ လူသူရှိမရှိကြည့်လိုက်ပြီးနောက် နုငယ်တယောက်တည်း
ပြီးလိုက်မိပေသည်။

တကယ်တော့ နှုတ်ပျော်နေမိပါသည်။ ပျော်နေသည် ဆိုသည်ထက်၊ နှုတ်ပျော်နေမိမှုမှာ ကြည်နူးစိတ်၊ ဝိတိစိတ်တို့က လွမ်းနေခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။ နှုတ်ပျော်နေမိမှုမှာ သူတို့၏ မှုယားအပြင်ထွက်ခိုက် ကလေးထိန်းပေးဘို့ နှုတ်ပျော်နေတာ သည်။ မမတို့အိမ်မှာက ရေခဲသေတ္တာရှိသည်။ ကက်ဆက်ရှိသည်။ အအေးသောက်ရင်း နှုတ်ပျော် သိချွေးနားထောင်မည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ပျော်၏ ချစ်လှစွာသော တူကလေး အောင်အောင်နှင့်လည်း နှုတ်ပျော်နေမည်။ အောင်အောင်နှင့် ကစားရမည်။

ပြီးတော့...ပြီးတော့-

ပြီးတော့-နှုတ်ပျော်“မောင်”။ နှုတ်ပျော် ချစ်လှစွာမောင်နှင့် လည်း တွေ့ရပါအုံးမည်။ မမက နှုတ်ပျော်မှုကတည်းက၊ မိမိ၏ ကလည်း လူကြီးတွေမရှိခိုက် မောင်နှင့်တွေ့ရဘို့ အချိန်နှင့်တူ ချိန်းလားခုံပါသည်။

သိပ်ဆိုးတဲ့မောင်၊ သူနှင့်နှုတ်ပျော်တဲ့ တရားတည်းအလုပ်ထုတ် ကြသူများပဲဖြစ်သည်။ တချိန်လုံး နှုတ်ပျော်ကံထဲတွေ့ရဘို့အထူး ပူဆာနေသည်။ ပူတော့-မောင်နှင့်တွေ့ရမည်။ သို့သော်-နှုတ်ပျော် ထဲမဟုတ်၊ အောင်အောင်ရှိနေသည်။ အောင်အောင်ရှိနေတော့ ကိုဖိုးကံ မောင်အဘို့ စကားထိုင်ပြောနေရုံမှအပ ဘာမှလုပ်ဘို့ မရတော့၊ မောင်တယောက် ထောက်လာမှ မကျေမလည် ဆို မသာဖြစ်နေမည် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စ ရအုံးမည်လေ။

နှုတ်ပျော်က အမေနှင့်အတူ ရန်ကုန်ထဲမှာနေသည်။ မမကအထူး အိမ်ထောင်ခွဲမို့ အင်းစိန်မြို့ရပ်မှာ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့ရပ်

တကယ်မြို့ရပ်နဲ့ ကိုယ့်ဝန်း ကိုယ့်ခြံနှင့် နေကြသည့် အရပ်လည်း ဖြစ်သည်။

ကြည့်နူးစိတ်လေးများနှင့်အတူ နှုတ်ပျော်ခြင်းလှမ်းထိုက် သွက် လက်လှုပ်၏။ ဒါတောင် မမတို့အိမ်က အတော် လွမ်းစေသေး သည်။ ကားလမ်းမကြီးကနေ နှုတ်ပျော်လို့ နီးနီးလေးက ရှိဇာတ် ထင်သည်။ တော်တော်လေးလေးက မိတော့မမတို့အိမ်ကိုနှုတ်ပျော် မြင်ရပြီ။ ရေနံရောင် မှိုင်းနေသောအိမ်ကြီးက နှုတ်ပျော် မြင်ကွင်း ထဲမှာ ဘူးကန်ပေါ်လာလေသည်။

ကိုကိုအောင်နှုတ်ပျော် ကြုံကြုံဖန်ဖန်၊ ဒီအိမ်ကြီးကိုမှ တွေ့တတ်ပ လေဟု နှုတ်ပျော်မိသည်။ ကိုကိုအောင်ဆိုသည်က မမရဲ့ ယောက်ျား၊ နှုတ်ပျော်အိမ်ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဒီအိမ်ကိုဝယ်သည် မှာ မကြာသေး၊ အမှန်တော့ စီးပွားရေးသမား ကိုကိုအောင်က ဈေးချောင်ချောင်နှင့်ရသော ဒီအိမ်ကိုဝယ်သည်မှ မေးနန်းပေ၊ ဒီအိမ်ရဲ့ အရင်ပိုင်ရှင်ဟောင်းလင်မယားက ကွဲသွားကြသည်။ ကျန်ရစ်သူမိန်းမက ကိုကိုအောင်တို့ကိုရောင်းခဲ့သည်။ အိမ်ရောင်း ပြီးနောက် အဲဒီမိန်းမလည်း သူ့မိဘရှိရာ အညာပြန်သွားသည်ဟု မမပြောသံကြားမိ၏။

တကယ်တော့ လင်မယားကွဲပြီးသားအိမ်မို့ မမကကြိုက်၊ နှုတ်ပျော်ကလည်း ကိုကိုအောင်ကိုမဝယ်ဘို့ရာ ဝိုင်းဖျက်ကြသည်။ သို့သော် ကိုကိုအောင်က တစုတထိုးသမား ဝယ်ဖြစ်အောင်ဝယ် ပသည်။ အိမ်ကိုဈေးချောင်ချောင်နှင့်ဝယ်ပြီးတော့ ကြိုက်သူရှိရင် ပြန်ရောင်း၊ ဒီလိုနှင့် သူတို့ အိမ်လေးငါးလုံးပြောင်းခဲ့ပြီပြီ။

အိမ်ဝယ်ပြီးစထ နှုတ်ပျော်တော့ လာကြည့်ကြသေးသည်။

ထိုစဉ်က မမပြောသော ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကို နှုတ်ဖတ်ဖို့ ဖိနှိပ်ခဲ့သည်။

“နှုတ်ဖတ်ရယ်၊ အဲဒီမိန်းမကလေး နှင်ခဲ့သိပ်တူတာပဲဟယ်၊ နှင်တို့နှင်ယောက်က ညီအစ်မဆိုယုံလောက်တယ်”

ထိုစဉ်က နှုတ်ဖတ်အားလုံး မမပြောသောစကားကို ဝိုင်းရိုက်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ခုမူ ထိုစကားကို နှုတ်ဖတ်အမှတ်မထင် သတိရနေမိလေသည်။

လမ်းကို တော်တော်လေးလျှောက်ခဲ့၍ မမတို့အိမ်ခရောက်တော့ နှုတ်ဖတ်မျက်နှာမှာ ချွေးလေးများပင်စို့နေပေပြီ။ သို့သော် နှုတ်ဖတ်အမောပြေပါသည်။ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည့် နှုတ်ဖတ်တူလေး အောင်အောင်က သူ့ဒေါ်လေးကိုတွေ့သည်နှင့်အိမ်တံခါးဝဆီမှ ပြေးထွက်လာနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း (၂)

“ကဲ-နှုတ်ဖတ်၊ ကလေးကို ထမင်းကျွေး၊ သူ့ဘွဲ့ ကြက်သားကြော်က ကြောင်အိမ်ထဲမှာ၊ နှင်လည်း ထမင်းစားနှင့်နော်၊ မမတို့က သူငယ်ချင်းတယောက် အိမ်က ဘုရားကိုဆူကပ်လို့ သွားမှာ၊ ည ၈ နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်မှာ၊ အောင်အောင်က သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့၊ တော်ကြာရင် နှင်ခေါင်းပေါ်တက်မယ် သိရဲ့လား၊ အော်...တံခါးတွေကို လုံအောင်ပိတ်ထား၊ ဘယ်သူလားလား ဖဖင့်နဲ့၊ ဘုရားကိုဆူအိမ်က တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ရေးပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားခဲ့တယ်၊ ကလေးရုတ်တရက်နေမကောင်း

ရင်ဆက်၊ ပြောသာ ပြောတာပါအေ- ဘာမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

မမအပြင်သွားခါနီး မှာနေသည်တို့က စုံနေသည်၊ ကိုကိုအောင်ကတော့အိမ်ရှေ့ရှိထားပေးပါအနေပြုံးကြည့်ရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် စောင့်နေ၏။

နှုတ်ဖတ်က ပြုံးမိသည် “ဘယ်သူ့လားလား ဖဖင့်မပေးရဘူးတဲ့လား၊ မောင်လာရင်တော့ တံခါးဖွင့်ပြီး အထဲခေါ်ရမှာပေါ့မမရယ်၊ တမင်ခေါ်ထားတဲ့ ဥစ္စာ” သည်စကားများကို နှုတ်ဖတ်မမကို ထုတ်မပြောရဲပါ၊ ရင်ထဲမှာသာ အားမထွက်ပဲ ပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ခဏကြာတော့-မမတို့ ဇနီးမောင်နှံ ကားမောင်း၍ ထွက်သွားကြသည်၊ မမတို့ သွားတော့ ညနေ ၅ -နာရီ ထိုးပြီ၊ မောင်ကို ၅နာရီခွဲလောက်မှ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရှိမရှိ ကြည့်ပြီး ဝင်ခဲ့တို့ မှာထားပြီးဖြစ်သည်၊ သူတို့စားကို မျက်စေ့တဆုံး လိုက်ကြည့်ပြီး၊ နှုတ်ဖတ်ခါးကို ပိတ်ပြီး တလန့်ထိုးလိုက်သည်။

နောက် အိမ်တွင်းသို့ နှုတ်ဖတ်လုံးကစားပြီး ကြည့်လိုက်သည်၊ မောင်မလာခင် အိမ်အလုပ်ခွေ ပြီးအောင် လုပ်ထားရမည်၊ မမအိမ်ကိုထောက်တိုင်း လုပ်စရာအလုပ်တွေကို နှုတ်ဖတ်လုပ်ပေးနေကြပုံဖြစ်သည်။ အလုပ်တွေ မီးထားတော့ မောင်လာရင် စားတွေ အားရပါးရ ထိုင်ပြောကြရမည်။

ကဲ ဘာလုပ်စရာရှိသလဲ၊ အောင်အောင်ကို ထမင်းကျွေးရမည်၊ ပီးထော့ အပြင်တန်းက အဝတ်တွေပုံပြီး မီးပူတိုက်ရမည်။

ထမင်းကိုတော့ မောင်လာတော့မှပဲ အတူစားမည်။ နှုတ်
အလုပ်အားလုံးကို အစီအစဉ်ချထားလိုက်သည်။

အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အဘသံမှမကြားရ၊ တိတ်ဆိတ်
အည်၊ တအိမ်နှင့်တအိမ် အော်ခေါ်လို့မှ ကြားမည်မထင်
ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ တယ်လီဖုန်းလည်း ရှိသားပဲ။ နောက်ပီးတော့
မောင်လဲလားခါနီးပိပဲ၊ ကြောက်စိတ်လေးများဖြစ်လာသောနှုတ်
အကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားပေးလိုက်ရသည်။ စောစောကအပြေးအလွှား
နှင့် အခေါ်ကို လာကြိုသည့် အောင်အောင် တကောင်ကတော့
ညှော်ခန်းထဲတွင် ဘောလုံး တလုံးနှင့် လှည့်ကြည့်ဖော်ပင်မရချေ။
အောင်အောင်ကို ထမင်းကျွေးဘို့ နှုတ်မီးဖိုထဲသို့ လာခဲ့
သည်။ ထမင်းထည့်နေစဉ် အပြင်တက်က အသံဘသံ ကြားရ
တော့ နှုတ် နားစွင့်လိုက်သည်။

“ကျွ... ကျွ... ကျွ... ကျွ...”

အိမ်ပြင်ကအသံက မပြတ်မြည်နေ၏။ ဘုရား... ဘုရား... နှုတ်
တကိုယ်လုံး ထူပူလာပြီး လန့်သွားသည်။ ဘာသံလဲ၊ လူသံ
တော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ မရဲတရဲနှင့် ပြုတင်းပေါက်ကနေ အ
သံ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ပြုတင်းမို့ အပြင်ကို မြင်ရ
သော်လည်း သိကောတပ်ထား၍ ခေါင်းထုတ်ကြည့်၍ မရ။
ဘာမှမတွေ့။ အသံက ရုပ်သွားပြန်သည်။ နောက်ပြန်ပေါ်လာ
ပြန်သည်။ နှုတ်က ကြောက်လည်း ကြောက် ကြည့်ကလည်း
ကြည့်ချင်၊ မဝံ့မရဲနှင့် နောက်ဖေးတံခါးကြီးကိုဖွင့်ပြီး ခေါင်း
ပြုကြည့်လိုက်သည်။ အော် - ဝါနယ် ကြောက်တတ်ရန်ကော
အဝတ်ကြို တန်းက မြည်နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ မမလှမ်းခဲ့သော

အဝတ်တွေက ခြောက်နေပြီ။ အဝတ်တွေကို လေတိုးတော့
သံကြွေးနှင့် ချည်ထားသောတိုင်တို့ ပွတ်မိသည်။ သည်တော့ တ
ကျွ... ကျွ... အသံက မြည်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လက်စနှင့် နောက်ဖေးတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အဝတ်တွေကို ရုတ်
လိုက်သည်။ မီးပူပဲ မောင်ကိုစောင့်ယင်း မီးပူတိုက်ပါတော့မယ်
လေ။ ထမင်းပြင်ပြီး အောင်အောင်ကို ထမင်းခွဲ နေလိုက်သည်။

အောင်အောင်ကို ထမင်းကုန်အောင် ချော့ကျွေးရသည်က
အချိန် အတော်ကြာသည်။ သူ့ကို ထမင်းကျွေးပြီးတော့ မီးပူ
တိုက်ဖို့ ပြင်ရသည်။ မီးပူ တိုက်ရသည်မှူးလည်း မပြောင့်ပါ။
အကျီတထည်နှစ်ထည်တိုက်တာရှိသေး အောင်အောင်က ခေါင်း
နှင့်လာခွေ နေပြန်သည်။

“အောင်ကလဲကွယ်၊ အန်တီလေးကောင်းကောင်း အလုပ်မ
လုပ်ရတော့ဘူး”

အောင်အောင်က နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲရှိသေးသည်။ စကား
ပြောတတ်ကာစပဲရှိသည်။ သူ့စိတ်ကူးရရင်ပြောသည်။ လူကြီး
ကပြောခိုင်းလို့ ပြောသည့်တောင် မဟုတ်။ မောင်လာတာကိုများ
သူ့အမေကို ပြန်ပြောနေဦးမည်လား။ ချစ်သူကို အမေသိ
အောင် တိတ်တခိုးချိန်းထားသည်။ နှုတ်တယောက် စိုးရိမ်စိတ်
ဝေးများ ပွားနေမိပါ၏။

အခန်း (၃)

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ဟော... တံခါးခေါက်သံ။ နှုတ် အတွေးစလေးများ ပြတီ

သွားသည်။ ရုတ်တရက်တံခါးခေါက်သံပေါ်လာတော့ နုတ်လန်သွားမိသည်။ မောင်ပဲနဲ့တူပါရဲ့။ သူ အိမ်ကို မှတ်မိသားပဲ။ အရင်တခါက နုတ်လန် အိမ်နားထိ လိုက်တော့ မမတို့အိမ်ကို နုတ်လန် ပြထားခဲ့ဖူးပါသည်။ နုတ်လန်တံခါးခေါက်သံထွားခဲ့သည်။ ဖိုးအောင်ကတော့ မျက်လုံးကြောင့်လေး များနှင့် သူ့အဖေကို ကြည့်နေသည်။ နုတ်လန်က သေချာအောင် မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ၊ အပြင်က”

“ကိုယ်ပါ”

“ကိုယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲရှင်၊ မသိဘူး”
နုတ်လန်က အပြင်ကမောင်ကို စလိုက်သည်။

“နုတ်လန်...တံခါးဖွင့်ပါကွာ”
သည်တော့မှ နုတ်လန် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မောင်က နုတ်လန်ကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။
နုတ်လန်က ဘေးသို့ တိမ်းလိုက်၏။

“မောင်နော်၊ နှစ်ယောက်လဲမဟုတ်ဘူး၊ အောင်အောင်နဲ့ ရှိတယ်၊ တော်ကြာ သူ့အမေကိုပြန်ပြောနေအုံးမယ်”

မောင်မျက်နှာက ရှုံ့သွားသည်။ တော်တော်သေးသေး မုသာ ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“မောင်အလဲနောက်ကျလိုက်တာ၊ နုတ်လန်နဲ့ ကသေးနဲ့ နှစ်ယောက်လဲ၊ အရမ်းကြောက်တာပဲ”

“အားမရလို့နုတ်လန်ရ၊ ပီးတော့ မမတို့နဲ့လဲ တွေ့နေမှာ ခိုရ

တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် တမင်နောက်ကျခံပီလ တာ၊ မောင်က နုတ်လန်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့မယ် အောင်မေ့နေတာ”

ပြောရင်း ဆိုရင်း နုတ်လန်ကို သူ့ဆီသို့ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။
“မောင်ကလဲကွယ်၊ ကလေးရွှေမှာ၊ ဒီမှာဆရာကြီး ခေါ်ကတည်းက နုတ်လန်ကစကားပြောဘို့ခေါ်တာ၊ ကဲ၊ ပီးရင်ထမင်းစားကြမယ်၊ ပီးတော့ မိပူတိုက်ရင်း စကားပြောမယ်၊ ရုံးမှာ စကားပြောရသာ အားမရလို့ဆို မောင်သဘောအတိုင်း အားရပါးရ စကားပြောနိုင်ပီ၊ အဲ၊ တခုတော့ ကြပ်တည်းစွာတာ၊ မြစ်တယ်၊ ကလေးရိုတယ်၊ ကလေးရွှေမှာ မောင်လက်တွေ ခြေတွေ မျက်နှာတွေ ငြိမ်ငြိမ်နေပါ၊ မနေရင် ကြီးတုပ်ထားရလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ”

နုတ်လန် မီးဖိုထဲ ဝင်သွားသည်။ နောက် ထမင်းစားခမ်းမှာ ထမင်းပြင်သည်။ မောင်နှင့်နုတ်လန်တို့ ထမင်းအတူစားကြသည်။ စကားပြောချင်သူက မောင်သားဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းကျ နုတ်လန်က ထမင်းခိုင်းမှာ ကြက်တူရွေးမလေးဖြစ်နေသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ညှော်ခမ်းမှာ အအေ သောက်ကြသည်။ နုတ်လန်က အောင်အောင်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားရင်း မောင်နှင့် စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ဒီတခါမှာလည်း နုတ်လန်က သာအပြောသမား။

စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောရင်း အချိန်က ၇ နာရီ ထိုးတော့မည်။ နေဝင်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ပြင်တွင် အလင်းရောင်က မပျောက်ချင်သေးပေ။ မမတို့ သွားသည်မှာ ၅ နာရီသာသာ။ ၈ နာရီလောက်ဆိုလျှင်တော့ သူတို့ပြန်လာကြမည် ထင်သည်။ မောင်ကို ၇ နာရီခွဲသောက်ဆို ပြန်လွှတ်

မည်။ မေတ္တီမဇေဂ်ခင် နာရီဝက်လေးကတော့ကိစ္စမရှိပါဘူး
လေ။ မောင်အောင်အိပ်လည်း အိပ်ပေါ့။ မီးပူဆက်တိုက်ရင်း
သူ့ကို ထိရမည်။ သူ့ကို ပုံပြောပြီးတော့ သိပ်ရအုံးမည်။

“အနံ့တိ၊ မုန့်၊ မုန့်”

အောင်အောင်တကောင်ကတော့ တမျိုးပြီး တမျိုး ကစား
ငံ ပြီး ခုတော့ မိုက်ဆာပြီ ထင်သည်။ မုန့်တောင်းနေပြန်ပြီ။
မောင်နှင့် စကားပြောနေရာမှ နှလယ်မီးဖိုထဲသို့ ထလာခဲ့ရသည်။
ထမင်းစားတုန်းကပင် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ ကိတ်ခြောက်တွေ
ထဲထားသည့် ပုလင်းကို တွေ့မိသေးသည်။

ကြောင်အိမ်ပေါ်က မုန့်ကိုယူပြီး နှလယ်ပြန်ထလှည့်တင် ပြု
တင်းပေါက် မှန်ပြုတင်းမှ လူမျက်နှာလိုလို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အမလေး၊ မောင်ရေ၊ မောင်ရေ”

“ဘာလဲနှလယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ချော်လဲလို့လား”

နှလယ်ရဲ့ မောင်က အပြေးအလွှားနှင့် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာ
သည်။

“လူနဲ့တူတယ်မောင်၊ ပြုဘင်းပေါက် မှန်ကနေ တွေ့ခိုက်ရ
တယ်၊ ရိပ်ကနဲ့ပဲ သေတော့မသေချာဘူး”

နှလယ်က မောင့်လက်ကိုဆွဲထားရင်း အကြောက်လွန်နေပုံရ
တယ်။ သူ့အသံတွေပင် တုန်နေရှာသည်။

သည်အိမ်မှာက ပြုတင်းပေါက်တွေအားလုံးကို မှန်တွေချည်း
ပဲထတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း မှန်ပြုတင်းပေါက်တွေမှာ
သံကောတွေတပ်လျက်သားပင် ဖြစ်သည်။ လူဝင်ဘို့ရာတော့

လွယ်၊ မောင်က နောက်ပေးတံခါးကြီးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ထွက်
မည်ပြု၏။

“မောင်နော်...အတင့်မရဲနဲ့၊ လူကကယ်၍နေအုံးမယ်”

အပြင်ထွက်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်သည်။ ဘာမှမတွေ့၊
ပြန်ဝင်လာပြီး နှလယ်ကိုနှစ်သိမ့်သည်။

“ဘာမှမရှိပါဘူး နှလယ်ရဲ့၊ စိတ်ကထင်လို့ပါ။ နှလယ်ကလဲ
ကြောက်တတ်ရန်ကော၊ မေတ္တီပြန်လာတဲ့အထိ မောင်စောင့်ပေး
ရမလား”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ မရှိရင်ပြီးရော၊ သူတို့လာတဲ့အထိ
တော့ မနေနဲ့မောင်၊ အဆူခံရလိမ့်မက်၊ ၇ နာရီခွဲလောက်ဆို
မောင်ပြန်နော်”

နောက်တော့ ညှော်ခန်းထဲမှာပင် ပြန်ထိုင် ဖြစ်ကြ သည်။
အောင်အောင်ကတော့ ကိတ်ခြောက် ၃-၄ ခုနှင့် ကျောနပ်ခန
သည်။ မီးပူတိုက်ရင်း စကားပြောမည်ဆိုသော်လည်း စကားသာ
ပြောခဲ့ကြသည်။ မီးပူခလုပ်ကတော့ ပိတ်ရက်သား၊ မောင်ပြန်
တော့မှပဲ ဆက်တိုက်ပါတော့မယ်လေ။

“ကဲ...မောင်၊ ပြန်တော့နော်၊ မေတ္တီလာခါနီးနေပီ၊ တွေ
သွားရင် အဆူခံရမှာမောင်ရဲ့၊ ပီးတော့ မေမေ့ကိုလည်း ပြန်
တိုင်မှာ ရုံးမှာလည်းတွေ့ရသားပဲဥစ္စာ”

သူကလည်း မငြင်းရှာပါ။ ပြန်ရန်ပြင်ပါသည်။ တော်တော်
ဆိုးတဲ့မောင်၊ တံခါးကအထွက်မှာ နှလယ်ကို နှမ်းဖြစ်အောင်နှမ်း
သွားလိုက်သေးသည်။ သိမယ် သူတော့လား၊ ရုံးတက်တော့မှ

ဆိုတံဆွဲပစ်လိုက်အုံးမယ်၊ နုငယ်က ပါးလေးကို လက်တဖက်ကြမ်းရင်း တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။

နုငယ်မီးပူတိုက်ဖို့လုပ်ရသည်။ အဝတ်တွေကအများကြီးကုန်သေးသည်။ အောင်အောင်တယောက်ကတော့ ကြမ်းပေါ်မှာလူးလို့မိတစားနေ၏။ နုငယ်ရဲ့စိတ်တို့က မောင့်ဆီမှာပဲရောက်နေသည်။ သူ့ကားမှဂျပါမလား၊ မြေနီလမ်း တလျှောက်အမှောင်သည်။ ဇမ်းမီးတိုင်တို့ကကြသည်။ အောင်အောင်ကမူ သူ့အမေကို ပြန်ပြောနေမလား၊ ကလေးဆိုဘာက ပြောလို့မမှောင်ဆီရောက်နေသည်စိတ်တွေက စောစောကလူရိပ်ဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ခုနေ လူတယောက်များဝင်လာရင်၊ အို...မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ မစဉ်းစားပဲနေတာကောင်မတယ်၊ မမတို့ကလည်း ကြာလိုက်တာ။

“ဂျစ်...ဂျစ်...ဂျစ် - ဂျစ်...”

အိမ်ရှေ့တံခါးက အသံပဲဖြစ်သည်။

နုငယ် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။ ဟင်...ဘာသံလဲတံခါးက၊ အောင်အောင်၊ အောင်အောင်၊ ကလေးက ကြမ်းပေါ်မှာဘယ်အချိန်ကအိပ်နေမှန်းမသိ၊ စောစောကပဲ ကစားနေတုန်းအိပ်တာကလည်းပြန်လိုက်တာ၊ တဂျစ်ဂျစ်နှင့် တံခါးကို တခုနှစ်ခုကုတ်ခြစ်နေသံက ပေါ်လားပြန်သည်။ ခွေးလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ မမတို့အိမ်က ခွေးမမမို့းဘဲ၊ အိမ်အနီးအနားက ကြောင်များလား။

နုငယ် တံခါးဆီသို့ထသွားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်ရကောင်မနုပွင့်ရကောင်းနိုး စဉ်းစားနေသည်။ ကြောက်သည်၊ ကြောက်

သည်။ လူတော့မဟုတ်ဘူးနဲ့တူပါရဲ့၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မှပင်လေ၊ ကြောင်ဆိုလဲ အဖေရတာပေါ့၊ နုငယ်က တံခါးကလေးကိုဖြုတ်ပြီး အသာလေးဟလိုက်သည်။ သည်တွင်-

ဝုန်းထနဲ့ သွေးတွေရွဲနေသောလူတယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်က အိမ်တွင်းသို့ ပစ်ကျလာခဲ့လေသည်။

“အမလေး” နုငယ်က ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။ နုငယ်ရဲ့တကိုယ်လုံးမှာ တုန်နေသည်။ ကျလာသည့်ခန္ဓာကိုယ်က တဝက်ကအပြင်မှာ တဝက်က အထဲမှာ ဖြစ်သည်။

“ဟင်၊ မောင်၊ မောင်ပါလား၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဟုတ်သည်။ နုငယ်ရဲ့မောင်ပဲဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းကသွေးတို့က ပုခုံးတဝိုက်မှာ ရွဲနှစ်နေသည်။ သတိမလစ်သေးသော်လည်း စကားတော့ မပြောနိုင်။ ခေါင်းကိုအရိုက်ခံရမှု နုငယ်ဆီကို အရောက်ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ တံခါးကိုပင်မခေါက်နိုင်တော့၍ လက်ဖြင့် ကုတ်ခြစ်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

နုငယ်က မောင်ကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်နှင့် အိမ်ထဲကို ဆွဲသွင်းသည်။ နောက် စောစောက စကားထိုင်ခံပြာကြရာ ကုလားထိုင်နားအရောက် ဆွဲယူလာရသည်။ နုငယ်မှာက ကြောက်စိတ်က တဖက်၊ မောင်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ထတဖက်၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိ။ မောင်တယောက် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ အဘယ်မှာ အရိုက်ခံရတာလဲ။ မောင်ဒဏ်ရာကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ငိုကြည့်နေတုန်း မပိတ်မိသေးသော တံခါးမကြီးဆီက

ခြေသံတခု ပေါ်လာပါသည်။ နုငယ် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

လူစိမ်းတယောက်။ ဟုတ်ပါသည်။ နုငယ်တခါမျှမမြင်ဘူး သည့် လူစိမ်းတယောက်ပဲဖြစ်ပါသည်။ အေးစက်၍မာကျောသည့် မျက်လုံးပိုင်ရှင်။ သူ့လက်ထဲမှာက ပြောင်းတို့ သေနတ်တလက် နှင့် အခန်းထဲသို့ သူက တလှမ်းချင်း ဝင်လာနေပါသည်။

အခန်း (၄)

“ဟင်၊ ရှင်၊ ရှင်၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ” အထိတ် ထိတ်အလန့်လန့်နှင့် နုငယ်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ၊ ငါအိမ် ငါပြန်လာတာ၊ ဒီထောင်စ ဘယ်ကလဲ၊ ငါမသင်္ကာလို့ မင်းကို ပြန်ချောင်းတာ၊ ခု သူ့နဲ့ မင်းကို ပက်ပင်းတွေ့တယ်၊ အပြင်မှာ ငါ့သူ့ကို နောက်ကနေ ရိုက်ထဲ လိုက်တယ်၊ ဒါတောင် သူက မင်းဆီကို ပြန်လာအေး တယ်”

ဘုရားရေ၊ ငါလဲ သူ့ကို မသိပဲနဲ့။ ဘယ်ကလူလဲ၊ သူ့ကြည့် ရတာ ဦးနှောက်မမှန်တဲ့ပုံတဲ့။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ကျမ ရှင့်ကို မသိဘူး၊ သွား၊ ထွက် သွား”

“ဘာ၊ ထွက်သွားရမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ယောကျ်ားကို ကိုယ့်မိန်းမက ဒီလိုပဲ နှင်ထုတ်ရသလား၊ သွား၊ နှင့်စောင်ကို သာ နှင်ထုတ်လိုက်”

“ဟဲ ဟဲ မိန်းမကလဲကွာ၊ မင်းကို လှမ်းလို့ ပြန်လာတာ၊ လာပါ စကားလေးဘာလေး ပြောရအောင်ပါ”

ပြောရင်းဆိုရင်း လူစိမ်းအ နုငယ်ရဲ့လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ နုငယ်က နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ အော်- ကဲ့သွားတယ်ဆိုတဲ့ ဒီအိမ်ရှင် ယောကျ်ားနဲ့တူတယ်၊ ဒုက္ခတဲ့၊ စိတ်ကလဲမနွဲ့ဘူး။ မမ တို့ကလဲ မလာသေးဘူး။ မောင်သတ်ရရင်ကောင်းမှာပဲ။ ပီးတော့ ငါ့ကိုလဲ သူ့မိန်းမလို သူ့စိတ်ထဲမှာ ခွဲနေတယ်။ နုငယ်က မမပြောသောစကားကို သတိသွားရသည်။ “ဒီအိမ်ရှင် မိန်းမ လေးစာ နှင်နဲ့ညီအမဆို ယုံလောက်တယ်”

ဟိုတုန်းက မမပြောတော့ နုငယ်တို့ခိုင်းရုံခွဲကြသည်။ ခုတော့ နုငယ်တယောက်မရှိနိုင်ရှာ။ အန္တရာယ်ကို မှင်ဆိုင်နေရပေပြီ။ အထူးအန္တရာယ်ကို နုငယ်ရင်ဆိုင်နေရပြီး ပီးတော့ ဒါဏ်ရာရ ဆားသည့် လူနာကလည်း ရှိသည်။ လူစိမ်းရဲ့နောက်ကြမ်းပေါ် မှာပေ့ပျက်နေသည့်မောင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ အိမ်ထဲကိုလဲကျ သွားပြီးကတည်းက သတိလစ်သွားသည်။ နုငယ်အဖိုးလာလော ဆယ် အားကိုးစရာက သတိလစ်နေသည့် မောင်တယောက် ငါ့ကိုပြန်ရအိုတဲ့ ရှိသည်။

“အချစ်ဇာလဲ စိမ်းကားလိုက်တာကွာ၊ မတွေ့ရတာကြာရင် မင်းကဒီလိုပဲ”

နုငယ်က လူစိမ်း၏မျက်နှာကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ငိုသူ၏မျက်လုံးက ပုံမှန်မဟုတ်။ နုငယ် တိတိကျကျသေသော် ဆည်း တစုံတရာကိုမျှ မျက်လုံး၏လှုပ်ရှားမှုများ၌ တွေ့နေရလေ သည်။ ထိုသူ စိတ်မနွဲ့သည့်အချက်က သေချာသည်။ သူ့မိန်းမ-

ကိုသတိရရှိ ဒီအိမ်ကိုသူပြန်လာသည်။ နုငယ်ကိုလည်း သူ့မိန်းမ လို့ပဲအောက်မေ့နေသည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ နုငယ်ရဲ့ ချစ်သူမောင်ကသတိပြန်ရလာခဲ့သည်။ မျက်လုံးသို့ပွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နုငယ်တို့အိမ်ထဲရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ရှေ့မှာက လူစိမ်းတယောက်၊ နောက် အထိတ် တကန့်မျက်လုံးလေးများနှင့် နုငယ်၊ ရနက ခြံထဲကထွက်ခါနီး နောက်ကနေရိုက်လိုက်တာ သူပဲဖြစ်သည်။ အရိုက်ခံရပြီးတော့ လဲ ကျသွားသည်။ ခေါင်းကို ၂ ချက်၊ ၃ ချက်လောက် အရိုက်ခံရ သည်။ ကုန်းရုန်းထပြီး အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ နုငယ်တံခါး ပွင့်ပေးသည်ကို သိသလိုလိုရှိသည်။ နောက် မှောက်လျက် လဲကျ သွားရာမှ လုံးဝသတိမရတော့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရှိသမျှခွန်အားကိုစု၊ စိတ်ကိုတင်းပြီးထသည်။ ခြေသံမကြား အောင်သတိထားသည်။ ဒါတောင်မတ်တတ်က ကောင်းအောင်း ရပ်၍မရ၊ ခြေထောက်နွမ်းအက်စုံရပ်မိတော့၊ ထိုလူစိမ်းကသိသွား သည်။ နောက်သို့လှည့်အကြည့်မှာ ညာဘက်လက်သီးမှာ ရှိသမျှ ခွန်အားတွေထဲ ပြီး ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် လိုရာမရောက် ရည်မှန်းရာမျက်ခွက်ကိုမထိ၊ ချော်ပြီး နားထင်ကိုသာ သွားထိုး မိသည်။

လူစိမ်းက သေနတ်ကိုကိုင်ထားရာက ပြောင်းကနေကိုင်လိုက် သည်။ နောက် တချက်ထဲလူပိုး ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ နုငယ်ရဲ့ မျက်စေ့ ရှေ့မှာပင် မောင်လဲကျသွားပြန်သည်။ ဒီတခါတော့ လုံးလုံးမှ ထမလာတော့။

ထိုသူက နုငယ်ဆီသို့ကပ်လာသည်။

“သွား...သွား၊ ရှင် ကျမနားမကပ်နဲ့”

နုငယ်ကနောက်သို့ဆုတ်သည်။ ဆုတ်ရင်းနှင့် ကုလားထိုင်တ ထားနှင့်တိုက်မိပြီး ချော်လဲသွားခဲ့၏။ လူစိမ်းက အနားသို့ရောက် သားပြီး မိငယ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့မျက်နှာကြီးက မိုးလျက် သားဖြစ်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လဲနေသည့် နုငယ်ရဲ့ လက်က နီးပူကို သွားစမ်းမိလေသည်။ ဟုတ်သည်။ တံခါးဝကအသံကြား တော မီးပူတိုက်နေတုန်းပဲဖြစ်သည်။ မီးပူကိုမဝိတ်ပဲ ထောင်ထား ပြီး တံခါးသွားဖွင့်သည်။ နိုင်လွန်ဆိုသော အင်္ဂလိပ်စာတန်းအထိ လေပတ်တင်ပြီး ပွင့်ထားမိခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ မီးပူကခြစ်ခြစ်တော့ နောင်ပူနေပါပြီ။ လဲကျနေသော နုငယ်အပေါ်သို့ ထိုသူ၏ကိုယ် အပိုင်းက အပေါ်မှ စီးလျက်သားဖြစ်၏။

နုငယ်တာကိုမှ မစဉ်းစားတော့။ လက်ကစမ်းမိထားသော မီးပူမျက်နှာပြင်နှင့် လူစိမ်း၏မျက်နှာကို အမှတ်မထင် ကပ်ပေး လိုက်လေသည်။

“အား” လူစိမ်းကအော်ရင်းနောက်ကို လဲကျသွားခဲ့သည်။ သူ့အသားကို မီးလောင်သည့် ညှော်နံ့ကို နုငယ် ရှိုက်မိသည်။ တော်တရက် ထပြီး တယ်လီဖုန်းရှိရာ ပြေးလာမိ၏။

မမရေးပေးထားသည့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တို့က စားပွဲပေါ် တာ အသင့်ရှိသည်။ နုငယ်ကဖုန်းခွက်ကိုမပြီး ဝဏန်းငါးလုံးကို ဆည့်လိုက်သည်။

တဖက်တယ်လီဖုန်းသို့ ခေါ်နေသည့်အသံရှည်ကို ကြားနေ သည်။ တစက္ကန့်ဆိုသောအချိန်သည် ခုချိန်မှာ နုငယ် အတွက်

တစ်မျှတဖြစ်သည်။ နောက်တော့ တဖက်က ပြန်စူးသံ ကြားရသည်။

“ဟဲလို ပြောပါရှင်”

နုငယ် ဝမ်းသာသွားသည်။ တိုက်ထိုက်ဆိုင်ဆိုင် မမအသံ ဖြစ်နေသည်။

“မမလား၊ မမလား” မေးနေစဉ်မှာပင်-

နုငယ် လက်ထဲက တယ်လီဖုန်း လွတ်ထွက်သွားသည်။ မုတ်နွာတချမ်းမဲနေသည့် လူစိမ်းက ဆွဲယူသွားပြီး ဘေးသို့ ပြေးလွှဲလိုက်သည်။

“လာမိန်း ဧကောင်မ” ပြောပြောဆိုဆို နုငယ်ရဲ့ ခေါင်းထဲ သေနတ်ခပ်နှင့် ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ နာကျင်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်း ဝေဒနာများကို ခံစားကာ မျက်လုံးထဲတွင်လည်း ပြုံးပြုံးပျက်ပျက်အရောင်များ ပေါ်ထွက်သွားလျက် နုငယ်တယောက်ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၅)

နာကျင်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်း ဝေဒနာနှင့် အတူပင် နုငယ် သတိပြန်ရလာခဲ့သည်။ နားထဲတွင် ကလေးငိုသံကြားနေရသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး လက်ထောက်ပြီး ကြိုးစား ထ ထိုင်လိုက်သည်။ နုငယ်ရဲ့ချစ်သူကိုလည်း ကြိုးနှင့်တကိုယ်လုံး တုတ်ထားသည့် စောစောက အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာဟန်တူသော ကလေးလည်း ရိုက်ထားဟန်တူသည်။ နုငယ်ကြားရတော့ ကလေးအသံ အအောင်အောင့်ထဲကဖြစ်သည်။ သို့သော် အောင်အောင်အောင်

လည်း သူ့အဖေငါထံ လာလို့ မရ။ အောင်အောင့် ငြေထောက် များကို ကြိုးနှင့်တုတ်ထားလေသည်။ သူကတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်လျက်သား နုငယ်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို မျက်ခြေမပြတ် လိုက်ကြည့်နေသည်။

နောက်တော့ သူ့ထဲလာသည်။ နုငယ်ဆီကိုဘဲ ဖြစ်သည်။ နုငယ်ကထပြေးမည်လုပ်သည်။ သို့သော် မရ။ သေနတ် ကိုကလေး ဆီသို့ချိန်ထားသည်။ သဘောကတော့ နုငယ်ပြေးရင် ကလေးကို ပစ်မည်ပေါ့။ နုငယ်ခမျာ မလှုပ်ရဲရှာပါ။ နောက်-သူက နုငယ် ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ နုငယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်း လိုက်သည်။

“အချစ်ထလဲကွာ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုပဲ ပြန်ကြောက် နေရ သလား၊ ကိုယ့်တို့နှစ်ယောက် မတွေ့ရတာလည်း ကြာပီလေ” ဘုရား၊ ဘုရား-နုငယ် ရေတိမ်မှာ နှစ်ရတော့မည်။ နုငယ် သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ မရပါ။ ထိုသူက သေနတ်ကို အနားရှိ ကုလားထိုင်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။ နောက် နုငယ်ရဲ့တကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြုံးပြီး ဖက်လိုက်သည်။

နုငယ် တတ်နိုင်သမျှတော့ ရုန်းသည်။ သူကနုငယ်ကို ကြမ်း ပေါ်သို့ တွန်းလှဲလိုက်သည်။ အကြမ်း ဖက်မှုကြောင့် နုငယ် အပေါ်ပိုင်းရှိအဝတ်အစားတို့ စုတ်ပြဲကုန်ပြီး တသက်လုံးဖုံးကွယ် ခဲ့ရသည့် နုငယ်ရဲ့အရှက်တွေ သူ့နံ့ကျမှ ပေါ်ခဲ့ပြီး နုငယ်ရေတိမ် နှစ်ရတော့မည်။

ထိုသူ၏ အားရကျေနပ်သော၊ မုန်ယိုသော မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာ ကိုယ်ထ နုငယ်အပေါ်တွင် မိုးလျက်သား ရှိနေသည်။ နုငယ်

စိတ်ကို မလျော့၊ အရှုံးမပေးတူး။ ငါသေမှ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နှင်ရမယ်၊ ရှိသမျှသော ခွန်အားနှင့် တွန်းဖယ်နေမိသည်။ ထိုစဉ် မှာပင်—

အခန်း (၆)

“ဦး”

သေနတ်သံတချက်ပေါ်လာပြီး ကျည်ဆံအ လူစိမ်း၏ခေါင်း ထက်မှ ပျံဝဲသွားသည်။ နောက် ထရပ်မှူးဝင်သွားသည်။ သေနတ် သံနှင့် ဆက်ရက် အသံချဲ့စက် အသေးစား အသံတခုထ အိမ် အပြင်မှ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အိမ်ထဲကမိတ်ဆွေ၊ လက်နက်ချပြီး အိမ်ပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော်တို့ မြင်နေရပါတယ်”

ဟုတ်ပါသည် အိမ်အပြင်မှာ ရဲတို့ အားလုံး ဝိုင်းထားပြီး ဖြစ်သည်။ ရဲကားရှိ မီးမောင်းထိုက် အိမ်ကို ဝိုင်းထိုးထားသည်။ ရဲဝါလာလက်ကား ၂ စီးက နှင်ယူ၍ မမတို့နှင့်အတူ ပါလာခဲ့ သည်။ နှင်ယူ၍အမက အိမ်ပြန်ခါနီး နှင်ယူဆီသို့ ပြန်လေးတော့ မည့်အကြောင်း တယ်လီဖုန်းနှင့် ပြောမည်လုပ်သည်။ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် နှင်ယူက ကြောက်လန့်တကြီးဆက်သော တယ်လီဖုန်း ကိုမှ သွားကိုငံမိလျက်သား ဖြစ်သည်။ နှင်ယူ၍ “မမ-မမ” ထို နေရာ တုန်တုန်ရီရီ အသံကိုသာ ကြားရပြီး ထပ်ပေါ်လို မရ တော့ နံ့ဂါတ်ထပ်လှည့်ပြီး ပေါ်တော့လည်းမရ၊ အိမ်မှာ ထခု

ပြင်နေပြီကို သိသော သူက ခင်ပွန်းသည်နှင့် အတူ အင်းစိန် ရဲခန်းကိုဝင်ပြီး အကြောင်းကြားသည်။

နောက် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ အိမ်သို့ ထောက်လာသည့် ရဲအရာရှိက သိသားတယောက်ကို အိမ်ရှေ့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ကြည့်ခိုင်း သည်။ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ထိုလူနှင့် နှင်ယူတို့ ဖြစ်ပျက်သမျှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရဲအရာရှိ၏ အမိန့်အရ လူသိုးကို ခေါင်း လွတ်ရုံတချက် ခြောက်ပြီးပစ်လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

နောက် အောက်သံတချက် ဝိုင်း...ကနဲ ကြားရပြန်သည်။ ကျည်ဆံက နှင်ယူခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ လူစိမ်း၏ နောက်စေ့ကို ပတ်သတ် နှုတ်ဆက်သွားခဲ့သည်။ သည်တော့လည်း ထိုလူက ဆ၍ တံခါးသိသို့ပြေးသည်။ နောက် လက်နှစ်ဘက် မြောက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်မည်ပြုသည်။

နှင်ယူမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ ထိတ်လန့်စိတ်၊ ရုက်စိတ်များနှင့် အတူ ထကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေသည်။ အပြင်မှ ဝိုင်းထိုးထားသည့် မီးရောင်၊ အိမ်ထဲကထွန်းထားသည့် မီးရောင်အောက်မှ နှင်ယူ၏ အဝတ်အစားတွေက ရစရာမရှိပေ။ ထိုသူထပြေးတော့ နှင်ယူ အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ထထိုင်မိခဲ့သည်။

ကြောက်စိတ်၊ ရုက်စိတ်နှင့် တုန်လှုပ်နေသောနှင်ယူ၊ ထိုသူကို ရှာဖွေစက်ဆုတ် မုန်းတီးမိသောနှင်ယူ၊နှင်ယူ၍ ချစ်သောမောင်ကို သည်း ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်ထား၍ သေများ ဆောပီလား မသိ၊ နောက် ချစ်လှစွာသော တူကလေးကိုလည်း ရိုက်ထားသည်။ နှင်ယူကိုလည်း အမွေကျင့်သို့ကြိုးစားတဲ့မုဒိန်းကောင် ကံကောင်း သို့သာ ရေတိမ်မနှစ်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီလူကို—

တံခါးဝက ထွက်သွားစပြုနေသည့် ထိုလူ၏ ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အနားက ကုလားထိုင်ပေါ်မှက ထိုသူ့ ချထားခဲ့သည့် ပြောင်းတိုသေနတ်၊ နှယ် ထိုသေနတ်ကို ကောက် ယူပြီး လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဆုတ်ကိုင်လျက် ရှေ့ မြင်ကွင်းထဲမှ ကျောပြင်ကို လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

ရှက်စိတ်၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ စက်ဆုတ်၍ ရွံ့ရှာစိတ်၊ မုန်းတီးပြီး အားလုံးအတွက် လက်စားခြေစိတ်၊ ထိုစိတ် များသည် သေနတ် ပောင်းပေါ်သို့ ရောက်နေသည့် နှယ်ရှိ လက်ညှိုးလေးများထံ ကျေးပေး လိုက်လေသည်။ တွန်းကန်သော ယမ်းအားနှင့်အတူ ပြောင်းတွင်းရှိကျည်ဆံက ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။ ယင်းထံ တွန်းကန် အားကို အကြောင်းပြု၍ နောက်ကျောပြင်ကို ချိန် ထားသော သေနတ်ပြောင်းက အပေါ်ကို အနည်းငယ် ဆုံသွား ခဲ့ရာမှ ကျည်ဆံသည် ထိုလူ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ပြီး လွင့်ခဲ့ သွား၏။

နှယ် စိတ်၏စေ့ဆော်မှုမှနေ၍ အမှတ်မထင်သော အပြုအမူ တရပ်ကို ပြုလိုက်မိသောနှယ်မှာ သေနတ်၏ နောက်သို့ တွန်း ကန်အားနှင့် အတူင် တားကိုမှ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ၊ အမှောင်ကြီး တရပ်ကသူ့ကို လှမ်းမိုးသွားခဲ့လေပြီ။

နှယ်ကား ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး သတိမေ့ပြော လျက်...။

ကျော်ပြသန်း ရန်စဖြိုး

ကိုဖြိုးလက်ထဲက မောင်းချွေးကပွင့်ပြီး အသင့်။
ကုလားလူခိုက်နှင့်တွေ့တော့။

(ကျော်ပြသန်း ရန်စဖြိုး)

အထူးသဖြင့် အရက်ဝိုင်းများတွင် အချင်းချင်း တက်ပြန်
တတ်သူ၊ ရန်စကားပြောတတ်သူ၊ အတို့အထောင် လုပ်ဘတ်သူ
များကို ရန်စဖြိုးသို့ ပေးကြ၏။

သို့ရာတွင် ယင်း ရန်စဖြိုး ဝေါဟာရ ပေါ်ပေါက်လာပုံကို
ဆီရှိ ငုံ့မိသူ အနည်းအပါးသာရှိ၍ မသိရှိ မငုံ့မိသူက အများ
ရှိနေကြပေသည်။

ရန်စဖြိုး ဝေါဟာရ ပေါ်ပေါက်လာပုံ နောက်ကြောင်း
ပြုလုပ်လေ့များ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ဤစာရေးသူကိုယ်တိုင်ပင် ယင်းဝေါဟာရကို အခါအခွင့်
ကြိုသလို သုံးစွဲခဲ့ဘူးစေကာမူ ဇစ်မြစ်ကို မသိရှိခဲ့ပါပေ။

ရန်စဖြိုး ဝေါဟာရဇစ်မြစ်၏ မူလဘူတမှာ ဤသို့-
ဒုတိယ အမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီကာလ။

၁၉၁၀-ခုနှစ်မှ၊ ၁၉၂၀-ခုနှစ်ကာလမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင်
လူမိုက်များ ကြီးစိုးခဲ့သော ကာလဖြစ်၏။ ငွေကြေးချမ်းသာသူ
များ၊ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများက လူမိုက်ကို လခပေး၍ ငှားထား
ရသောခေတ်။

ထိုစဉ်က ပုလိပ် အရာရှိကြီး များသည်ပင် လူမိုက်များကို
ချော့ပေါင်း၍ လူမိုက်အဓိပတိကြီးများကို မလှန်ရပဲ အချို့
ဆိုလျှင် လူမိုက်အဓိပတိကြီးများ၏လက်ထက်တောင်စွေးအဖြစ်
သို့ပင် ထောက်ခံကြစည်ဟု ပြောစေ့တံ တင်ခဲ့၏။

စစ်ကြိုခေတ်၏ ပထမအပိုင်းတွင် ကုလားသူဌေး များက
ကြီး လူမိုက် အဓိပတိများက ရန်ကုန်မြို့ကို ကြီးစိုးထားခဲ့၏။
ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့စွန့်ဟုခေါ်အော ကြည့်မြင်တိုင်၊ တစ်ခေတ်

တွင်သာ ဗမာလူမိုက် တဦးစ နှစ်ဦးစရှိ၍ ဗိုလ်တထောင်မှ ကိလီ
လမ်းအထိ ကုလားလူမိုက်ကြီးများသာ မင်းမူနေခဲ့၏။

ထိုအထဲမှ နာမည်အကြီးဆုံးမှာ ကုလားသူဌေး မက်ဆီး
ပေတည်း။

ရန်ကုန်တံမြို့လုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်းအောင် မကြောက်ရသော လူမိုက်
ကြီး မက်ဆီးအဖြစ် ကျော်ကြား ထင်ရှားခဲ့ပေသည်။

စစ်ကဲမောင်ထော်လေးလမ်းမှ သူဌေးလူမိုက်ကြီး မက်ဆီး
အောက်သို့ လူမိုက်မှန်သမျှ ဗိုလ်ဝင်ခံကြရသည်။ မက်ဆီးအရိပ်
အောက်သို့ ခိုဝင်ကြရ၏။ မက်ဆီးကို ကြောဘို့ ဘယ်သူမှ
မကြိုးစားဝံ့ကြ။ မက်ဆီးကို လွန်ရဲသူဟူ၍ မပေါ်ပေါက်ခဲ့
ဘူးပေ။

မက်ဆီးမှာ ကိုယ်တိုင်က လုပ်ရဲကိုင်ရဲသမား။ အင်အားက
လည်း တောင့်တင်း၊ အုပ်ချုပ်သူ များနှင့်လည်း ဝင်ဆန်သမို
တပည့်လက်သားများပေါ်တွင် ဩဇာအလွန်ညောင်းသူဖြစ်၏။

ဒီကနေ့ မက်ဆီးက လက်ညှိုးထိုးလိုက်လျှင် လက်ညှိုးထိုးခံရ
သူ နောက်တနေ့မရှိတော့ဟု ပြောစေ့တံ တွင်ခဲ့သည်။ သူ၏
အရှိန်အဝါက အဲဒီလောက်ကြီးခဲ့၏။

စစ်ကဲမောင်ထော်လေးလမ်းသည်ပင်မက်ဆီးလမ်းဟုအမည်
တွင်ခဲ့သည်အထိ သူ၏ ဘုန်းမီးတောက်ပ ထွန်းလင်းခဲ့ပေသည်။

မက်ဆီးနေသော တိုက်ကြီးမှာ ခြူးပန်းခြူးနွယ် များဖြင့်
ခန့်ညားစွာ တန်သာ ဆင်ထားသလို တိုက်အတွင်း တွင်လည်း
အတိုးတန် ပစ္စည်းများဖြင့် မွမ်းမံထားခဲ့ရာ သူ၏ တိုက်ထဲသို့

ရောက်ဖူးသူမှန်သမျှ ရင်သပ်ရှုမောကြရ၏။ ပြန်ထွက်လာလျှင် မည်သို့ခင် နားကြီးကျယ်ကြောင်း ထာသာ ပြန်ပြောရသည်အထိ ရှိရသည်ဟု ပြောစမှတ် တင်ခဲ့ရပေသည်။

မက်ဆဒီးလမ်းထွက်သောအခါ မြင်းနှစ်ကောင်တပ် ဒေါက်ကပ် (ထူးကြီး ပေါ်တွင် အနွေးထား လိုက်ပါ၍ လူမိုက် သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက်က မြင်းရထားကြီးနောက်မှ မတ်တပ် ရပ်လိုက်ပါရ၏။ ဒေါက်ကပ်ကြီးကို အလှူအပမုမ်းမံခြယ်ပြောက် ထားသည်မှာ ထိုချက်စရာပင် မရှိဟု အဆိုရှိခဲ့၏။ မက်ဆဒီးက သူ၏ ဒေါက်ကပ်မောင်းသူကို ဥဒရာပဝတ်စုံဖြင့်ပေး၍ အိန္ဒိယ မင်းညီမင်းသားအတွင် ဆင်ယင်၍တပ်၊ ရွှေနားကွပ်ပေါင်းသုပ် ကြီးနှင့် ရွှေရောင် တဖိတ်ဖိတ်ဘောက်ပနေသော အဝတ်စားများ ဝတ်၍ အသွယ်၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပေးပြီးမှ သူ၏ မြင်းရထားကြီးကို မောင်းစေခဲ့၏။

မက်ဆဒီး၏ မြင်းနှစ်ကောင်တပ် ရထားကြီးကို မြင်ရသူ တိုင်းပင် သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရသော်ဟူ၏။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ပြသခဲ့သော ဂျွန်းဘွန်းကားကို ကြည့်ပြီး ရွှေဦးထုပ်အကြောင်းပြောစရာဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။ ယခုခေတ် လူများမှာ ရွှေဦးထုပ်ကို ပိတ်ကားပေါ်တွင်အရိပ်သဏ္ဍာန်သာ တွေ့ဘူးကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ဟိုခေတ်ကမူ ရွှေဦးထုပ် ဆောင်သူနှင့် ရွှေဦးထုပ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ကြဘူးပေသည်။

သူကား မက်ဆဒီးပေတည်း။

မက်ဆဒီးဆောင်းသောဦးထုပ်မှာ ရွှေအစစ်နှင့် မွမ်းမံထားသည့် ရွှေဦးပုံထုတ်လေသတတ်။

ဒါတင်ထား၊ မဟုတ်သေးပါ။

စိန်စိသောအင်္ကျီဆိုသည်ကို စကားအရာဖြင့် ကြားဘူးကြမည်ဖြစ်သော်လည်း မြင်ဘူးသူ ရှိကောင်းမရှိပေမည်။ အဲ-မက်ဆဒီးကတော့ တကယ်ကို စိန်စိသောအင်္ကျီဝတ်ခဲ့ပါ၏။ တဖိုတ်ဖိတ်စောက်နေသော စိန်အစစ်၊ စိန်အကောင်းစားများကို မက်ဆဒီးက သူ၏အင်္ကျီတွင် တပ်ဆင်ဝတ်ခဲ့၏။ အဲဒီခေတ်က ပုဂ္ဂိုလ်အများစုပင် စိန်စိသောအင်္ကျီကို တွေ့ဘူးမြင်ဘူးခဲ့ကြပေသည်။

ထားသိအုံး။

မက်ဆဒီး၏ ဇနီးမယားများ အကြောင်းသက် လည်ကြရအောင်။

ပုံပြင်အလား ထင်ရမည်။

ထိုခေတ်ကို သိမိလိုက်သူများကသာ ပုံပြင်မဟုတ်၊ စာတွေ့မဟုတ်၊ ကိုယ်တွေ့ဟု ပြောနိုင်ကြပေမည်။

သီပေါမင်းလက်ထက်၊ သီပေါမင်း၏ အချစ်တော်ရနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် ဝေမအိမ်ကြီးဆောက်၍၊ အခန်းပေါင်းမြောက်များစွာ ဖွဲ့ပြီး၊ မရေတွက်နိုင်သော မယားအလှကစားများကို၊ တယောက်ကနန်းထားခဲ့သည်ဟု၊ ဗုဒ္ဓဝင် အဆိုလာရှိခဲ့၏။ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်မယားတွေ သောက်ဆောက်ထဲယူပြီး တယောက်တခန်းထားခဲ့သည်ကိုမူ၊ ထိုခေတ်လူများက မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံပေလိမ့်မည်။ စာရေးသူတို့ခေတ်တွင် ဗုဒ္ဓဝင်အဆို အဖြစ်သာ လက်ခံခဲ့ကြရ၏။

ရနောင် မောင်မောင်တုတ်တို့လိုပင်၊ မက်ဆဒီး ကလည်း၊ ထားတွေ့ အများကြီးယူပြီး၊ အခန်းအဆောင်ဆောင် တွင်

တယောက်တစ်ခုနီး ထားခဲ့သည်ကိုမူ စာရေးသူ၏ မိဘလက်ထက် တွင်၊ ကိုယ်တွေ့အကြောင်း ဖြစ်ခဲ့၏။

တခုပဲကွာသည်။
ရနောင်မောင်မောင်တုတ်၏ မယားများတွင် လူမျိုးပေါင်းစုံ မပါဝင် သော်လည်း၊ မက်ဆီဒါ၏ ယောမိများတွင် လူမျိုးပေါင်းစုံ ပါဝင်ခဲ့ခြင်းပင်။

မြန်မာမ၊ ကုလားမ၊ တရုပ်မ၊ ဂျပန်မများအပြင်၊ မျက်နှာဖြူစစ်စစ်၊ ဗိုလ်မပေါင်တန်ရှည်များပင် ပါဝင်ကြသည်။

မက်ဆီဒါလို သူဌေးလူမိုက်ကြီးက၊ ဗိုလ်မာစစ်စစ်ယူသည်တို့ ထားပါတော့။

သူ၏လက်ဖျားတပည့် လူမိုက်မာမုတ် (တယောမာမုတ်)၏ မယားပေါင်း များစွာထဲတွင်ပင် Miss Aggie သို့သူပေါင်တန်ရှည် ဗိုလ်မာစစ်စစ်တယောက် ပါဝင်ခဲ့လေသတတ်။

မက်ဆီဒါ သားလေရာတွင်၊ လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံ အဖြစ် အမြဲတစေ လိုက်ပါခဲ့ရသူသက်တော်စောင့်နှစ်ဦးမှာ ဝါးဖိုးသိန်း၊ ဝါးဖိုးရှန်းအမည်တွင်သော လူမိုက်ညီနောင် နှစ်ဦးပါတည်။ ထိုခေတ်က၊ လမ်းမတော် ဘိုးတုတ်တို့ခေတ်မဟုတ်သေးပေ။ အရပ်ထဲတွင်၊ စာရေးကြီးဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် မော်ဂော်ကြားကြားနေနိုင်သော၊ စာရေးလေ ကျပ်ငွေလေးဆယ်ချသော အချိန်က၊ မက်ဆီဒါ၏ သက်တော်စောင့်၊ ဝါးဘိုးသိန်း၊ ဖိုးရှန်းတို့၏လေမှာ၊ တယောက် ကျပ်ငွေတရာစီဖြစ်ပါလေ၏။

ကြည့်မြင်တိုင်မှ၊ စုရတီဈေးကြီးနှင့် ကမာရွက် မက်ဆီဒါဈေးတို့မှာ၊ သူဌေး မက်ဆီဒါပိုင်ဖြစ်၍၊ ထိုဈေးများကိုအုပ်ချုပ်

ရန် သူ၏သားကြီး မာမုတ်ဘိုင်ကို လွဲထားပြီ။ သူက စပါးအထောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းနှင့် ဆံစက်လုပ်ငန်းတို့ကိုသာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

ထိုခေတ်က၊ သူဌေးဘွဲ့ဆိုသည်မှာ၊ တော်ရုံချမ်းသာ၍ရသည် မဟုတ်။ သောက်သောက်လဲ ချမ်းသာမှ သူဌေးဘွဲ့ရသောခေတ်။

မက်ဆီဒါ ခေတ်နောက်ပိုင်းကျမှသာ၊ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ် ငမို။ ရေကျော်ကိုသိန်း-ကိုသန်း၊ ပုဏ္ဏား ဘထွန်း၊ တံစဉ်းကိုစိန်၊ ဖဲထီးငသော်၊ ခြေခွင်အောင်ဌေးတို့ ခေတ်ထလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့တိုင်အောင်၊ လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်တို့သည်ပင်၊ မက်ဆီဒါ ကျတော့၊ တလေးတစာ။ အလေးထား ဆက်ဆံခဲ့ရသည်ဟု ဆိုစကားရှိခဲ့၏။

မက်ဆီဒါလို နောက်ပိုင်းပေါ်လာသော လူမိုက်ပဝေးကြီးများမှာ၊ မက်ဆီဒါလို ချမ်းသာကြသူများ မဟုတ်ပဲ။ သူ့နယ်နှင့်သူ အပိုင်စားရသည့် နယ်မြေအတွင်းရှိ၊ အရက်ဆိုင်၊ ဘိန်းခန်း၊ ဟော်တယ်၊ ပွဲရုံနှင့် သူဌေးများ၏ ဆက်ကြေးဖြင့်တဖိုလ်တမင်း ထူထောင်နေကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ရန်စဖြိုးအကြောင်း မစခင်၊ ပတ်သက်ရာ မဖော်ပြ၍ မဖြစ်သည့် လူမိုက်ခေတ်ကို အနည်းငယ်လှစ်ဟပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လူမိုက်မဟုတ်ပဲ၊ လူမိုက်ဘွဲ့ခံလာရသော၊ အဆိုထော်ကြီးဖေခေါ် ရန်စဖြိုးအကြောင်း စရသော်.....

ကိုဖြိုးမှာ နဂိုက လူမိုက်စာရင်းဝင်သူ မဟုတ်ပေ။
အနုပညာသမားသာ ဖြစ်၏။
ကိုဖြိုးကို ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်၊ ပန်းဆိုးတန်းတွင်၊ အဖ-
အမိ၊ ဦးဖိုးဘစ် ဒေါ်သန်းတို့မှ မွေးဖွားခဲ့၏။ မွေးချင်းသုံးဦး
ရှိသည့်အနက်၊ ကိုဖြိုးမှာ အငယ်ဆုံးသား။
ညီအကို သုံးယောက်နာမည်မှာ ဆင်တူ။

ကိုစိုး
ကိုရုံး
ကိုဖြိုး...ဟူ၍ ...။

အကြီးဆုံး ကိုစိုးမှာ ငယ်စဉ်ကပင်၊ အလွန် တေလွန်း
ပေလွန်း။ ဆိုးလွန်းအားကြီးသဖြင့်၊ ‘စ’လုံးမှ ‘ဆ’လိမ် ‘ဆိုး’
အမည်တိုးခဲ့သဖြင့်၍၊ နောင်သိချင်းရေး ဆရာကြီးအဖြစ်ကျော်
ကြားလာသည်မှ၊ ကွယ်လွန်သည့် အချိန်ထိ၊ မူလ ကိုစိုးအမည်
ပျောက်၍၊ ဆရာဆိုး၊ ဆရာဆိုးကြီးဟူ၍ အမည်တွင် သွားခဲ့
ပေသည်။

အလယ်လူကိုရုံးမှာ အမည်နှင့် လိုက်အောင်ပင် ရိုးသားသူ
အဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်ခဲ့၏။

အငယ်လူ ကိုဖြိုးမှာ၊ အကိုကြီးဖြစ်သူ သိချင်းရေး ဆရာကြီး
ဆရာဆိုးထံမှ၊ အဆိုပညာ အခြေခံကို ရရှိခဲ့ပြီး၊ အဆိုဘက်တွင်
အထူး ဝါသနာ ထုံမွေ့ခဲ့သည့် အလျောက်၊ အဆိုပညာကို
စာရေးဆရာကြီး လှည်းတန်း ဦးလူလေးနှင့် သိချင်းကြီး
အဆိုကျော် ဇလုတ် ဦးဖိုးလှတို့ထံတွင် သင်ကြားနည်းယူ တတ်
မြောက်ခဲ့၏။

စည်းနှင့် ဝါးကို အမျိုးမျိုးကစား၍ ဆိုလေ့ရှိသဖြင့်
တော်ယံ တန်ယံ သိချင်းအေးများကို မြူးကြွလာအောင်ဆိုတတ်
သူအဖြစ် နာမည်ကြီးသူပင်။

ကိုဖြိုးမှာ သိချင်းကိုသာ မြူးကြွလာအောင် ဆိုတတ်သူ
မဟုတ်သေး။ တီးဝိုင်းတဖွဲ့လုံးပါ မြူးကြွ၊ လူးထလာအောင်
ဆိုနိုင်သူ ဖြစ်ပေသည်။

မကြာသေးမီက၊ မင်းသားကိုဝင်းဦး ပြန်လည်သိဆိုခဲ့သော၊
‘ခေါင်မဟေ တည်ထွန်း’ သိချင်းမှာ ကိုဖြိုးငယ်စဉ်က သိဆိုခဲ့
သော၊ သိချင်းပင်ဖြစ်၏။

စစ်ကြိုခေတ် အသံတိတ်ရုပ်ရှင်များ ပြသရာတွင်၊ တီးဝိုင်း
များဖြင့် တွဲဘက်၍၊ ဇာတ်ဝင်ဇာတ်ပို့ သိချင်းများကို၊ ကိုဖြိုး
တို့လိုအဆိုတော်များက သိဆိုပေးရ၏။ ကိုဖြိုးမှာ ရုပ်ရှင်ရုံ
ထီးဝိုင်း၏ ပထမဆုံးအဆိုတော်ဖြစ်၍ “ရုပ်ရှင်အဆိုအာ ကိုဖြိုး
က”ဟု မှတ်တမ်းတင်ရသူတယောက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကိုဖြိုးမှာ၊ ဒူးအလေး တနံ့နံ့၊ လည်ကလေး တဆတ်ဆတ်၊
လက်ကလေးတဖြတ်ဖြတ်နှင့် သိချင်းသာ ဆိုနေရလျှင် ထမင်း
မေ့၊ မယားမေ့၊ မိန့်မော ပျော်မွေ့နေသူပင်။

ကိုဖြိုးမှာ စိတ်ရင်းအလွန်ကောင်းသူ၊ ပျော်ပျော်နေတတ်သူ
ဖြစ်သော်လည်း ကိုဖြိုးတွင် မွေးရာပါညာဉ်ဆိုးတခု ရှိ၏။ ထို
ညာဉ်ဆိုးကိုကား၊ သေသည်တိုင် မပျောက်ဖျက် သွားနိုင်ခဲ့ပါ
ပေ။

လူတယောက်အတွက် မွေးရာပါညာဉ်ကို၊ ပျောက်ဖျက်ရန်
မှာ အခက်သား။ သည်အထဲမှာ ကိုဖြိုးလည်းပါသည်။

ကိုဖြိုး၏ ညာဉ်ဆိုးမှာ သူ့ အတွက်တော့ ပျော်စေ၊ ပျက်စေ၊
ဘတက်သားအတွက်တော့၊ အခံရခက်လေ၊ ဒေါသ ပွားလေ
ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကိုဖြိုး၏ ညာဉ်ဆိုးမှာ အခြားမဟုတ်။
တတက်သား မခံချင်အောင် စတတ် နောက်တတ် ခြင်းနှင့်
အချင်းချင်း ရန်ခိုက်မှုဖြစ်စေသည်အထိ အတိုအထောင်လုပ်ပေး
တတ်ခြင်းပင်။

မည်မျှပင် စိတ်ရှည်၍ သီးခံနိုင်သူဖြစ်စေကာမူ၊ ကိုဖြိုးက
စလျှင်၊ ဒေါသထွက်ရစမြဲ။ ဒုတ်တပျက် ဓါးတပျက် ဖြစ်ရစမြဲ။
ဘယ်လောက်ပင် ခင်မင်သူများဖြစ်ပါစေ၊ ကိုဖြိုးကသာ အတို
အထောင် လုပ်ပေးလိုက်၊ မိန်းမောင်းဆိုင်း တီးရပြီစာ မှတ်။
သူ၏အကြည့်စားသန် လွန်ကဲမှုနှင့် အတို အထောင် လုပ်မှု
ကြောင့် ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ပွဲပေါင်းမှာ
လည်း မနည်းပါပေ။

ကိုဖြိုးကို သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်များ
အကြည့်စားမသန်ဘို့၊ အတိုအထောင်မလုပ်ဘို့၊ မည်သို့ပင်
ပြောဆိုဆုံးမ၊ သတိပေးကြစေကာမူ၊ ကိုဖြိုးကတော့ သူ၏ညာဉ်
ကို၊ စိုးစဉ်းမျှမလျှော့ခဲ့၊ မပျောက်ခဲ့ပေ။

ထိုမှ ကိုဖြိုးကို 'ရန်စင်ဖြိုး' ဟူ၍ အမည်ပေးလိုက်သည်မှာ
ဝေါဟာရ အဆစ်တလုံး တိုးသွားခဲ့ရပေသည်။

သူတို့အထူးပြု၍ နာမည်ပွားပေးခဲ့သည့် ရန်စင်ဖြိုးနာမည်ကို
ထပ်မံ ကျော်ကြားအောင် ဖြစ်စေခဲ့သည့်အကြောင်းတရပ်လည်း
ရှိပါသေး၏။

စိတ်ရင်းကောင်းသောကိုဖြိုး မှာသူ့ ညာဉ်အတိုင်း၊ အခြားသူ
အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်အောင်၊ မခံချင်အောင်၊ ရန်စတတ်၊ အတို
အထောင် လုပ်တတ်သော်လည်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ရန်ဖြစ်တတ်
သူမဟုတ်ပါပေ။ သီးခံနိုင်စွမ်းလည်း အလွန်ရှိသူဖြစ်၏။ အရက်
ကလေးထွေလာလျှင်၊ အာပိုရွှင်၍၊ အနောက်အပြောင် လွန်ကဲ
တတ်သည်မှအပ၊ ရန်လိုသူအမူအယာကို မဆောင်တတ်ပါပေ။
သို့စေကာမူ ကိုဖြိုးက လူတယောက်ကို ဓားနှင့်ထိုး၍သတ်
ဖြတ်ခဲ့ဘူး၏။

သူကရန်မလိုသော်လည်း၊ ရန်လိုသူတယောက်ကြောင့်၊ ရန်ဖြိုး
ပစ်လိုက်ရသည့်ပွဲ။

၁၉၂၇-ခုနှစ်။
တညသော ညဉ့်သန်ကောင်ယံအချိန်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ၊ ယခုလို၊ မီးထိန်ထိန်မည်းပဲ၊ အမှောင်ထု
အလွမ်းခြုံရစ်ဆိုင်းထားသည်။

ပန်းဆိုးတန်း ရုပ်ရှင်ရုံမှာ၊ ည(၉)နာရီခွဲပွဲ သိချင်းဆိုအပြီး
ကိုဖြိုးအိမ်သို့အပြန်။ ကိုဖြိုးက ခပ်ထွေထွေ။

ထိုအချိန်က ပန်းဆိုးတန်းတဝိုက်တွင် ကုလားလူမိုက်ကြီးနှင့်
သူ့အဖွဲ့က ကြီးစိုးနေသည်။

ရိုးရိုးတောင်းသည် (မိုက်ကြားခွဲသည်) မပေးရင်လှသည်။
ဘိကြူးကဆိုလျှင် လွန်ဝန်သူ မရှိ၊ မရှိစကား မဆိုဝန်ကြ။

တောင်းလာလျှင် ပေးရသည်သာ။
အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေနှင့် ပြန်လာသော ကိုဖြိုးက၊

ပန်းဆိုးတန်း အရှေ့ဖက်ပ.သက်ပေါင်းမှ အနောက်ဖက် ပလုသ်

၂၅၆ ○ ကျော်မြသန်း

ဖေါင်းသို့ ကူးမည်အပြု၊ လူတယောက် သူ့အနားသို့ ရိပ်ထန်
ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ ဇနီး ဘယ်လဲ”

“အိမ်ပြန် မလို့ပေါ့ကွ၊ မင်းက ဘယ်ကလဲ”

“မင်းမေးစရာမလိုဘူးကွ၊ ပိုက်ဆံဘယ်ဂောက် ပါသလဲ
ပေးခဲ့စမ်း”

“ဘာလဲကွ၊ မင်းကလူမိုက်လား”

“ဟေ့ ကောင်၊ မင်းဘီကြူးအဖွဲ့ အကြောင်း မကြားဘူး
ဘူးလား”

“ကြားဘူးတော့ကော”

“တောင်းတာ အေးအေးပေးပေးပါ”

“မင်းက ဘာကောင်မို့၊ အရက်ဘိုးပေးရမှလဲ၊ မပေးတော့
ကော”

ကိုဖြိုးနှင့် အချီအချေပြောနေသူက ခါးကြားထဲမှ ဓားမြှောင်
ကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် လက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုဖြိုးလက်ထဲမှာလည်း၊ မောင်းချဓားဖွင့်ပြီးသားအဆင်သင့်
ကုလားလူမိုက် လက်မလှုပ်ခင်၊ ကိုဖြိုးလက်လှုပ်သွားသည်။

“အရေး-အာဘား” အော်သံနှင့် အတူ၊ ကုလား လူမိုက်
လဲကျသွားခဲ့၏။

ကိုဖြိုးက နောက်ပြန် လှည့်မကြည့်တော့ပဲ၊ သွားမြဲလမ်း
အတိုင်း ရှေ့ဆက်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ ကိုဖြိုးက လက်ပြန်ခြေပြန် ရှိသူဖြစ်၍၊ သေစေ
လိုသောဆန္ဒမပါပဲ။ ကိုယ်ကိုယ်ကို ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့်၊
ကြောက်ရုံ လန့်ရုံ လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း၊ ခံလိုက်ရသည့်
ကုလားလူမိုက်မှာ၊ ချက်အောင်းကို ထိသွားသဖြင့်၊ နေရာတွင်
ပင် လဲကျကာ သေဆုံးသွားခဲ့ပေသည်။

ထိုမှ ကိုဖြိုး၏နာမည်မှာ ပန်းဆိုးတန်းတိုက်တွင် ဟိုးဟိုး
ကျော်သွားခဲ့ရာ၊ ‘ရန်စဖြိုး’ အမည်မှာလည်း ပို၍ ကြီးကျယ်
ထင်ရှားခဲ့တော့၏။

ယင်းအမှုအတွက် ကိုဖြိုးမှာ ခဏသာ အချုပ်ထဲဝင်လိုက်ရ
သည်။

ထိုအချိန်က လူမိုက်ကိုလက်ဆုပ်ပေးသော ငွေရှင်ကြေးရှင်
ကြီးများ၏ ကြည့်ရှုစောင့်မမှုကြောင့် ကိုဖြိုးမှာ ခဏတာအချုပ်
ခံရလုံခဲ့ရပြီ။ အမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်ခဲ့ပေသည်။

‘ရန်စဖြိုး’ အမည်မှာလည်း အများသုံး ဝေါဟာရအဖြစ်
တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

စစ်ပြီးခေတ် ဒီဘက်နောက်ပိုင်းအထိ လူမိုက်လောကတခေတ်
ထလိုက်သေးသော်လည်း ယခင်ကလောက် ကြီးမားချယ်လှယ်နိုင်
စွမ်းမရှိတော့ပေ။ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီခွဲရွှားကောက်ပွဲများကာလ
အထိ လူမိုက်တို့၏တွင်ကျယ်မှုမှာ အရှိန်မခင်ခဲ့သေးပါလေ။

တိတိပပဆိုရသော်၊ ၁၉၅၈-ခုနှစ်မှစ၍ တရားဥပဒေစိုးမိုး
ရေးကို အလေးပေးပြီး၊ ဥပဒေကိုကြောခိုင်းတတ်သူများအား၊
ပြတ်ပြတ်သားသားအရေးယူခဲ့ရာမှ၊ လူမိုက်ခေတ်ဇာတ်သိမ်း၍
ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည်။

မောင်းပြန်ဝင်းလက်

မနုဿ

ကြက်တူနီသံ။

လင်းကြက်တူနီသံ။

အသံကသာသော်လည်း တိထိထိုတိနေအော ဝန်းကျင်အား
တူနီလှုပ်သွားစေအည်။

သစ်လှင်အော နေ့တနေ့ကို ထိုလင်းကြက်တူနီသံနှင့် အတူ
ပွားသန်စင်လိုက်အည်။ ပတ္တမြားရောင်နီသွေးသွေး ရောင်ခြည်
ဦးစာဒါးပိန်မြို့ကလေးအား ပက်ဖျန်းသိုင်းခြုံထားလျက်ရှိသည်။
နေ့သစ်ဦး၏ အပေ့အစိုက်ကို ခံယူနေရသော ဒါးပိန်မြို့ကလေး
ဝယ်။

“အင့်-အင့်-အင့်”

သံတုပ်တုပ်ဖြင့် ငိုရိုက်သံ၊ မိန်းခလေးထဲဦး၏ ရင်ကဲ့အသံ
ကြော့တူမှ ပေါ်ထွက်လာသော ရိုက်သံ။

မင်္ဂလာရှိသော မိုးသောက်ယံနှင့် မစပ်မဖက်နိုင်။ မယုဉ်
မဟုပ်ရာသည့် သောကလှိုင်းပုထိသံ။

အသံက ဦးဗမိုး၏ အိမ်အတွင်းရှိ အိပ်ခန်းတခန်းမှ ပေါ်
ထွက်လာသော အသံဖြစ်သည်။

ဦးဗမိုး၏ အိမ်ဂေဟာမှာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကာ
ကျက်သရေအပြာဖြူဝေလျှမ်းမည့် နေဖြစ်သည်။ တဦးတည်း
သောသမီး အေးမူ ကလေးကို ဆန်စက်သူဌေးကိုသိန်းထွန်းနှင့်
ထိမ်းမြားမင်္ဂလာလပ်ထပ်မည့် မင်္ဂလာရက်မြတ်အခါသမယ။

အေးမူကလေးနှင့် လက်ထပ်မည့် ဆန်စက်သူဌေးကိုသိန်းထွန်း
မှာ တရုတ်ကပြား လူငယ်တယောက် ဖြစ်သည်။ တရုတ်ကပြား
ဆိုသော်လည်း ဗမာ့သွေးက နှစ်ပုံပါသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာ
ကြွယ်ဝသလောက် သဘောမနော ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။
အေးမူကလေးနှင့် အသက်လည်း မတိမ်းမယိမ်း နှစ်ဆယ်ကျော်
မျှသာရှိသေးသည်။ ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်ပြေပြစ်သောကြောင့်
ဒါးပိန်မြို့တွင် ကော်သဌေးကလေး ကိုသိန်းထွန်းဆိုလျှင် မသိသူ
ရယ်မရှိပေ။

လူချစ်လူခင် ပေါများသည်။ ရပ်ငေးရွာရေး လူမှုရေးမှ
အစ အလိုက်သင့်ကူညီရိုင်းပင်း တတ်သူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်
ဒါးပိန်မြို့တွင် ကော်သဌေးကလေး ကိုသိန်းထွန်းဆိုလျှင် မသိသူ
ရယ်မရှိပေ။

တမြို့လုံးကလည်း ကိုသိန်းထွန်းနှင့် အေးမူကို သဘောတူကြ
သည်။ ကြည်ဖြူကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အသား
အရေ အရင်းအမောင်း ရုပ်ရည်မှအစ ရွှေသွားနောက်လိုက်ညီကြ
သည်။ စိတ်သဘော ချင်းကလည်း ထပ်တူ ထပ်မျှ ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် အများက သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို ထောပနာပြုကြသည်။
တကယ်လည်း အေးမူအနေဖြင့် ကိုသိန်းထွန်းကို ညှင်းစရာမရှိ။

တခုအော့ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာချစ်သူများဖြစ်သောကြောင့်
မဟုတ်ကြပေ။ ယခင်က လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှခွဲကြသည်မဟုတ်
ပေ။ ကိုသိန်းထွန်းက မြင်မြင်ချင်း တဖက်ဆက်ချစ်ခင်စွဲလန်း
ခဲ့၍ မိဘများကို စကားထမ်းလှန်းခဲ့သည်။ ဘခင်ဦးဗမိုးနှင့်
ငန်းဒေါ်နှင့်မေတို့က သဘောတူသောကြောင့် ကိုသိန်းထွန်း
၏အမ်းလှန်းချက်ကို လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သမီးဖြစ်သူ အေးမူကလည်း မိဘစကားကို မုပယ်ဘဲ လိုလို့
ချင်ချင်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း မည်းခဲ့ပေ။ သမီးလိမ္မာပီပီ
အသာတကြည် လက်ခံခဲ့သည်။ ကျေးကျော့နပ်နပ်ပင် လက်ခံသည်
ဟုဆိုရမည်။

သို့ကြောင့် ယနေ့သည် စက်သူဌေးကလေး ကိုသိန်းထွန်း
နှင့် အေးမူကလေးတို့၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ရက်မြတ်အခါဖြစ်
သည်။ မင်္ဂလာအခန်းအနားအနံ့နက်(ဂ)နဂရီတွင် စတင်မည်။
လက်ထပ်ပွဲကို ခြံမိခြံမိသဲကျင်းပရန် စီစဉ်ထားသည်။

အေးမူတို့ မင်္ဂလာပွဲသို့ သိုက် သိုက် ဝန်းဝန်း ဆင်နွှဲကြမည့်
ဒါးပိန်မြို့ပေါ်ရှိ မယ်တို့ မောင်တို့က အသင့်ရှိနေကြသည်။
အေးမူကလေး၏ မင်္ဂလာပွဲမို့လည်း တမြို့လုံးရှိ လူငယ်ပိုင်း
မောင်တို့မယ်တို့ အပြုတီဆင်နွှဲကြမည်ဖြစ်သည်။

အေးမူကလေးကိုလည်း တရွာလုံးလိုလို ချစ်ကြသည်။
ခင်ကြသည်။ အေးမူကလေးကလည်း လှသည်။ ရိုးသည်။
အိမ်ခြံသိက္ခာရှိသည်။ ပိန်းမပီသသော မိန်းမလေးတယောက်

ဖြစ်သည်။ မည်သူနှင့်မဆို အဆင်ပြေအောင် အလိုက်အထိုက် ပေါင်းတတ်သည်။ သင်းတတ်သည်။ နှုတ်ချိုသည်။ သဘော မနောစောစမ်းသည်။ အမူအရာ ယဉ်ကျေးသည်။ ချိုလွင်သော အပြုံးအသွယ် မျက်နှာတွင် အစဉ်ကျောက်ချထားသည်။ သူ့အပြုံးက အကိုအစာစားသားတို့၏ စိတ်နှလုံးကို တုန်ခါသွားစေသလို လှပျိုဖြူ မိန်းခလေးမျှားအချင်းချင်း ရင်အေးစေသည်။ သည်တော့ အေးမူစာလေး၏ မဂ်ဇာပွဲမှာ ငြိမ်ခြံ့မိသဲမျှ စည်အားမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလှပေ။

ရွာသည် ဆိုရုံမိုးက တဖွဲ့ဖွဲ့-
မိုးရိပ်မိုးငွေမမြင်ရပါဘဲ နေပူကျဲကျဲထဲမှာပင် ရွာလျက်ရှိသည်။ စိန်ပွင့်ကလေးများ တဖျတ်ဖျတ် လက်ရင်း မိုးပေါ်မှ ကျလာနေသည်ထင်ရသည်။ သိကြားမင်း၏ အေးမူတို့မက်လစွာကို စိန်မိုးရွာရင်း စောင်းချီးဩဘာ ပေးနေသည်ထင်။

“နေပူမိုးရွာ သူခိုးလာ၊ လာတဲ့သူခိုး လှ နဲ့ထိုး”
လမ်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားကစားနေကြသော အလေးများအပစ် မိုးကို ပြက်ရယ်ပြု လှောင်ပြောင်နေကြသည်။ မဖြစ်ညစ်ကျယ်ရွာနေသော မိုးကလည်း ခလေးများ လှောင်စရာ အင်မပြည့် အားမရှိပါတဲလျက် နေမင်းကို အတုဖက်မြင်နေရုံအရယ်ဘယ်လိလိ။

“ဖုတ်လေသည် ငါးပိ ရှိလေသည်မထင်” ဆိုသည့် စကားအတိုင်း မည်သူ့အမျှ ကိုမိုးကို ဂရုမစိုက်ကြ။ သွားပြု လာပြု လမ်းပေါ်၌လူတို့ဖြင့် စည်ကားနေဆဲ။ တဦးတယောက်မျှ မိုးထိုကွယ်သည်။ ဓာာသည်။ ဆောင်းအည်။ မိုးသည် မရှိကြ။

တည်တည်တင်းတင်း လျှောက်သွားမြဲလျှောက်သွားနေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဖွဲ့ဖွဲ့မိုးက စဲမသွား။ ရွာမြဲ လျှောက်လျှောက် ရွာလျက်။ ငွေကောင်းလှပေသော ကိုရွှေမိုး။

ဦးဗမိုး၏ အိမ်ရွှေမက်လာမကွပ်မူ “အောင်ဇေယျတု သဗ္ဗမက်လာ” အစချီသည့် တူ့တေးသိန်းတန်၏ မက်လာရက်မြတ်ခါ သီချင်းသံက စတင်ပေါ်လာသည်။

နံနက် (၇) နာရီ ကျော်လေပြီ။

အိမ်တွင်း မကွာပ်တွင်းရှိ လူများအားလုံးတို့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရိရီးမာမောပြင်လုပ်စရာကိုင်စရာရှိသည်များ တပျော်တပါးလုပ်ဆောင်လျက်ရှိကြသည်။ မဂ်ဇာပွဲမို့လည်း မြင်လေသမျှ ကြစားလေသမျှ ကျက်သရေမက်လာ အဖြာဖြာ လှမ်းဝေနေပေသည်။

(၈) နာရီ ထိုးပါပြီ-

ဒါပီနီရဲစခန်းမှ နှစ်ရိသံချောင်းခေါက်သံက၊ နှစ်ချက်ခေါက်တအောင်နား၊ နှစ်ချက်ခေါက်တအောင်နားဖြင့် ရှစ်ချက်ပြီညီသည့်တိုင် ခေါက်သွားသည်။

ဦးဗမိုးအိမ်ရွှေရှိ မက်လာညွှန် မကွာပ်အတွင်း၌ ညွှန်ပရိသတ်တို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။

ရုတ်ချည်းအသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ညွှန်ပရိသတ်အားလုံး၏မျက်လုံးအစုံပေါင်းစွာမှာ အိမ်တွင်းသို့လှမ်းကြည့်ကြသည်။ အားလုံးသော မျက်လုံးတို့က ဝိုင်းဝိုင်း ကျယ်ကျယ်။ အရောင်တလက်လက်။ အရည်တရွှန်းရွှန်းလည်ကိုဆန့်၍ ခေါင်းကိုမော့၍။

သို့နေသည့်အချိန်ထဲ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

နှင်မိနှစ်၊ သုံးမိနှစ်၊ အလွန်ဆုံး ငါးမိနှစ်မျှသာ ကြာမည်။
တယ ကံတပါး ပြောဆိုသံတို့၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖျက်
ဆီးသွားစေသည်။ တစစီဆွဲပွဲဖြစ်လိုက်သည်နှင့် တူသည်။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လာပြန်သည်။ လှုပ်လှုပ်ရွှားရွှားယောက်
ယက်ခတ်လာသည်။ ပြောသံဆိုသံတို့ ဆူညံလာသည်။

ထိုင်နေသူများက မတ်တတ်တရပ်ကြသည်။ ဧချိုလူအုပ်
တို့ တိုးဝေ၍ အိမ်ဘက်ဆီသို့ ခတ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေ
ကြသည်။ မဏ္ဍပ်တွင်း ရှိနေ ကျန်နေသော လူများကလည်း
အချင်းချင်း တွတ်တိုးကော့တိုးတိုး ပြောနေကြသည်။ ပြော
နေကြပုံက မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးပြူးနှင့်။ သူတို့မျက်နှာအသီးသီး
၌ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေကြသည်။ အံ့ဩနေကြသည်။ မယာ
မယာဖြင့် တစုတခုကို မယုံနိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။

စောစောက ရှင်ရှင်မြူးမြူးဖြင့် ကြည်နူးနေခြင်းများ ကြက်
ပျောက်ငှက်ပျောက် လွင့်သွား ကြကုန်ပြီ။ ကားယက် ရှင်တို့
ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြသည်။ ဆတ်ဆတ်ပြာပြာ ယောက်ယက်
ခတ်နေကြသည်။ ခြေချင်းလိမ်မျှ လူးလူးခတ်နေသည်။

လမ်းပေါ်၌ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသော ခလေးများ
ကတော့ ဆော့မြဲဆော့လို့။ ကစားမြဲ ကစားလို့။ ပြေးလွှား
ခုန်ပေါက်မြဲ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလျက်ပင် ရှိနေကြသည်။

အပြုံးမပျက်၊ အရွှင်မပျက်၊ အမြူးမပျက်။

ပြေးရင်း လွှားရင်း ကစားရင်းနှင့်ပါးစပ်တွေ့အရာ အော်
ဟစ်မြဲအော်ဟစ်လျက်ပင်-

“နေဝူမိုးရွာ သူခိုးလာ၊ လာတဲ့သူခိုး လှနဲ့ထိုး”

သေးသေးစာစာ လမ်းပေါ်မှ ခလေးများ၏အော်ဟစ်သံ။

“သတို့သမီး ခိုးရာလိုက်ပြေးလို့တဲ့”

“အေးမူ လင်နောက်လိုက်သွားပြီတဲ့တော်”

“စက်သူဌေးထလေးကိုသိန်းတွန်းကိုမယူနိုင်လို့ ချစ်သူနောက်
ခိုးရာလိုက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့အေ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ အေးမူရယ်”

မင်္ဂလာ မဏ္ဍပ်အတွင်းရှိလူများ တယောက်တပေါက်ပြောဆို
ဝေဘန်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆန်စက်သူဌေးထလေး ကိုသိန်းတွန်းတယောက်မှာ မဏ္ဍပ်
အတွင်းမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေတော့သည်။

အေးမူ၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးဗမိုးနှင့် ဒေါ်နှင်းမေတို့
မှာ လှုပ်အလွယ် မျက်နှာမပြုရအောင် ရှိနေကြသည်။ ဒေါ်နှင်း
မေမောတော့ ချုံးမဲချ ငိုသည်။ ဦးဗမိုးမောတော့မူ ပါးကြော
ကြီးများကုန်းထလာအောင် အံ့ကိုကြိတ်မတ်ထားလျက်ရှိသည်။
မျက်နှာတပြင်လုံး ညိုပုတ်နေသည်။ မိဘများ မျက်နှာအား
အိုးမဲသုတ်သွားသူ သမီးမိုက်အေးမူကို စိစိညက်ညက်ကျေသည့်
တိုင် ရိုက်ပြစ်ချင်နေသည်။ ခွေးဇာတ်ခမ်းသွားသူအား ခွေးလို
ပင် ရိုက်သတ်ပြစ်ချင်နေသည်။

နေပူကဲ့ကဲ့တွင် မိုးမောတော့ တဖွဲဖွဲနှင့်မစ်။

ပြုံးပြုံးပြာပြာ အသုတ်တယက်ဖြင့် လူတစု ဒါးဝိန်ရဲဝခန်း
သို့ထောက်လာကြသည်။

ဦးဗမိုးနှင့် အပေါင်းပါများဖြစ်သည်။

စခန်းပူးဦးမြိုင်ကို သူ့စားပွဲတွင် အသင့်တွေ့ရသည်။

“မလာဖူး ဘယ်လိုကိစ္စများ ပေါ်လို့လဲ ဆရာဦးဗမိုး”
ဦးဗမိုးတို့လူသိုက်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် စခန်းမှူး ဦးမြိုင်က
ပြောပြသလဲဇေးသည်။ ဦးဗမိုးကို ဆရာ တပ်ခေါ်လိုက်ခြင်းမှာ
ဦးဗမိုးသည် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာတဦး ဖြစ်တောကြောင့်
ပင်။

“ဦးဗမိုးသည် စခန်းမှူးစားပွဲရွှေမှု ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်
ရင်း သမီးဖြစ်သူအေးမူ မင်္ဂလာဆောင်မည့်ဆဲဆဲတွင် ပျောက်
သွားကြောင်း လိုရင်းကို တိုတိုဖြင့် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မိန်းခလေးကို အိမ်မှာ ဘယ်ချိန် လောက်ထိ တွေ့သေး
ဆဲလဲ”

“မနက်ခြောက်နာရီ ကျော်ကျော်လောက်ထိ ရှိနေပါတယ်”
စခန်းမှူး ဦးမြိုင်၏အမေးကို ဦးဗမိုးကပြေအည်။

“သူမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ဘယ်အချိန်ကျမှသိသလဲ”

“ရှစ်နာရီထိုးလို့ မင်္ဂလာအခမ်းအနား လုပ်ခါနီးမှ သိပါ
တယ်”

ခင်ဗျာတို့ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဆတိုသမီးတယောက်
လုံး ဆနာရီကျော်ကျော်ကြာ ပျောက်နေတာ မသိဖူးဆိုတာ”

စခန်းမှူးဦးမြိုင်က ဦးဗမိုးတို့အား အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ-ကျနော် ရှင်းပြပါရစေ၊ သမီးက သူ့အတွက်
ပြင်ဆင်ဆင်ဘို့သူ ထွက်ခွာရင်း သန်းသန်းတို့ အိမ်မှာသွားပြီး ဖီး
လိမ်းပြင်ဆင်ဘို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ သန်းသန်းတို့ သားအိမ်
အလှပြင်တော်တယ်မဟုတ်လား၊ မနက်ခြောက်နာရီကျော်ကျော်
အတည်းအ သန်းသန်းတို့အိမ်ကို ပြင်ဆင်ဖိလိမ်းဘို့ ထွက်သွား

ပါတယ်။ ကျနော်တို့က သန်းသန်းတို့အိမ်မှာဘဲ ပြင်ဆင်ဖိလိမ်း
နေတယ်ထင်တာပေါ့၊ ရှစ်နာရီထိုးတဲ့တိုင် သူ့ထောက်မလာတာနဲ့
သန်းသန်းတို့အိမ်ကို လိုက်ခေါ်တော့မှ သမီး သန်းသန်းတို့အိမ်
မလာဘူးလို့ သိရပါတယ်။ သန်းသန်းအလဲ သူ့ဆီမလာတော့
ဘဲ အိမ်မှာဘဲ ပြင်ဆင်ဖိလိမ်းနေတယ်ထင်လို့ ပဲ့ထုတ်ခါနီးမှ
ဘဲ လာတော့မယ်ဆိုပြီး အေးအေး ဆေးဆေး နေတာတဲ့”

ဦးဗမိုးအပြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဆရာဦးဗမိုးရဲ့ သမီးမှာ အရင်က ရည်းစားတွေ ဘာတွေ
ရှိတယ်ဆိုတာစော ဆဲ သဲကြားခဲ့ဘူးပါသလား”

“မရှိပါဘူး စခန်းမှူးကြီးရယ်၊ ကျနော် သမီးအလေးဟာ
အိမ်ထဲမှာဘဲ အမြဲလိုလိုနေတာပါ။ အိမ်ပြင်ဆင် ဈေးတောင်သွား
ရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တခါတရံ အပြင်ထွက်ရင် သူ့အမေအမြဲ
ပါတာပါတဲ့၊ ရိုးစားသနာထားဘို့ မပြောနဲ့၊ အိမ်ကိုယောက်ျား
ပျိုညွှန်သည်လာရင်တောင် အခန်းထဲ ဝင်ပြေးတာဘဲ”

ဦးဗမိုးက သမီးဖြစ်သူ ရိုးစားမထားကြောင်း အခိုင်အမာ
ပြောသည်။

“ဒီလိုဆို အခုဆရာ ဦးဗမိုးသမီးပျောက်နေတာကို ပြန်ပေး
ဆွဲသွားတယ်လို့ များ ထင်သလား”

စခန်းမှူးဦးမြိုင်က ဦးဗမိုးကို ပြုံးစေမျက်နှာပေးဖြင့် မေး
လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျနော်ထပ်အပ် မပြောနိုင်ပါဘူး၊ အခုလေး
လောဆယ်အတော့ ပျောက်နေတာဘဲ ကျနော် သိပါတယ်”

“ဒီလိုဆို လူပျောက်မှုပဲ တိုင်ချက်ပွင့်လိုက်မယ်လော”

“ဒါတော့-ကျနော်”

ဦးဗမိုး၏ စကားမဆုံးမီ စခန်းထဲရှိ လူများအားလုံး အပေါက်ဝသို့ တပြိုင်တည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဦးဗမိုးသည် အများနည်းတူ လိုက်ကြည့်လိုက်သောကြောင့် ပြောလက်စကားပြတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲစခန်းထဲသို့ လူတယောက် သုတ်သီးသုတ်ပြာ လျှောက်ဝင်လာသည်။ သူ့ကြည့်ရမည်မှာ အရေးတကြီး ကိစ္စပေါ်လာမည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုစခန်းမှူးစားပဲ့ရွှေ၌ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးတွင်ဆန့်ချကာ သတိအနေအထားဖြင့် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဟေ့ ဖိုးမြ”

ဖိုးမြဆိုသူမှာ ရဲတပ်သားတယောက် ဖြစ်သည်။ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့်မို့ ရုတ်တရက် ရဲတပ်သားမှန်း ဦးဗမိုးတို့ မသိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာ-ဟောဒီဆရာ ဦးဗမိုးသမီး အေးမူကို ကားပေါ်အမေ့ ဆွဲတင်သွားတာ မြို့အနောက်ပိုင်းက ဒေါ်ရွှေကြီးတွေ့လိုက်ရသတဲ့ဆရာ”

ဖိုးမြက အေးမူကားတင်ခံရကြောင်းသတင်းပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့-ဟုတ်လား-မင်းဟာက သေချာရဲ့လားက”

စခန်းမှူးဦးမြိုင်က ထပ်၍ သေချာအောင် မေးလိုက်သည်။

“သေချာပါတယ်ဆရာ၊ အခု ကျနော်ဒေါ်ရွှေကြီးဆီရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့အထဲသေချာချာ ပြောလိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျနော်သမီးအလေးရိုးစားနောက်လိုက်တာမှဖြစ်နိုင်ပါတုံး၊ သမီးက ရိုးစားသနာ ထားတတ်တဲ့ မိန်းခလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်မတန်အေး၊ အင်မတန်ရိုးတဲ”

“ဒါတွေ နောက်မှ ဆက်ပြောဆရာဦးဗမိုး၊ အခု ဒေါ်ရွှေကြီးဆီ လိုက်ကြမူ ဖြစ်မယ်”

စခန်းမှူး ဦးမြိုင်သည် ထိုင်ရာမှထရင်း ဦးဗမိုး၏ စကားကို အတင်းဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ရွှေကြီးဆိုသူနေသည်မှာ မြို့အနောက်ပိုင်း ပီးရထားလမ်းအကျော်တွင် ဖြစ်သည်။ ဒါးပိန်မြို့အဝင် အားလမ်းအဝင် ဖြစ်သည်။ မီးရထားလမ်းနှင့် ဖော်လှယ်တွင် ကိုသိန်းထွန်း၏ ဆန်စက်ရှိသည်။ ထိုဆန်စက်နှင့် ဝင်းချင်းကပ်နေသည့် မြို့မှာ ဒေါ်ရွှေကြီး၏ခြံဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရွှေကြီး၏ခြံနှင့်ကား ငါးခြံအလွန်တွင် အေးမူ၏သူငယ်ချင်း သန်းသန်းတို့ ခြံဖြစ်သည်။ သန်းသန်းတို့ခြံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အိမ်များပေါ်ပေါ် မော်တော်ကားလမ်းနှင့် လယ်ကွင်းများသာ ရှိပေသည်။

အေးမူသည် သန်းသန်းတို့အိမ်သို့ အလာတွင် ယခုကဲ့သို့ လမ်း၌ အမေ့ အားတင်ခံရခြင်းဖြစ်ပေမည်။

စခန်းမှူးဦးမြိုင်သည် ဒေါ်ရွှေ၏ခြံသို့အလာလမ်းတလျှောက်တွင် ဖြစ်နိုင်သည်များကို တွေးတောလာခဲ့သည်။

နေရာအနေအထားကလည်း လူပြတ်လှသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်ဟု ဦးမြိုင် ထူဆမိသည်။ မည်သို့သော အချိတ်အဆက်ဖြင့် ယခုလို အေးမူအား ကားတင်နိုင်ခဲ့သည်ကို ရှေ့ဆက်လိုက်ရန်သာ ရှိသည်။

ယခုအေးမူကို ပြန်ပေးခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အေးမူကို တဖက်သက်ချစ်ကြိုက်ထူက အဓမ္မကားတင်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက် စက်သုဋ္ဌေးကိုသိန်းထွန်းကိုမလိုမှန်းထားသော သူတို့အသည်း မင်္ဂလာပွဲကို နေ့စကဲယုက် ဖျက်စီးခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ယခုမျက်မြင်သက်သေဆိုသူ ဒေါ်ရွှေကြီးမှာ ကိုယ်တပိုင်း သေနေကာ လမ်းလျှောက်နိုင်သူတယောက် မဟုတ်ပေ။ အိမ်ရှေ့ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေတိုင် အမြဲထိုင်နေရသူ ဖြစ်သည်။ နောက်-လေဖြတ်၍ ကိုယ်တပိုင်းသေပြီးနောက် အပြင်းပျော့အာ အသံအိမ်ပါ ပျက်စီးနေသူဖြစ်သောကြောင့် စကားကို လေသံသဲ့သဲ့ မျှဖြင့်သာ ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်-အေးမူအခင်းဖြစ်နေစဉ်တွင် ၎င်းအနေဖြင့်မည်သို့မျှ အကူအညီမပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေစေည်။

စခန်းမှူး ဦးမြိုင်တို့ ဒေါ်ရွှေကြီး၏ အိမ်သို့ရောက်ခဲ့သည်။ “နေ့စောင်းရဲ့လားအေပေ”

စခန်းမှူးဦးမြိုင် မေးသည်ကို ဒေါ်ရွှေကြီးက ခေါင်းဖြင့် အပြေပေးလိုက်သည်။

“အေးမူလေးကိုစွဲ နဲ့ခမ်းချင်လို့ပါ”

ဒေါ်ရွှေကြီးက ခေါင်းနှစ်ချက် သုံးချက်ဆက်ပြရင်း မေးခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“အေးမူတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို အပေမြင်အလေစက်ပြေပါလား”

စခန်းမှူးဦးမြိုင်၏ စကားဆုံးအည်နှင့် ဒေါ်ရွှေကြီး ထည့်

ဦးဗမိုးကို စိတ်မကောင်းစွာ တချက် လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ နောက် အသံလုံးဝမပါပဲ လေသံလေးဖြင့် မျှင်းမျှင်းသံထဲ ပြောလေတော့သည်။

“ဒီလိုကဲ့၊ အမေက အာရက် တက်တာနဲ့ ခိုးနေတာကဲ့၊ မနက်က ခြောက်နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ဦးဗမိုးရဲ့ အမီးလေး အေးမူဟာ အဲဒီကျောက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတယ်။ မိုးကတဖွဲ့ဖို့ ထီးကလေးဆောင်းလို့ ဟိုလမ်းဘေးက ကူလုံ၊ ပင်ကြီး အောက်လဲ ရောက်ရော ကူလုံပင် စနောက်ကွယ်စာ လူငယ်တယောက် ထွက်လာတယ်။ ပြီးအေးမူအနားကို ကပ်သွားတာပဲ။ ဘယ်အချိန်က အဲဒီသူငယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာတောင် အမေသတိမထားမိဘူး။ သူငယ်က ရန်ကုန်က လမ်းသရဲတွေလို ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့တော့၊ ဘောင်းဘီရှည် အနီရဲရဲကြီးနှင့် အင်္ကျီမပါတီထီတမိကို ချုပ်ဝတ်ထားတာ မျက်စိထဲကို ကိုယ့်အေးယား နိုင်လိုက်တာ”

ဒေါ်ရွှေကြီးက မဲအာရွဲ့အာ ဖြစ်နေရာမှ စကားကိုတွေ့ဖြတ်ထားတာ မီးသေခါနီး ဆေးလိပ်တိုကို ခပ်သွက်သွက်ဖွာနေသည်။ နောက်ဆေးလိပ်တဖွာကို အားပေါ်တရ ဖွာရှိုက်အပြီး သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“သူငယ်ဟာ အေးမူရှေ့ကပိတ်ပြီး ရပ်လိုက်တယ်။ အေးမူကို ဘာတွေပြောနေတယ်တော့ ဆိုနိုင်ဘူး။ အေးမူ ရုတ်တရက်လန့် ဖြတ်သွေးတယ်။ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ နောက် ဘေးဆီကို ကျိုးအနားတောင်းမှောက် လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။ အော်ပြီးအကူအညီတောင်းဘို့နဲ့တပူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်က ဘာပြောလိုက်

တယ်မသိဘူး အေးမူငြိမ်သွားတယ်။ သူငယ်ရဲ့ညာဘက်လက်ဟာ
ဘေးခင်းဘိအိတ်ထဲ နို့ကိတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ လက်နက်တခု
ပါပုံပဲ။ အေးမူကို အဲဒီလက်နက်နဲ့ ခြိမ်းခြောက် နေတာပဲလို့
ထင်တာပဲ။ အေးမူဟာ အဲဒီ သူငယ်ရဲ့ ဘောင်းဘိအိတ်ထဲ
နို့ကိတ်ထားတဲ့လက်ကို မကြာခဏငုံငုံကြည့်တာ တွေ့ရတယ်။ ကြည့်
ပုံစာလဲ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ကြည့်ပုံမျိုး အပေဖြင့် အေးမူကို
သနားလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ကွယ် သူ့ ခြေ ဘယ်လောက်
ကြောက်ရှာလိုက်မလဲ။ ငါ့မှာ ခြေထောက်ကလဲမသန့်၊ အသံ
စာလဲလုံးလုံးထွက်နဲ့၊ ဒီအတိုင်းပဲကြည့်နေလိုက်ရတယ်။

ဝမ်းပမ်းတနည်းပြောရင်းမှ ဒေါ်ရွှေကြီးက အမောဖြေလိုက်
သည်။ ဆေးလိပ်တဖွာ ထပ်ဖွားပြီးမှ စကားကို ဆက်ပြန်သည်။
“ခနဲကြာရင်ပဲ သူငယ်က အေးမူအနားကို ပူးသထက်ပူးအပ်
သွားပြီး ခတ်လှန်းလှန်းမှာ ရပ်ထားတဲ့ ဂျစ်ကား အဖြူလေးကို
မေးခေါ်ပြတယ်။ အဲဒီဂျစ်ကားဆီ ဒေါ်တာပဲနဲ့တူတယ်။ ဒီတော့
မူပဲ အဲဒီ ကုက္ကုပင်ကြီးနဲ့ ခတ်လှန်းလှန်းမှာ ဂျစ်ကားတစီး
ဆိုက်ထားတာ အမေ ငါတို့ထားမိတော့တယ်။ ဂျစ်ကားပေါ်
မှာလဲ သူငယ်နှစ်ယောက် သူ့ လိုဘဲ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေနဲ့ချည်းပဲ။
နောက်ဆုံးမတော့ အေးမူလဲ တစ်သားတော့ပဲ အဲဒီဂျစ်ကားဆီ
ကိုမေသူငယ်နဲ့အတူ လိုက်သွားရရှာတယ်။ အမေအူတွေ အသံတွေ
ယားလိုက်တာကွယ် အေးမူက သား ခု ပုံဒုက္ခဖြစ်နေတာကို ဘာ
မှမတတ်နိုင်ဘဲ ငုတ်တုတ် ထိုင်ကြည့်နေလိုက်ရတာကို အေးမူ
ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကားကိုအရှိန်ထိုး မောင်းပြေး သွားတာပဲ
အမေတွေလိုက်ရတာတော့ ဒါအကုန်ပဲမောင်ရေ”

ဒေါ်ရွှေကြီးက စကားကို အဆုံးသတ်နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။
“အေးမူကို ဒေါ်သွားတဲ့သူငယ်ကို အမေ သေသေ ချာချာ
မှတ်မိလိုက်မှာပေါ့”

စခန်းမှူးဦးမြိုင်က ဒေါ်ရွှေကြီးစကား ဆုံးသည်နှင့် ဆက်
တိုက်မေးလိုက်သည်။

“အင်း- အဲဒီသူငယ်က အမေ့ဘက် မျက်နှာမူရပ်နေခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူးကွဲ့ သူ့မျက်နှာကို တစောင်းဘေးတိုက်သာ တွေ့
လိုက်ရတာမို့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒါထက်- အေးမူကိုတင်သွားတဲ့ ဂျစ်ကားနံပါတ်ကိုကော
အကြေညာလိုက်မှတ်လိုက်သေးသလား”

“ဟင်အင်း ဒါကို သတိလဲမရဘူးကွဲ့၊ သတိရလို့ ကြည့်မိ
သည့်တိုင်အောင် ကားက အတော်ကလေးလှမ်းနေတာပို့ အပေ
မျက်စိက သဲကဲ့မယ်မထင်ပါဘူးကွယ်”

စခန်းမှူးဦးမြိုင်သည် စိတ်လက် မအိမ်သာဖြင့် ထိုင်ရာမှ
ဖြေးလေးစွာ ထရပ်လိုက်သည်။ ရှေ့ဆက်မေးနေ၍ လည်း
အကြောင်းက ထူးလာမည် မဟုတ်သောကြောင့် ပြန်ရန် ဆုံး
ဖြတ်၍ ထလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်အတွင်း အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်သို့ ကားတစီး ထိုးဆိုက်သံ
ကြားရသည်။ အိမ်တွင်းရှိ လူများအားလုံး အိမ်ရှေ့သို့ တပြိုင်
တည်းလှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

လင်ရီဘာ ကားတစီး။ ကားပေါ်မှ လူတယောက် သုတ်သီး
သုတ်ပြာ အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာနေလေသည်။ ကိုသိန်းထွန်း။
ဆန်စက် သူဌေးကလေး ကိုသိန်းထွန်း။

“ဦးမြိုင် အေးမှုကို ကားတင်သွားတာပျ၊ အမွေကားတင်
တဲ့ အကောင်က ရန်ကုန်က လမ်းသရဲ ခေါင်းဆောင်တဲ့
တဲ့ သူ့နာမည်၊ အဲမောင်းပြန် ဝင်းလက်တဲ့၊ ပုဇွန်တောင်
ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ လမ်းသရဲ ခေါင်းဆောင်လို့ ပြောတယ်”
ကိုသိန်းထွန်းက အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် အမောတကော
သည်။

“ဟင်-ဟတ်လား ခင်ဗျားပြောတာ သေချာရဲ့လား”
ထုံးစံအတိုင်း စခမ်းမှူးဦးမြိုင်က စီစစ်လိုက်သည်။

“သေချာသမ္မ သိပ်သေချာပါတယ်၊ ကိုမြအေးကြီးကပြော
ကဲမြအေးကြီးက အဲဒီမောင်းပြန်ဝင်းလက်ကို သိတယ်တဲ့၊
မောင်းပြန်ဝင်းလက်ဟာရေကျော်က ကိုအေးတို့နဲ့ငှက်ပစ်မကြာ
လိုက်လှာခဲ့တူးသတဲ့၊ မနက်အအေးမှုကိုတင်သွားတဲ့ဂျစ်ကား
ပို့ကို၊ ကိုမြအေးကြီး ဆားသလင်းက အပြန်လမ်းမှာ တွေ့
တယ်တဲ့၊ ကားရှေ့ခန်းက လူနှစ်ယောက် အလယ်မှာ
ခလေးတယောက် ပါလာတာဘဲ တွေ့လိုက်ရတိုက်၊ ကားက
ဘက်က အလိုက်ခံရသလို အရမ်းမောင်းသွားတာတဲ့ ပြီးတော့
မိန်းခလေးဟာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ မျက်နှာကို အုပ်ပြီးငိုသွား
ယ်ထင်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကို အခုပဲ
က်သွားမှထင်တယ်၊ ပုဇွန်တောင် ရဲစခန်းကို မေးလိုက်ရင်
လို နာမည်ကြီးလမ်းသရဲခေါင်းဆောင်တယောက်ကို တွေ့ဘို့
တမက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ထားနဲ့ထွားကြပါစို့လား”

“ကဲ-အခုပဲ ရန်ကုန်ကိုလိုက်ကြမယ်၊ ကိုသိန်းထွန်းရဲ့ကားနဲ့
သွားကြတာပေါ့ ဆရာဦးမိုးလဲ လိုက်ခဲ့ပါ”

စိတ်ဖြန်သော စခန်းမှူးဦးမြိုင်က ခြေလှမ်းများ စတင်လှမ်း
လျက်ရှိသည်။ လမ်းပေါ်ရပ်ထားသော ကိုသိန်းထွန်း၏အားဆီ
သို့ဖြစ်သည်။

သူ့နောက်မှ ကိုသိန်းထွန်း၊ ဦးမိုးနှင့် ရဲသားနှစ်ယောက်
တို့ တန်းစီလိုက်လာကြသည်။

“ဟေ့ ဖိုးမြ မင်းမလိုက်နဲ့၊ စခန်းပြန်ပြီး ရန်ကုန် အထွက်
ပြုလိုက်”

ရဲတပ်သားမောင်မြအား စခန်းမှူးဦးမြိုင်က သမင်လည်ပြန်
နေစက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။ ကားပေါ်လှမ်းတက်နေသော
ရဲတပ်သားမောင်မြ၏ ခြေထောက်များ ရပ်သွားသည်။ နောက်
အောက်သို့ ပြန်ချလိုက်သည်။

စက်နှိုးသံ၊ ဂီယာထိုးသံ၊ စက်ရိုက်မြှင့်သံ။

တပြိုင်တည်းဟု ဆိုရမလောက်ဖြစ်သည်။ လင့်ရီဘာဏား
ကလေးမှာ လေးညို့မှ လွက်လာသော မြားသို့အလား။

မိုင်နှုန်းပြ ခိုင်ခွန်မှ လက်တန်အလေးက နံပါတ် ၅၀ မှ
အလွန်သို့ပင် ပြနေသည်။ စက်အားကောင်းလှသော လင့်ရီတစ်
ဏားကလေးမှာ ဆည်မျှနှင့်ပင် ကျေနပ်ဟန်မတူသေး။ ရှေ့သို့-
ရှေ့သို့- ‘တရိပ်ရိပ်ပြေးလျက်ရှိသည်။’

“ဟေ့ - ကိုသိန်းထွန်း ပြေးပြေး”

စခန်းမှူးဦးမြိုင်၏ သတိပေးသံ။ သူပြောလိုက်ပုံ အထိတ်
တလန့်ဖြင့်မဟုတ် ပြေးပြေးလေးလေးတလုံးချင်းပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

စခန်းမှူးဦးမြိုင်၏ သတိပေးစကားကို ကြားရ၍ ကိုသိန်းထွန်း

က စခန်းမှူးဦးမြိုင်ဘက်သို့ လှည့်စောင်းကြည့်သည် မချိပြန်
မျိုးပြုံးပြသည်။

လမ်းသရဲခေါင်းဆောင် မောင်းပြန် ဝင်းလက်။ အေးမူ
ဆလေးကို ကားတင်လွှားသော တရားခံ။ ပုဇွန်တောင်ရဲဘဝံ
စခန်းမှူးအား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ အကူအညီ
တောင်းသည်။ အချိန်ကလည်း မှန်းတည့်နေပြီ။ အချိန်သိပ်ဆုံး
နေ၍ဖြစ်။ သည်ကိစ္စမျိုးအလည်း စက္ကန့်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်းခွဲ
တန်တိုးကြီးလှသည်။ အာယကံရှင်များအတွက် အချိန်မှာ အဘိုး
မဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

ပုဇွန်တောင် ရဲဘဝံစခန်းမှူးကလည်း တာဝန်သိသည်။
စခန်းမှူးဦးမြိုင်၏ တောင်းဆိုသော အကူအညီကို ချက်ခြင်း
အရေးယူလေ့လာစွာကပ်သည်။ လူဆိုးထိန်းရဲတပ်ကြပ်ကြီးကို ခေ
သည်။ လမ်းသရဲခေါင်းဆောင် မောင်းပြန် ဝင်းလက်အကြောင်း
မေးသည်။

စခန်းမှူးဦးမြိုင်တို့ စုံစမ်းသိရှိခဲ့သလို မောင်းပြန် ဝင်းလက်
မှာလမ်းသရဲတယောက်ဟု ရဲကြပ်ကြီးသိထားသည်။ သူ့လက်ခံ
လူဆိုးစာရင်းထဲတွင် ထိုအမည်ပါသည်။ နာမည်ကြီးစွာရင်း
ဝင်တယောက်ဖြစ်သည်။ မောင်းပြန် ဝင်းလက်မှာ အတိအကျ
အခိုင်အမာဟုတ်သော်လည်းလမ်းသရဲခေါင်းဆောင်တယောက်
ဖြစ်ကြောင်း သိထားသည်။ သူ့ကိုင်တွယ်လေ့ရှိသော နိုင်ငံခြား
လုပ်အသွားနှစ်ဖက်မောင်းပြန်ခါးမြှောင်ကို အစွဲပြု၍မောင်းပြန်
ဝင်းလက်ဟုအမည်တွင်နေကြောင်းရဲကြပ်ကြီးအမြောသည်။

သို့သော်လည်း လူဆိုးထိန်းရဲကြပ်ကြီးပိုင် ပုဇွန်တောင်နယ်

မြေတွင်မတော့ မောင်းပြန် ဝင်းလက် တခါမှ ပြစ်မှုမကျူးလွန်
ဘူးသေးကြောင်း သိရသည်။ ၎င်းနှင့်ပတ်သက်နွယ်သည့်လူငယ်
အချို့သာရှိကုန်မှ။ လူယက်မှု၊ မူးယစ်ဆေးဝါးမှူးများ မကြာခဏ
ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုလူငယ်တို့ကို စစ်ဆေးသည့်အခါမောင်းပြန်
ဝင်းလက်နှင့် မည်သို့ပတ်သက်ခြင်းမရှိဟု ရဲကြပ်ကြီးက ရှင်း
လင်းပြောဆိုသည်။ နောက်မောင်းပြန် ဝင်းလက်မှာ နယ်မရွေးပဲ
လှုပ်ရဲသူတယောက်ဟု သိရပြန်သည်။

ပုဇွန်တောင် လူဆိုးထိန်းရဲကြပ်ကြီး၏အကူအညီဖြင့်စခန်းမှူး
ဦးမြိုင်တို့ မောင်းပြန် ဝင်းလက်ရှာပုံတော် ဖွင့်ကြလေတော့သည်။
တလမ်းဝင်တလမ်းထွက်။ အရှေ့မှ အနောက်။ တောင်မှ
မြောက်။ တနေရာမှ ရပ်ဝင်မေး။ နောက်တနေရာ။ နောက်ပြီး
တဌာန။ နောက်တလမ်း။ တကွေ့။ တချိုး။ ဟိုနား။ သည်နား
တော့နိုးနိုး။ မိနိုးနိုး။ အရွက်ကွင်းလိုလည်း လျှောက်ပတ်သည်။
ဝါးလုံးထိုးလည်း ပြေးရှာသည်။ ယုံပြေးအလို ရှေ့ရောက်
နောက်ပြန်ဆိုသည့် နည်းနှင့်လည်း အမိမိမ်းသည်။

ဆင်ရိုဘာအားအလေးက ဆင်ကျင်စက်တပ်မို့ တော်တော့
သည်။ သတ္တဝါတကောစင်ဆိုစာ လျှာထွက်သေရုံသာ ရှိသည်။

မပြေးရပါပဲလျက် အမောတကော ဖြစ်နေကြသူတို့က အား
ပေ၎င်းမှ လူများလောကြောင့်သာ အမောမဆို ကြခြင်းဖြစ်သည်။
သည်အထဲ ပထမအဆိုးဆုံးက သတို့သား ကိုသိန်းထွန်း။ နောက်
ဒုတိယဆ ဦးဗမိုး။

“ညီလေး-ဟိုရှေ့အခြံကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီခြံထဲကို
တခါထဲတန်းပြီး မောင်းဝင်ပါ။ ဟွန်းတချက်မှမတီးနဲ့။ အတတ်

နိုင်ဆုံး စက်သံမကြားအောင်ဝင်ပါ။ လီဘာကို လုံးဝလွတ်ပြီး ဖရီးရိုက်ဝင်လို့ရအောင် အရှိန်ကို အခုထဲကယူထား ခြံထဲက ဆင်ဝင်အောက် ရောက်အောင်သာဝင်သွားပေတော့။

ရဲကြပ်ကြီးက ကားမောင်းနေသော ကိုသိန်းထွန်းကို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ကိုသိန်းထွန်းကလည်း သူညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လိုက် လိုက်သည်။ စက်ရှိန်ကို ရုတ်တရက် တိုးမြှင့် လိုက်သည်။ နောက်ချက်ခြင်း လီဘာကို လွတ်ထားလိုက်သည်။

မြေခိုလမ်းကလေးအတိုင်း ဝေပတ်ပြီး ဇာားဘီးလိမ်သံပင် မကြားရပဲ တိုက်ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ စခန်းမှူး ဦးမြိုင်၏ ဦးဆောင်ပြီး အားလုံးတိုက်တခါးဝတွင် ပုပြံရပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့က အားလုံးဝါးယောက်။ တိုက်တခါးမှာ သံဆွဲဘာဂျာတံခါး ဖြစ်သည်။ ဘာဂျာတံခါးတဖက် ပွင့်လျက်သားရှိနေသည်။

တိုက်တွင်းမှ ဂီတာတီးသံကြားနေရသည်။ ဂီတာကိုတကြိုးချင်း ဖြေးဖြေးကလေး တီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သီချင်းသံ၊ တီးလုံးအလိုက် တီးနေသည်မဟုတ်ပဲ ကြီးညို အသံစမ်းနေသလို ပြင်းပြင်းယိယိတီးခေါက်နေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

လူတကိုယ်စာ ချောင်ချောင်ဝင်နိုင်ရုံပင်နေသော ဘာဂျာတံခါးကြားမှ စခန်းမှူး ဦးမြိုင် ကိုယ်တိုင် စောင်း၍ ဇယထံသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အသံမမြည်စေချင်သောကြောင့် ဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲမဖွင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စခန်းမှူး ဦးမြိုင် နည်းတူ ဇာန်လူဇာားလုံးကို ကိုယ်ကိုစောင်း၍ တိုက်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်

ကြသည်။ အားလုံးအထဲသို့ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

ညွှန်ခန်းမှာ အတော်ကလေးကျယ်သည်။ ခေတ်မီပရိဘောဂတို့ကို နေရာတကျ တွေ့ရသည်။ အားလုံး ဖိတ်ဖိတ်တေးကနေသည်။ အနိမ့်ကုလားထိုင်မီးလုံး ခြံရံလျက်ရှိသော မှန်ခင်းစားပွဲပုကလေးပေါ် ဂျာမနီလုပ် အသံပွဲပွဲ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ကြီးတခွက်။ စီးကရက်တိုတို့ တပုံတပင်။ ခူးယားအသစ်တဘူးက အသံညှာခုံပေါ် ကောင်တင်ထားသည်။

နှစ်ယောက်ထိုင်ကုလားထိုင် ကလေး တလုံးပေါ်တွင် ဆံရှည်ကိုယ်တော်တယောက်က ပက်လက်။ အိပ်ပျော်နေသည်မဟုတ်။ ဂီတာကိုရင်ဘတ်ပေါ်တင်ကာ စိတ်မပါသလို တီးခေါက်နေသည်။ သူ စိတ်ကဂီတာတွင် နှစ်မြှော့နှစ်မြှော့လားမသိ ဦးမြိုင်တို့ ဝင်လာသည်ကို သိပုံမရ။ မော့၍ စောင်း၍ တည့်၍ပင်မကြည့်။

“အဟင်း”

စခန်းမှူးဦးမြိုင်၏ လည်ချောင်းရှင်းသံ။

ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လူငယ်ကို အသံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူငယ်က ဖြတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ လှဲနေရာမှ မော့လှန်ကြည့်သည်။ ရုတ်တရက် စခန်းမှူးဦးမြိုင်တို့က တွေ့လိုက် ရ၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။ တောက်ပနေသော မျက်လုံးအစုံက လင်းလက်သွားသည်။ ဝိုင်းသွားသည်။ ကျယ်သွားသည်။

“အော်-အော်-အင်း-ဆရာ အဲ-ရဲကြီးတို့ပါလား”

“ဒီမှာမင်းတယောက်ထဲလား”

“ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ကိုစွဲကလေးများ အမိမရှိနိုင်ဘူးလား ရဲအရာရှိကြီးခင်ဗျား”

“အခန်းထဲမှာ မောင်းပြန်ဝင်းလက် ရှိတယ် မဟုတ်သား”
လူဆိုးထိန်းရဲကြပ်ကြီးစာ ခတ်မာမာ ဝင်၍မေးသည်။

“အော်-ကိုဝင်းလက်ကို တွေ့ချင်လို့ လား-သူ-သူ-အခန်း
မှာရှိပါတယ်၊ သူနဲ့တွေ့ချင်တဲ့ ကိစ္စကလေး”

ဟေ့ အောင် မင်းကို ခိုအစီရင်မခံနိုင်ဘူး၊ ဝင်းလက်ကို
ခေါ်ပေးမလား။ ခို အခန်းထဲဝင်ခေါ်ရမလား”

“အိုအို-ရဲကြီးတို့ ပင်ပန်းနေပါ့မယ် ကျွန်တော် ခေါ်ပေး
မယ်ခင်ဗျာ၊ ဟေ့ - ဝင်းလက် ဒီမှာမင်းရှင်ညွှတ်တော့ရောက်
တယ်ကွ”

စခန်းမှူးကြီး ဦးမြိုင်က ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲလှည့်ဝင်
ပြုသည်ကို လူငယ်က ငါ့ကန်ဖက်ကို ရွှေ့ဆန်ထုတ်
ပဲပြီး လက်ဝါးဖြန့်ကာ ကပြာကရာပြောသည်။ ပြီးမောင်းပြန်
လက်အား အသံအံ့မြွေချဲ့၍ လှန်းခေါ်လိုက်သည်။

ဝင်းလက်ကို ဤသို့ လှန်းခေါ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် စားပွဲပေါ်
ထားသော ဂီတာကိုလှန်းယူလိုက်ပြီးစောစောက နှစ်ယောက်
ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ချက်ခြင်းဆိုသလိုပင် အခန်းတွင်းမှ လူဖိရွားသံများကြား
သည်။ လူးသံ၊ လွန်သံ၊ ဆွဲသံ ရွေ့သံ၊ ထိုင်သံ ရပ်ဘဲ။

အခန်းဆီးကိုလှစ်၍ လူငယ်တယောက် ခေါင်းပြုထွက်သည်။
ပိဗွားပွား ဆံပင်ဆွေးကြီးကို အရင် မြင်ရ၏။ နောက်မှ
င်းနုနယ်သော မျက်နှာကလေးကို တိမ်တိုက်ကြားမှဖိုးလမင်း
ရွာဖွေသလို မနည်းကြည့်ယူရသည်။ ကိုယ်ထဲတော့ခန်းဆီး
ကံမှာပင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဟုတ်သား”

“ဟုတ်တယ်ဝင်းလက် မင်းကို ခုနကတွေ့ချင်လို့ အပြင်ထွက်
ခဲ့ပါ”

သည်အခါ လူငယ်၏ ဆံပင်တုတ်သိုက်ဦးခေါင်းမှာ ခန်းဆီး
နောက်သို့ပြန်ဝင်သွားသည်။ ခန့်ကြာမျှကွယ်ပျောက်သွားသည်။
တစ်စုံတစ်ခု ပြင်ဆင်နေဟန် တူသည်။ စခန်းမှူးဦးမြိုင်တို့ သတိ
ထားဘို့တော့ လိုလားပြီ။

ခန့်ကြာမှအခန်းဆီးလှုပ်ရမ်းသွားသည်။ မောင်းပြန်ဝင်းလက်
တိုးထွက်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ နိုင်လွန်ဇာပေါက်စွပ်ကျယ်
လက်ပြတ်ကို ဝတ်ထားသည်။ ပြောင်လက် တောက်ပ လှသော
တောင်းဘိရှည် အနီရဲရဲက စခန်းမှူးဦးမြိုင်တို့၏မျက်စိများကို
ကသိကအောက် ဖြစ်စေသည်။

ခြေလှမ်း ကျကျ ကြီးဖြင့် လှန်းလာ ဆည် ဖြစ် သော် လည်း
ဆွဲလှန်းလှသည်။ မလှမ်းချင် လှမ်းချင် လှမ်း လာသည့် ပုံမျိုး
ဖြစ်သည်။

မောင်းပြန်ဝင်းလက်၏ ညာဘယ်လက်။

သွေးရောင်နီရဲနေသော ဘောင်းအိတ်ထဲ နှိုက်လျက်ရှိသည်။
ရဲကြပ်ကြီးမှအပ စခန်းမှူးဦးမြိုင်၏လူစုသည် မောင်းပြန်ဝင်း
လက်၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမူလက်ကို အပြေးအလွှားလှမ်းကြည့်
လိုက်ကြသည်။ နောက် တယောက်မျက်နှာကို တယောက်လှမ်း
ကြည့်မိကြ၏။

ဒါးပိနီမူ ကိုဖြုတ်အေးကြီး၏ သတင်းပေးချက်က မှန်လှသည်။
တိကျလှသည်။ မြင်နေရသောမောင်းပြန်ဝင်းလက်၏ ညာဘက်

လက်ဖျံနီနှင့် လက်မောင်းတို့မှ အကြောဟူသမျှ တင်းမာထောင်ထနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မှာ ထင်ရှားလှသည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲခင်ဗျာ”

မောင်းပြန်ဝင်းလက်က ညင်ညင်သာသာ ရှိရှိသေသေမေးလိုက်သည်။ သို့ပါသော်လည်း သူ့ မျက်နှာအမာမာကျောကျော တင်းတင်းရင်းရင်း၊ တောက်ပနေသော မျက်လုံးညို အစုံအထောင်တလက်လက်ထွက်နေသည်။ အထူးသဖြင့် စခန်းမှူး ဦးမြိုင်ထံ သူ့ မျက်လုံးအကျ ထောက်များသည်။ တခါတခါ ကိုသိန်းထွန်းထံ စေ့စောင်းငဲ့ ကြည့်သည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်လုံးကို သိပ်မထစားသော်လည်း ရွေ့လျားဝံ့သ မြန်ဆန်သည်။ စူးရှခြင်းများနှင့်အတူ ဆန်းစစ်ပုံက သေသပ်သည်။ ပိယံသည်။ စခန်းမှူးဦးမြိုင်၏ခါးမှ ခြောက်လုံးပူးအား လေ့လာလိုက်သည်ကို မည်သူမျှမသိလိုက်အောင် ဖြစ်သည်။

အရောင်စုံထွက်နေသော သူ့မျက်လုံးက ပိယံပါဝါခေါ် ညို ခာတ်အတော်ပြင်းသည်။ လူတဖက်သားအား စိတ်ခါတ်အရ ဆွဲခေါ်နိုင်စွမ်း အပြည့်ရှိသည်ထင်ရသည်။ ဒါတွေကို တဘက်သားအကဲခတ်နိုင်ရန် အလွန်ခက်သည်။

မာကျောခက်ထန်သော သူ့မျက်လုံးအစုံက အရည်တလဲတလဲ ရစ်ဝဲလည်ပတ်နေသည် ထင်ရသည်။

တဖက်သူအား ခြိမ်းခြောက်သည်လည်းမဟုတ်။ လိုက်လျောသည်လည်းမမည်။ ရှိ ကျိုးသည်လည်းမခေါ်နိုင်ဘဲ အဘယ်သူ့သော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေသည်ဟု မခန့်မှန်းနိုင်သော

မောင်းပြန်ဝင်းလက်၏ မျက်လုံးအစုံအား ကိုသိန်းထွန်းက စေ့စေ့ ကြည့်နေမိသည်။

ကိုသိန်းထွန်းအနေဖြင့် သည်းမခံနိုင်အောင် စိတ်တိုက်အဖွားဖွားတက်လာသည်။ တကိုယ်လုံးရှိသွေးများ ရေဆူမှတ်သို့ထောက်လေသောရေသို့နွယ် ပွက်ပွက်ထလာသည်ထင်သည်။ ကိုယ်တွင်းရှိ အကြောအချင်သည်အညီလွန်တင်ပြတ်လေသော စောင်းကြိုးများ အလား တထောင်းထောင်မြည်ကာ ပြတ်ထွက် ကုန်သည့်နွယ်ရှိသည်။ ဝင်းလက် ကို အပိုင်းပိုင်း အစိပ်စိပ် ဖြစ်သည့်တိုင် ကိုသိန်းထွန်း လုပ်ပစ်ချင်လွန်းလှနေသည်။ မုန်ယိုနေသောဆင်ကို ချွန်းငယ်ဖြင့် အနှိုင်နှိုင် ခက်ခက်ခဲခဲ ထိန်းအုပ်နေရသလို သူ့စိတ်ကြမ်း မုန်တိုင်းကို အစွမ်းကုန် ထိန်းထားနေရသည်။

“တိုတိုပဲ ပြောမယ်ဝင်းလက်-အေးမူဘယ်လဲ”

စခန်းမှူးဦးမြိုင်က တိုတိုချုံ့၍ လိုရင်းကိုအပြတ်မေးသည်။

“အေးမူ-အေးမူ ဟုတ်လား”

မောင်းပြန်ဝင်းလက်၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသည်။ စောစောက ထန်မာပြောင်လက်နေသည်တို့ လျော့ကျညှိုးငယ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်-မင်းအဓမ္မကားတစ်သွားတဲ့ အေးမူအခုဘယ်မှာလဲ၊ အခန်းထဲမှာရှိရင် အခုခေါ်လိုက်၊ မြန်မြန် ခေါ်လိုက်၊ မင်း သူ့ကိုချုပ်နှောင်ထားတယ်ဟုတ်လား၊ အေးမူကို ဒို့ပြန်လိုချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကိုလဲ အဓမ္မမှုနဲ့ ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

မောင်းပြန်ဝင်းလက်တို့လို လမ်းသရဲစရိုက်ကြောင်မျိုးတွေကို လှည့်ပတ်ပြောနေစရာမလိုဟု ဦးမြိုင်က ယူဆသည်။ ဟော

ဟောခိုင်းခိုင်းပြောပြီး ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ် လုပ်ပစ်ရမည်။

“ဗျာ”

မောင်းပြန်ဝင်းလက်၏ အာမေဋ်တံသံ။

“ဗျာ”ဟူသော အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဆွဲဆွဲ ငင်ငင်။ ဟန်မူရာကပို၍ပို၍ အံ့ဩသွားသယောင်။ မခုတ်တတ် သည့်ကြောင်လို သူ့တကိုယ်လုံးက ရှိ့ရှိ့ ကျိုးကျိုးပုံပန်းကိုချက် ခြင်းဆောင်သွားသည်။

“ဗျာခတွ-ဗျက်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းအတင်းအဓမ္မစား ပေါ်တင်သွားတဲ့ အေးမူကို အခုထုတ်ပေး”

“ဘယ်ကလာ-ကျွန်တော်”

သို့ပေမဲ့ စကားကိုဆုံးခန်းတိုင် မပြောလိုက်ရ။ တစုံတခု၏ အနှောက်အယှက်ကြောင့် ပြောလက်စကားကို ရပ်ထားလိုက် သည်။

စောစောက မောင်းပြန်ဝင်းလက် ထွက်လာစဉ်ကလို ခန်း ဆီးရုတ်ရုတ် လှုပ်ခါသွားသည်။ မိန်းခလေးတယောက် ဂဏှေ သောပါး ပြေးထွက်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်မှူယိမ်း ထိုးပြီး ဦးခေါင်းကို မျက်နှာအား လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ ပြေးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အေးမူ-။

သတို့သမီး အေးမူ။

အေးမူက အခန်းပြင်ရောက်သည်နှင့် မောင်းပြန်ဝင်းလက် ဆီသို့ အရောက်တန်းပြေးသွားသည်။ ရပ်နေသော မောင်းပြန် ဝင်းလက်၏ ညာဖက်တွင် ဒူးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူ့လက်အစုံကဘောင်းဘီအိတ်ထဲနှိုက်ထားသောမောင်းပြန် ဝင်းလက်၏ညာဘက်လက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားနေ သည်။ ထိုလက်ကိုပင် ရိုးလေးခိုအလို ဆွဲထားသည်။

“ကျွန်တော်အေးမူကိုအဓမ္မစားတင်လာတာမဟုတ်ပါဘူး”
မောင်းပြန်ဝင်းလက်က အသံကိုမနည်းထိန်း၍ ပြောလိုက် တည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းဘာမှအပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊မင်း အကြောင်း ရှိအကုန်စုံစမ်းလိုသိပြီးပြီ၊ မင်းအေးမူကို လက်နက် ပြုပြီး ခြိမ်းခြောက်ကားတင်လာတာ အခုလဲ မင်းအေးမူကိုခြိမ်း ခြောက်သားတုန်းပဲမဟုတ်လား ဒီမယ်မင်းရဲ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ကလက်ကို ထုတ်လိုက်စမ်း၊ ဖြေးဖြေးချင်းထုတ်၊ အကြောင် ကြောင် လုပ်မယ်မကြန့်၊ ဟောဒီက စခန်းမှူးကြီးရဲ့ ခါးမှူ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းမြင်မှူပါ၊ ကဲ-ကဲ-မင်းလက်ကို ခပ်ဖြေး ဖြေးအပြင်ထုတ်စမ်း”

ဒီတခါပြောလိုက်သည်က သတို့သားကိုသိန်းထွန်း။ သူပြော နေပုံက အမိန့် ပေးနေသည့်ပုံမျိုး။ နိုင်ငံကျော် စုံထောက်ကြီး တယောက်က လူဆိုးဆယောက်အား သတိကြီးစွာထားပြီးဝန်ခံ တကျ ညွှန်ကြားအမိန့်ပေးနေသည့် လေသံမျိုးဖြစ်သည်။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လက်ကို ထုတ်မည်ဟန် မောင်းပြန် ဝင်းလက်က လှုပ်ရှားသည်။

ဒါကိုအေးမူက ပိုမိုအားစိုက်၍ ရိုးလေးခိုထားသည်။ အပြင် ထုတ်မရအောင် ပိဆွဲထားနေခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်အသံထွက် လာသည့်တိုင် တချို့ကံငင်ငင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။

ထိုစဉ်အတွင်း မောင်းပြန်ဝင်းလက်၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာ
ခက်ထန်လာသည်။ အံ့ကိုကြိတ်၍ တစ်တခုကိုပြတ်ပြတ်သားသား
လှုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည် အမူအရာ မျိုးဖြစ်
သည်။

အံ့ကိုကြိတ်ထားသည်မှာ ပါးရိုးကြီးများပင် ထောင်ထ
ငေါထွက်နေသည်။ သူ့ ကြည့်ရသည်မှာကြောက်စရာပင်တောင်း
လှနေသည်။

မောင်းပြန်ဝင်းလက်၏ လက်တဖက် လှုပ်ရှား လိုက် သည်။
ဝဲဘက်လက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ ဝိုနေသော
အေးမူ၏ ပုခုံးအား ကိုယ်ကိုကိုင်ညွတ်၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
တယုတယဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းသာ နောက်အသာဆွဲမ၍
ရပ်စေလိုက်သည်။

မောင်းပြန်ဝင်းလက်နှင့်အေးမူတို့ နှစ်ယောက်ပုခုံးချင်းယှဉ်
ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
အုပ်ကာ အေးမူတော့ တရှိုက်ငင်ငင်ဝိုဆဲ။ သူ့ကိုယ်ကလေး
တသိမ်သိမ် တုန်ခါနေသည်။

ထိုစဉ်အတွင်း မောင်းပြန် ဝင်းလက်၏ ညာဘက် လက်က
လျှပ်ပြက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ တောင်းဘီအိတ်ထဲမှထွက်လာသည်
“ဟာ”

“အာမေဇိုက်သံ။

တယောက်ထဲသံမဟုတ်။

စခန်းမှူးဦးမြိုင်နှင့်အတူ အပေ၂ များအားလုံး၏အသံ။ သူတို့
တတွေ အားလုံး၏ မျက်လုံးများ ဝိုင်းဝိုင်းကျယ်ကျယ်။ စူ၍ထွက်

လာကြသည်။ ပါးစပ်တွေကသည်း အဟောင်းသား အဟယား။
လျှပ်ပြက်ကလေးအတွင်းအချိန်မှာပင် ထင်ထား မြင်ထား စိတ်
ကူးထားသည်တို့ ပြောင်းပြန် ဇောက်ထိုး၊ မိုးတမြေသို့ ရောက်
သွားသလား ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

တောင်းဘီအိတ်ထဲမှထွက်လိုက်သော မောင်းပြန်ဝင်းလက်၏
ညာဘက်လက်မှာ လက်ကောက်ဝတ်မှ ပြတ်နေသည်ကို အားလုံး
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ကျွန်တော် အေးမူကို အမွေခိုင်းခြောက်ပြီ၊ ကားတစ်လာ
တာမဟုတ်ပါဘူး။ အေးမူက ကျွန်တော်ချစ်သူပါ။ တကယ်
တော့ သဘောတူခိုးထုလိုက်လာတယ် ဆိုရမှာပါ။ အခုလိုအေးမူ
ခမ်းပမ်းတနည်း ဖြစ်နေတာက ကျွန်တော်လက်ပြတ်နေတာကို
စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလို့ပါ။ သူနဲ့တွေ့စဉ်က ကျွန်တော်လက်အ
ဆကောင်းပါ။ ကျွန်တော်က ပုလဲနဲ့ငါးလုပ်ငန်းဌာနမှာလုပ်ပါ
တယ်။ ပင်လယ်မှာ ငါးလုပ်ငန်းလုပ်ရင်း ငါးမန်းခုတ်သွားလို့
လက်ပြတ်သွားတာလေးငါးခြောက်လလောက်ပဲရှိပါသေးတယ်။
ဒါကို အေးမူယူကြူးမရ ဖြစ်နေတာပါ။ သူ့မိဘ တွေကိုလဲ
လက်ပြတ်ကြောင့် သူမပြောရဲ မဆိုရဲဖြစ်ခဲ့လို့၊ ကျနော်ယခုလို့
ခိုးခဲ့ရတာပါ။ အေးမူလဲအသက်ပြည့်ပါပြီ နေလည်ကပဲကျွန်တော်
ခိုးခဲ့ရမှာ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးကြပါပြီ။ ဟိုအစ်ကိုကိုတော့ ကျွန်တော်
ခန်းအညွတ်ဘောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ အပေ့ကိုလဲ
ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဦးချပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့
နှစ်ယောက်ရှိချစ်ခြင်းကို မခွဲကြပါနဲ့လို့ တောင်းပန် ပါ ရ စေ
ခင်ဗျာ”

မောင်းပြန်ဝင်းလက် ရည်ရည် မွန်မွန် ရိုရို သေသေ ရှင်းပြ
တောင်းပန်လိုက်သည်။

မောင်းပြန်ဝင်းလက်စကားဆုံးသည်နှင့်။

“အေးမူသူပြောတာတွေဟုတ်သလား”

ဦးပမိုးက ငိုသံပါကြီးဖြင့်မေးသည်။

အေးမူက မရဲ့ဝံ့ ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးသည်။

“ပါးစပ်ကပြောစမ်းပါ ညီမလေးရဲ့

စခန်းမှူးဦးမြိုင်က ဆေးသေချာချာထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်-ဟုတ်-ဟုတ်ပါတယ်။ သူပြောတာတွေအားလုံးအမှန်
တွေပါရှင်”

အေးမူစကားအဆုံး ရှိုက်သံက ပြန်ပေါ်လာသည်။

“အေး- ဒီလိုဆိုလဲ အောင်းပေ သမီးရယ်၊ သမီးတို့စိတ်ချမ်း
ချမ်းသာသာ နေရင်ခွဲကြပေတော့”

တရားယှဉ်သော မေတ္တာစီးဆင်းလာသည့် ဦးပမိုး၏ မှန်ကန်
သောဆုံးဖြတ်ချက်က တွေ့ရဝစဉ်းစားခြင်း လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။